

Ο
Η Ε Ι Ρ Α Σ Μ Ο Σ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ, ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1931

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΥ Χ. ΛΑΔΙΚΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ΓΙΟΥΚΣΕΚ ΚΑΛΔΙΡΗΜ, 510

Τύποις Κεφαλίδου

ΜΟΝΔΕΡΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

- Καὶ τί σοῦ εἶπεν ὁ ἄνδρας σου ἅμα ἔμαθε τὰς σχέσεις μας;
- .... Δὲν βρῆκες, μοῦ εἶπε κανένα πειδὸ ἐξυπνο, μοναχὰ τᾶψησες μ' αὐτὸ τὸν κουτομόγια !!

ΕΚΛΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 1931

Ἐφέτος θενὰ γίνουνε Ἐκλείψεις ἀρκετὲς :
 τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ Φεγγαριοῦ ἀπ' τὸν Φατῆν εἶνε γνωστὲς.
 Θὰ γίνουν ὁμως πρὸ παντὸς ἐκλείψεις λογικῆς,
 τιμῆς, ἀξιοπρέπειας, καὶ πίστεως ἐμπορικῆς.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Δώρα πολλά θὰ δίναμε
στοὺς φίλους ἀναγνώστας
καὶ θᾶπαιρνε] τὸ πᾶν του
κι' ὁ πυητῆς ὁ . . . Κώστας.

Σὰν τὶς ἑφημερίδες μας
θὰ γράφαμε κ' ἐμεῖς
δῶρα διὰ τοὺς . . . ἀγνωστούς
καὶ τοὺς . . . διαπρεπεῖς.

Μὰ ἄλλοι θὰ μᾶς κάνανε
τὸν παραπονεμένο,
γιατὶ θὰ θεωρούσανε
τὸ δῶρο τους . . . χαμένο !

Ἄλλοι δὲ πάλιν νευρινοὶ
θὰ μᾶς τραβοῦσαν δίκες
καὶ θὰ μᾶς κυνηγούσανε
σὰν λυσσασμένες σφῆκες.

Κ' οἱ πειὸ πολλοὶ, ἐξάπαντος,
θὰ κάνανε παράπονα
γιατὶ τοὺς . . . ἀγνοήσαμε
τόσα σκληρὰ καὶ ἄπονα.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ὁ «Πειρασμός»
ἀντὶ γιὰ μπουναμάδες
θὰ δώσῃ μοναχὰ εὐχές,
ὡσὰν τοὺς . . . Δεσποτάδες.

*
*
*

Εὐχεται στὸ Ρωμαίικο
γνώσι καὶ μόνον γνώσι
κι' ἀπὸ τὸ ἄγος τοῦ Ζιγνή
ταχέως νὰ γλυτώσῃ.

Εἰς τοὺς Παππάδες εὐχεται
ὁμόνοια κι' ἀγάπη
πρὸς τὴν . . . πλησίον, πού ζητοῦν
νὰ βάλουν στὸ . . . ντουλάπι

Εἰς τοὺς ἐμπόρους γενικῶς
καὶ δίχως διακρίσεις,
νὰ φύγῃ ἀνεπιστρεπτὴ
ἡ φετεινὴ ἢ κρῖσις,
νὰ ξεμπερδεύουν εὐκολα,
μὲ τὸ Καζάντζ καὶ τὰ λοιπὰ
καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τραβοῦν
καὶ . . . κανονάκια τρανταχτά.

Εἰς τὰ κορίτσια εὐχεται
τύχη καλὴ στὸν . . . ἔρωτα,
νὰ μπλέκουν δηλαδὴ αὐτούς,
πῶχουνε πλούτη ἀπλέρωτα.

Εἰς τὴν Μικτὴν Ἐπιτροπὴν
εὐχεται νὰ βιασάξῃ
τὸ ζήτημα τοῦ «Ἐταμπλῆ»
χρόνια σωστά δεκάξῃ,

διὰ νὰ σέρνουνται ἐκεῖ
γέροι, γρηῆς, παιδάρια
καὶ νὰ πλουτοῦνε μερικοὶ
μὲ μπόλικο Δολλάρια.

Εἰς ὄλους τέλος εὐχεται
χρόνια πολλὰ καὶ πλούσια
σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ,
ποῦναι σαχλὴ κι' ἀνούσια.

▲ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ▲

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14
Τουρκιστὶ Κιανούν-ι-σανί

1	Π	ΠΕΡΙΤΟΜΗ Βασιλείου τοῦ Μεγ.
2	Π	Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης.
3	Σ	Μαλαχίου προφ. Γορδίου μ.
4	Κ	Σύναξις τῶν Ὁ' ἀποστόλων.
5	Δ	Παραμονὴ τῶν Φώτων (νηστεία)
6	Τ	ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
7	Τ	Σύν. Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ.
8	Π	Δομνίκης ὁσ. Γεωργ. Χοζεβίτ.
9	Π	Πολυεῦκτου καὶ Εὐστρατ. μ.
10	Σ	Γρηγορίου καὶ Δομετιανοῦ.
11	Κ	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου.
12	Δ	Τιτανῆς μάρτυρος.
13	Τ	Ἐρμούλου καὶ Ἀγνῆς μαρτ.
14	Τ	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῶ Πατέρ.
15	Π	Ἰωάννου Καλυβίτου.
16	Π	Προσκύνησις ἁλῦσ. ἀπ. Πέτρου.
17	Σ	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.
18	Κ	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.
19	Δ	Μακαρίου Αἰγυπτ. Εὐφρασίας
20	Τ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
21	Τ	Μαξίμου ὁμολ. Νεοφύτου μάρτ.
22	Π	Τιμοθέου ἀπ. Ἀγαστασίου μ.
23	Π	Ἀγαθαγγέλ. μάρτ. Τιμοθέου ἀπ.
24	Σ	Σένης τῆς ὁσίας.
25	Κ	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.
26	Δ	Ξενοφάντος τοῦ ὁσίου
27	Τ	Ἀνακ. λευπ. Ἰωάν. Χρυσοστ.
28	Τ	Ἐφραίμ ὁσίου
29	Π	Ἡ ἀνακ. λευπ. Ἰγνατίου ἱερομ.
30	Π	Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν
31	Σ	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀνωγ.

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ πρωτοχρονιᾶ περνᾷ ἀπαρατήρητη λόγῳ τῆς φτώχειας καὶ διότι δὲν ἐκυκλοφόρησεν ὁ «Πειρασμός», ξαγρυπνήσας στὰ διάφορα «*Ρεμπελιόν*». *Βγαίνει* ὁμως εὐτυχῶς τὴν Παραμονὴν τῶν Φώτων, κ' ἔτσι καταλαβαίνει ὁ κόσμος ὅτι ἦλθεν ὁ καινούργιος Χρόνος.

Εἶτε ἀπὸ ζούλια, εἶτε καὶ ἀπὸ συναδελφικὴ ἀντίπραξι αὐθημερὸν *βγαίνουν* κ' οἱ παπάδες, κ' ὄσους δὲν *ξεπαγιάζουν* ἀπ' τὸν «Πειρασμόν» τοὺς *ἀγιάζουν* μὲ τὴν... ἁγιαστοῦρα τους καὶ κάνουν χρυσὲς δουλειές.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Παναγίας τὴν ὁποίαν «οὐκ ἔξ' καθεύδειν τὸ τῶν παπῶν τρόποιον» ζητεῖ τὰς εἰσπράξεις

τοῦ φωτισματος καὶ τῶν... μπακρατσιῶν. Οἱ ἱερεῖς φυσικὰ ἀρνοῦνται καὶ δημιουργεῖται σοβαρώτατο ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ παραλεμφθῇ εἰς τὴν διαιτησίαν τῆς Χάγης λύεται ἐν ἀγαστῇ ὁμονοίᾳ! μεταξὺ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς κ *Ναίνου* καὶ τοῦ *πιτρὸς Ἀργυρίου*

Ὁ Ἅγιος Μιλήτου κουρασμένος ἀπ' τὸ *φώτισμα*, δηλοῖ διὰ τοῦ τύπου ὅτι ἐπειδὴ εἶναι *φωτισμένος* ὁ κόσμος δὲν θὰ κηρύξῃ μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου.

Ἀρχίζουν παραστάσεις δύο Ἑλληνικαὶ Ὁπερέται καὶ διοργανώνονται ὑπὸ *μερικῶν*, πὺν ἐξήλωσαν δόξαν *Κερήμαγα* ὑποδοχαὶ εἰς τὴν μὲν, ἀποδοκιμασίαι εἰς τὴν δὲ, ἀναλόγως τῆς γαμπικῆς ἀξίας τῶν *Σουμπρετιῶν* κάθε Ὁπερέτας.

Πρὸς σύτφιγξιν τῶν τουρκοελληνικῶν σχέσεων παίζεται ἐλληνοτουρκιστὶ ὁ *Χορχόραγας*, μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν θιατροφίλον *Μπότοξ Κέννυ*, παίζοντα τὸν ρόλον τοῦ τουρκιστί. Διαμαρτύρεται ὁ κ. *Σακαπάκης* διὰ τὸν νοσφισμόν τοῦ ρόλου του.

Ἡ παράστασις τὴν ὁποίαν τιμοῦν καὶ ἀρκετοὶ Συνοδικοὶ, χάριν τοῦ πρωταγωνιστοῦ, στέφεται ὑπὸ τρομερῶς ἐπιτυχίας Ὁ κ. Παναγὸς δίδων ὄρθιος τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῶν χειροκροτημάτων ἐκφωνεῖ κατὰ τὸ δόγμα Τουρκοελληνικὸν λόγον ἐξαίρων τὸ γεγονός.

Ἔρχεται τὸ *Ραμαζάνι*, τὸ ὁποῖον τηρεῖται αὐστηρῶς ἐφέτος ἀπὸ ὅλους, ἀνεξαιρέτως φυλῆς καὶ θρησκευματος.

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν γίνεται ὑπὸ δύο σχολῶν ἡ νενομισμένη τελετὴ καὶ τὴν ἐπομένην παύονται οἱ ὑπεύθυνοί των.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Τουρκιστὶ Σουμπὰτ

1	Κ	Ἀρχ. τὸ Τριῶδ. Τελώνου Φαρ.
2	Δ	Ἡ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
3	Τ	Συμεῶν Θεοδ. καὶ Ἄννης πρ.
4	Τ	Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
5	Π	Ἀγάθης μάρτυρος. Πολυεύκτου
6	Π	Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης.
7	Σ	Παρθενίου ἐπισκόπου.
8	Κ	Τοῦ Ἀσώτου. Ζαχαρίου τοῦ πρ.
9	Δ	Νικηφόρου μάρτ. Στρατηλάτου
10	Τ	Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος.
11	Τ	Βλασίου ἱερομάρτυρος
12	Π	Μελετίου ἀρχιεπ.
13	Π	Μαρτιανῶ τοῦ ὁσίου
14	Σ	Τῶν ψυχῶν. Αὔξεντιου τοῦ ὁσ.
15	Κ	Τῆς Ἀπόκροφ. Εὐσεβίου ὁσίου.
16	Δ	Παμφίλου μάρτ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
17	Τ	Θεοδώρου μεγαλομ.
18	Τ	Λέοντος Πάπα Ρώμ.
19	Π	Χαριλάου ἱερατ.
20	Π	Λέοντος ἐπ. Κατάνης
21	Σ	Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
22	Κ	Τῆς Τυρινῆς. Τῶν ἐπὶ Εὐγενίου
23	Δ	Καθαρῶ Δευτέρου. Πολυκάρπου
24	Τ	Α' καὶ β' εὐρεσις Τιμ. Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
25	Τ	Ταρασίου ἀρχ. Κηλόεως
26	Π	Πορφυρίου μάρτ.
27	Π	Προκοπίου Δ.
28	Σ	Ἀγ. Θεοδώρων Βασιλείου ὁμολ.

Ἀνοίγει τὸ Τριῶδιον καὶ ὀργιάζουσι οἱ χοροί.

Ὁ Εὐθύμ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως εἰς τὸ Πέραν, μπαινοβγαίνων στὰ θέατρα καὶ στοὺς χορούς. Χοιροκροτεῖται ὡς ἐπιτυχῆς μάσκα.

Καὶ ἡ Ἐφορεία τῶν Νοσοκομείων μας συνεδριάζει τώρα καὶ κινεῖται ἐλευθέρως, τὰ περισσότερα δὲ τῶν μελῶν της φουσκώνουν γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ εἰς Ἐφορον μετεμφίσειν των, πρᾶγμα ποῦ δὲν τὸ ὄνειρεύθησαν οὔτε σὸν ὕπνο τους.

Ὁ Ἰσταμάτ ἐφένδης μάλιστα ἐπευφημεῖται στοὺς δρόμους, ὡς σωτὴρ τῆς καταστάσεως.

Στὶς 14, τὸ Ψυχασάββατον, γίνονται ψυχικὰ καὶ διοργανῶνεται ὑπὸ πολλῶν ψυχόπων κοριτσιῶν τελετὴ καὶ ὑποδοχὴ διὰ τοὺς ἀναπήρους τοῦ ἔρωτος.

Προσέρχεται ἐκ τῶν πρώτων καὶ ὀπητῆς Ζάρος ὁ νεώτερος, Κώνσμαρκ. ὅστις καὶ προσφωνεῖ ποδαρᾶτα τὰ ψυχόπων κοριτσόπουλα.

Τὴν προσφώνησίν του ὑπὸ τὸν τίτλον «ψυχικιάς» τὴν δημοσιεύει, γιὰ τῆς γένηκε φόρτωμα, ἀπογευματινῆ Ἐφημερίς, πρὸς παραγέμισμα τοῦ ἔξα-σελίδου της.

Ἔρχονται τρεῖς ἐπιθεωρησιακοὶ θίασοι καὶ ἀρχίζουν παραστάσεις τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Λόγω τῆς Σαρακοστῆς ἐπιτρέπεται ἐλευθέρως εἰς τοὺς Συνοδικοὺς νὰ παρακολουθοῦν τὰς παραστάσεις των.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἦρχονταν ἄλλοτε κι' αὐτὸς
μὲ χιόνια καὶ μὲ κρύα,
πλὴν τελευταίως ἄλλαξε
τὴν τακτικὴν πορεία,

κ' ἐνῶ αἰσίως μπήκαμε
εἰς τὸν Ἰανουάριον
πῶς εἶν χειμῶνας δὲν πῆρε
τοῦ λόγου του χαμπάριον.

Ποῦναι τὰ κρύα τὰ παλῆα
καὶ τὰ πολλὰ τὰ χιόνια ;
ἢ Μόδα ἐξωστράκισε
φέτο καὶ τὰ σωσόνια.

Κι' ἂν βάζουνε πάλιν μαντὰ
ἢ ὠμορφες στὶς πλάτες,
μὲ τὸ τουφέκι κυνηγᾷ
ὁ καρβουνᾶς πελάτες.

Κ' ἐνῶ παραπονοιάμαστε
τὸ χιόνι ποῦ μᾶς λείπει,
ἐνέσκηψεν ἀπαίσια
ἡ ἀτιμὴ ἢ γρίππη.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

Τουρκιστὶ Μάρτ.

1	Κ	Α' Νηστειῶν. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.
2	Δ	Εὐθαλίας μάρτυρος
3	Τ	Εὐτροπίου καὶ Κλεονίκου μ.
4	Τ	Γερασίου ὁσ. τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ
5	Π	Ἀρχελαίου μάρτ.
6	Π	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μάρτ.
7	Σ	Εὐγενίου ἐπισκόπου Χερσῶνος
8	Κ	Β' Νηστειῶν. Θεοφιλάτου ὁμολ.
9	Δ	Τῶν Ἁγίων 40 Μαρτύρων
10	Τ	Κοδράτου μάρτ.
11	Τ	Σωφρόνιου ἀρχιεπ.
12	Π	Θεοφάνους ὁμ.
13	Π	Νικηφόρου καὶ Χριστίνης
14	Σ	Βενεδικτοῦ ὁσίου.
15	Κ	Γ' Νηστ. ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ
16	Δ	Ρωμανοῦ μάρτ.
17	Τ	Ἀλεξίου ἀνθρ. Θεοῦ
18	Τ	Κυρίλλου ἀρχ.
19	Π	Χρυσάνθου μάρτ.
20	Π	Τῶν ἐν Μονῇ ἁγ. Σάββα πατέρ.
21	Σ	Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ
22	Κ	Δ' Νηστειῶν. Βασιλείου ἱερομ.
23	Δ	Ἀρτέμονος Σελευκείας
24	Τ	Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου
25	Τ	ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
26	Π	Σύναξις Ἀρχ. Γαβριήλ
27	Π	Τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου.
28	Σ	Ἰλαρίωνος νέου.
29	Κ	Ε' Νηστειῶν. Μάρκου Κυρίλλου
30	Δ	Ἰωάν. Συγγαφέως Κλίμακος
31	Τ	Ἰπποκρίτου ἐπισκόπου.

Ὁ τρελλομάρτης δὲν θέλει νὰ λείψῃ κ' ἐφέτος ἀπ' τὴν Σαρακοστή καὶ εἶναι μάλιστα πέρα - πέρα Σαρακοστιανός.

Ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀνταλλαγῆς κατόπιν τῶν διακοπῶν τῶν ἑορτῶν τοῦ Δωδεκαημέρου καὶ τοῦ Καρναβαλιοῦ, ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας της καὶ ὑπογράφει τὰ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου ἐκδοθέντα Πιστοποιητικὰ «Ἐταμπλῆ.»

Γίνεται ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παραμένουν τὰ ἴδια καὶ πάλιν πρόσωπα.

Ἡ «Ἀπογευματινὴ» ἐξαίρει τὴν ἐπιδειχθεῖσαν κατὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν σύνεσιν τοῦ ἁγίου Ἡλιουπόλεως

Ἐνοσκήπτουν τέσσαρες νέοι Ἑλληνικό θίασοι, οἱ ὅποιοι ἔλλείπει θεάτρων

παίζουν στὸ «Πανόραμα», στὸ «Μποσιόν», στὸ «Λόντρε» καὶ στὸ «Ρούφ». Ὑποστηρίζονται ὅλοι ἐκθύμως καὶ φεύγουν νύχτα ἀπ' τὴν Πόλι, διότι τοὺς κρατοῦν οἱ καφετζήδες τὰς εἰσπράξεις, γιὰ τοὺς καφέδες, τὰ τσάγια καὶ τοὺς ναργκελέδες ποὺ ἤπιαν.

Ἡ Γρίππη ἐξικολοιθεῖ νὰ κάνῃ θραῦσι καὶ ἐξιντλείται τὸ ἐν τῇ Πόλει μας ἀπόθεμα κινίνης καὶ ἀσπιρίνης. Ἐξευρίσκειται ὁμως τρόπος καὶ κατασκευάζεται ὅπως καὶ τελευταίως ἐν Ἑλλάδι Κινίνη καὶ Ἀσπιρίνη ἀπὸ ἀγνὸ ἀρβέστη καὶ νισοστέ, κ' ἔτσι σώζεται ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἀρρώστεια.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΝΔΡΕΜΕΝΗ

Ἄφ' ὅτου ἐκαυχήθηκες
πὼς ἔγινες τοῦ κόσμου,
σ' αὐτόν . . . κ' ὄχι στὸν ἄνδρα σου
ἀνήκεις πλέον φῶς μου.

Ὅλοι γελοῦν . . . ὅταν γελᾷς
τὸν ἄνδρα σου μὲ χάρη,
ὁ κόσμος τῶλε τούμπανο
κ' αὐτός . . . κρυφὸ καμάρι.

Ὁ Χατζῆς

ΑΥΤΟΝΟΗΤΟΝ

— Ἐρεβίς ποιὸς διέπραξε τὸ πῦγμα
τῆς Ρεκλάμας τοῦ Δούζικου Ζαρό-
κωστα ;

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν πητητὴ Ζάρο
Κώστα ;

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11
Τουρκιστὶ Νισάν.

1	Τ	Μαρίας Ἀλυπτίας.
2	Π	Τίτου ὁσ. θαυμ.
3	Π	Νικήτα καὶ Ἰωσήφ ὁμνογρ.
4	Σ	Τοῦ Λαζάρου.
5	Κ	ΤΩΝ ΒΑΪ'ΟΝ. Κλαυδίου μάρτ.
6	Δ	Εὐτυχίου ἀρχ. Κων)πόλεως
7	Τ	Καλλιπίου μάρτ.
8	Τ	Ἡρωδίου μ.
9	Π	Μ. Πέμπτη. ἸΕϋψυχίου μάρ.
10	Π	Μ. Παρασκευῆ. Τερεντίου μάρτ.
11	Σ	Ἀντίπα ἐπ. Περγ.
12	Κ	ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.
13	Δ	Μαρτίνου Πάπα Ρώμης
14	Ψ	Ἀριστάρχου
15	Τ	Λεωνίδου ἐπισκόπου
16	Π	Ειρήνης, Ἀγάπης μαρτύρων
17	Π	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.
18	Σ	Γρηγορίου Δεκαοβιτίου
19	Κ	Τοῦ Θωμᾶ. Παφνουτίου ἱερ.
20	Δ	Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ
21	Τ	Ἰακώβου ὁμολ.
22	Τ	Θεοδώρου Σκεῶτ.
23	Π	Γεωργίου μεγαλομάρτυρος
24	Π	Ἐλισάβετ θαυματουργοῦ
25	Σ	Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
26	Κ	Τῶν Μυροφόρων. Βασιλέως ἐπ.
27	Δ	Συμεὼν ἱερομ. συγγ. Κυρίου
28	Τ	Τῶν ἐν Κυζίκῳ μ.
29	Τ	Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάρχου
30	Π	Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλου

Τὴν πρώτην Ἀπριλίου παραιτεῖται ἡ Ἐφορεία τῶν Νοσοκομείων Μπαλουκλή, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Ἰσταμάτ ἐφένδη.

Ἡ «Αὐγὴ» διαμαρτύρεται διὰ τὴν παραίτησιν αὐτὴν καὶ κάνει *ἐκλυσιν* εἰς τὰ φιλογενῆ αἰσθήματα τῶν κ. κ. Ἐφόρων νὰ μὴν εἶναι τόσο σκληροί.

Δίδονται εἰς τοὺς «Ἐταμπλή» αἱ ἀποζημιώσεις διὰ τὰ ἔξω τῆς ζώνης τῆς Κωνσταντινουπόλεως κτήματά των. Ὅλοι μένουσιν κατευχαριστημένοι πού ἐπίασαν τοῦλάχιστον τὰ ἔξοδα πού ἔκαναν γιὰ νὰ τῆς γράψουν.

Ἡ τελετὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐορτάζεται κ' ἐφέτος μεγαλοπρεπέστατα καὶ τηρεῖται πρωτοφανῆς τάξις, διότι ἐκτός τῶν πρεσβευτῶν,

προξένων, Μικτοεπιτροπικῶν, διπλωματῶν καὶ λοιπῶν φίλων τοῦ κ. Ναοῦμ καὶ τῶν γνωστῶν τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Κλητήρων οὐδεὶς καθὼς πρέπει κατορθώνει νὰ μῆν μῆσα.

Ἀπουσιάζοντος τοῦ Ζεμπουλίδου ἐφέτος γενικὸς φωτογράφος τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς κατὰ τὴν Τελετὴν εἶναι ὁ φίλος Ζηνοβίος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν κατορθώνει νὰ πάρῃ καμμιά καλὴ φωτογραφία τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, διότι χώνεται ἔμπρὸς στὸν φακὸ διαρκῶς ὁ Ζερβόπουλος καὶ χαλιᾷ τὴν πλάκα.

Διανέμονται ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα καὶ παίρουν ὄλοι δύο καὶ *τρεῖς φορές*, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἡμέρας,

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα ἡ Μικτὴ Ὑποεπιτροπὴ διακόπτει τελείως τὰς ἐργασίας της μέχρι τῆς Ἀναλήψεως.

Ἐτσι ἡσυχάζουν οἱ ὑπάλληλοί της, ἀλλ' ἡσυχάζει πειὸ πολὺ κ' ὁ κόσμος ἀπ' τὰ βάσανα πού ὑποφέρει μὲ τὸ πᾶνε - κ' ἔλα.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Γιατρέ μου, σᾶς εὐγνωμονῶ.

Θερμὰ συγχαρητήρια.

Τὰ φάρμακά σας ἀληθῶς

ἦσαν γιὰ μὲ σωτήρια.

— Τὰ πῆρες ὅλα τὸ λοιπὸν

ὅπως τὰ ταξινομήσα ;

— Ὅχι, τὰ πῆρ' ὁ θεὸς μου

καὶ τὸν . . . ἐκληρονόμησα !

✠ ΜΑΪΟΣ ✠

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.
Τουρκιστὶ Μαΐς.

1	Π	Ἰερεμίου τοῦ προφ.
2	Σ	Ἄν. Λ. Ἀθανασίου
3	Κ	Τοῦ Παραλύτου. Τιμοθέου μαρτ.
4	Δ	Πελαγίας μάρτ.
5	Τ	Ειρήνης μεγαλομάρτυρος
6	Τ	Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
7	Π	Ἀκακίου μάρτυρος
8	Π	Ἰωάννου θεολόγου
9	Σ	Ἡσαίου προφήτου
10	Κ	Τῆς Σαμαρείτιδος. Σίμωνος ἀπ.
11	Δ	Μακρίου ἱερομάρτυρος
12	Τ	Ἐπιφανίου ἐπ.
13	Τ	Γλυκερίας μ.
14	Π	Ἰσιδώρου μάρτυρος
15	Π	Παχωμίου Μεγαλομάρτυρος
16	Σ	Θεοδώρου τοῦ ἡγιασμένου
17	Κ	Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀνδρονίκου μάρτ.
18	Δ	Χρηστίνης μ.
19	Τ	Πατρικίου ἐπ.
20	Τ	Θαλλελαίου μάρτ.
21	Π	Κωνσταντίνου Ἑλένης ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
22	Π	Βασιλίσκου μάρτυρος
23	Σ	Μιχαὴλ ἐπισκόπου
24	Κ	Τῶν ἁγ. Πατρῶν Συμεὼν Θαυμ.
25	Δ	Ἡ γ' εὐρ. Προδρ.
26	Τ	Κάρπου ἀποστ.
27	Τ	Ἑλλαδίου μ.
28	Π	Εὐτυχῶς ἱερ.
29	Π	Θεοδοσίας μ.
30	Σ	Τῶν Ψυχῶν. Ἰσαακίου τοῦ ὁσ.
31	Κ	ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ. Ἐρμείου μ.

Ὁ μῆνας τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ ἔρωτα, ἂν καὶ γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πειὰ ἰδιαίτερη ἐποχή.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ὄλοι οἱ παραλυμένοι διοργανῶνουν εἰς τὸν Κῆπον τοῦ Ταξιμίου μιὰ ὥραία ἐορτὴ εἰς τὴν ὁποίαν παραδόξως προσέρχονται καὶ πολλοὶ Συνοδικοὶ, συνοδεῖα τοῦ ἄρχοντος Μεγ. Πρωτοεκδίκου, ὅστις ἐκφωνεῖ καὶ τὸν παραλυτήριον λόγον.

Καθ' ὅλον τὸν μῆνα κλείει τὸ «Γραφεῖον τῶν Γάμων» τῆς Δημαρχίας, ἐπειδὴ ὁ κόσμος δὲν εἶναι κυρμέντιοι καὶ δὲν παντρεύονται τὸν Μάη. Παραδόξως ὁμως τὴν θῆν τοῦ μηνὸς εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ προφήτου Ἡσαίου, τοῦ ὁποίου ὁ Χορὸς ἀναβάλλεται μετὰ τὸν Μάη.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρονίκου ἐφέτος συμπύπτει μὲ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ. Εἶναι ἀτλῆ σύμπτωσις, ἡ συνέπεια τῆς νέας πιλαδοπολιτικῆς κατευθύνσεως τῶν «Βλαστημάτων», πὺ κανουν πῶς δὲν βλέτουν πολλὰ πράγματα;

Ω ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ

Ἐκ τῆς ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ὅπως θὰ τὸ
 ἔγραφε σήμερον ὁ Σοφοκλῆς

Ἐρωτα ἀκαταμάχητε,
 εὐὺ πὺ πὺ ξενυχτίζεις
 ἔξω στὰ πεζοδρόμια.
 Ἐσένα πὺ σὲ ἐξυμενῖ
 ἐκείνη πὺ τσατίζεις
 μὲ χίλια δυὸ ἐγκώμια.

Ἐοὺ πὺ γλυκοψήνεσαι
 γὰ φλέρτ ἢ γιά . . . παραδες
 σὲ ὄλα τὰ . . . σαλόνια.

Ἐοὺ πὺ σὲ λατρεύουνε
 καὶ δοῦλες καὶ κισράδες
 σὰν σκλάβες σου, αἰώνια.

Ἐρωτα ἀθεόφοβε,
 πὺ λυώνεις τοὺς ζηλιάρηδες,
 θεότρελλε, μωρέ.

Ἐρωτα πὺσαι εὐκόλος
 καὶ γιά τοὺς ξεκουτιάρηδες
 στὰ Μπάρ, στὰ Καμπαρέ.

Ἐρωτα πὺ σὲ βρίσκουμε
 μὲ δίχως δυσκολία
 σ' ὄλα τὰ Σινεμά.

Ἐρωτα πὺ σκαρώνεσαι
 καὶ μέσα στὰ Σχολεῖα
 κρυφὰ πὺ τὴν μαμά,

Ἐρωτα παῦ λατρεύεσαι
 στίς ἔξοχές, στὰ Φλώρια
 καὶ κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια.
 Μὰ πειόπολυ δοξάζεσαι
 μ' ὀλόκλειστα τὰ στόρια
 ἐπάνω στὰ . . ντιβάνια.

Ἐρωτα μιξοπάρθενε,
 τὰ τωρινὰ κορίτσια
 πού εἶναι σὰν τὰ μέλια,
 τὰ κάνεις νὰ φλερτάρουνε
 χωρὶς πολλὰ καπρίτσια,
 μόνο γιὰ τὰ . . παπέλια.

Ἐρωτα ἀδιάκριτε,
 εἰς πού κοκκινίζεις
 τοῦ κοριτσιοῦ τὰ μάγουλα,
 ὄχι σὰν πρὶν ἀπὸ ἄντροπῆ,
 ἀλλὰ τὰ χρωματίζεις
 μὲ κόκκινο σὰν φράουλα.

Ἐρωτα, πού μᾶς ἔψηνες,
 ἄλλοτε γιὰ τὸ τίποτα,
 δείχνωντας λίγο... κάτι.
 Τώρα πού μᾶς τὰ δείχνουνε
 ὄλα τους πειὰ ξετσίπωτα,
 εἶσαι ψευτιά κι' ἀπάτη.

Ἐρωτα ἀκαταμάχητε,
 ὅπου αἰχμαλωτίζεις
 ὡς καὶ τὸν πειὸ ἀγνότερον.
 Ἐρωτα πού τὸν πλούσιο
 τονὲ ξεπουπουλίζεις
 μὲ τρόπο τρισχειρότερον.

Οὐτ' ἄνθρωπον ἐφήμερο
 δὲν ἄφησες κανένα
 στὸν βίω του ραχάτι.
 Γιὰ σένα βιάφουν σήμερα,
 κορίτσια ζηλεμένα
 τὸ στόμα καὶ τὸ μάτι.

☩ ΙΟΥΝΙΟΣ ☩

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ 9.
 Τουρκισί Χαζιράν.

1	Δ	Τῆς Ἁγίας Τριάδος.
2	Τ	Νικηφόρου ὁμ.
3	Τ	Λουκιλλιανοῦ μ. Κλεως
4	Π	Μητροφάνους ἀρχου
5	Π	Δωροθέου ἐπισκόπου
6	Σ	Ἰλαριωνος ὁσίου.
7	Κ	Τῶν ἀγ. Πάντων Θεοδότου ἐπισ.
8	Δ	Καλλιόπης μ. (νηστ. Ἀποστόλ.)
9	Τ	Κυρίλλου ἀρχ. Ἀλεξανδρείας
10	Τ	Ἀντωνίνης μ.
11	Π	Βαρθολομαίου ἀποστόλου
12	Π	Ὀνούφριου τοῦ Ἁγίου
13	Σ	Ἀκυλίνης μ.
14	Κ	Ἐλισαίου προφήτου
15	Δ	Ἀμῶς τοῦ πρ.
16	Τ	Τύχωνος ἐπισκόπου
17	Τ	Μανουὴλ μάρτυρος
18	Π	Λεοντίου μάρτυρος.
19	Π	Ἰούδα τοῦ ἀποστόλου
20	Σ	Μεθοδίου ἐπ. Πατέρων
21	Κ	Ἰουλιανοῦ μάρτ. τοῦ Ταρσέως
22	Δ	Εὐσεβίου ἐπισκ.
23	Τ	Ἀγριππίνης μ.
24	Τ	Τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου
25	Π	Φεβρωνίας ὁσιομάρτ.
26	Π	Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
27	Σ	Σαμψὼν ὁσ. τοῦ Ξενοδόχου
28	Κ	Ἀνακομ. λειψ. Κύρου
29	Δ	Πέτρου καὶ Παύλου Κορυφαίων
30	Τ	Ἡ Σύναξις τῶν 1Β' ἀποστόλων.

Ἀρχίζουν ἡ καλοκαιρινὲς ἐκδρομὲς
 καὶ μαζί μ' αὐτὲς κι' ἡ καλοκαιριὰτικὲς
 Λειτουργίαι πού διοργανώνει κάθε
 Παρασκευὴ στὰ Προάστεια ὁ γνωστός
Λειτουργικὸς Θίασος. Ἡ πρώτη λει-
 τουργία γίνεται στὸ Καζλῆ καὶ ὁ δίσκος
 τοῦ Κανάκη ὑπερτερεῖ τὸν δίσκον τοῦ
 Βασίλη κατὰ 78 γρόσια
 Ἐπαναλαμβάνει ἡ Μικτὴ Ὑποπι-

Κανεὶς ποτὲ ἀθάνατος
 δὲν γλύτωσε ἀπὸ σένα
 ἔστω κι' ἂν εἶν' Δεσπότης.
 Ἐσὺ μωρὸ παληάνθρωπε
 μὲ ἔκαψες κ' ἐμέα
 κ' ἔγινα . . .
 Λυπηρότης.

✠ ΙΟΥΛΙΟΣ ✠

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.
Τουρκοιστὶ Τεμούζ.

1	Τ	Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ Ἀναγ.
2	Π	Κατάθ. τῆς Ζώνης ἐν Βλαζέρον.
3	Π	Ἰακίνθου μ. καὶ Ἀνατολίου.
4	Σ	Ἀνδρέου τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
5	Κ	Ἀθανασίου, Λαμπαδοῦ θαυμ.
6	Δ	Σισώη ὁσ. τοῦ Μεγάλου.
7	Τ	Κυριακῆς μεγαλομάρτ.
8	Τ	Προκοπίου μεγαλομάρτ.
9	Π	Παγκρατίου ἱερομάρτ.
10	Π	Τῶν ἁγίων 45 μαρτύρων.
11	Σ	Εὐφημίας μεγαλομάρτ.
12	Κ	Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου μαρτ.
13	Δ	Σύναξις ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
14	Τ	Τῶν Θεοφόρων Πατέρων.
15	Τ	Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης μαρτ.
16	Π	Ἀθηνογένους ἱερομάρτ.
17	Π	Μαρίνης μεγαλομάρτ.
18	Σ	Αἰμιλιανοῦ μάρτυρος.
19	Κ	Δίου καὶ Μακρίνης ὁσ.
20	Δ	Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου.
21	Τ	Συμεῶν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.
22	Τ	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
23	Π	Φωκᾶ ἱερομάρτ.
24	Π	Χριστίνης μεγαλομάρτ.
25	Σ	Κοίμησις ἁγίας Ἄννης.
26	Κ	Παρασκευῆς ὁσιομάρτ.
27	Δ	Παντελεήμονος μεγαλομάρτ.
28	Τ	Προφῶρου, Νικάνωρος ἄποστ.
29	Τ	Καλλινίκου καὶ Θεοδότῃς μ.
30	Π	Σύλλα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
31	Π	Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας.

τροπὴ τὰς διακοπεύσας ἕνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ἐργασίας τῆς καὶ ἐργάζεται λόγῳ τῆς θερινῆς περιόδου ἀπὸ τῆς 10ης—12ης καθ' ἑκάστην, με κίνδυνον νὰ πάθῃ ἀπὸ ὑπερκόπωσιν.

Τὴν 14 τοῦ μηνός, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου **Ἐλισαίου**, γίνεται εἰς τὴν Καφατιανὴν πανηγυρικὴ λειτουργία πρὸς τιμὴν ἑορταζόντων ἐγκρίτων ὀνογενῶν.

Ἡ ἄλλοτε τὴν 22 Ἰουνίου ἑορταζομένη ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου **Εὐσεβίου**, δὲν ἑορτάζεται πλέον, εἶτε λόγῳ τῆς μεγάλης **εὐσεβείας** τοῦ κόσμου, εἶτε διότι μετωνομάσθη οὗτος εἰς **Σέβον**.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Πλακώνουν ἢ ζέστες, καὶ πολλοὶ Δεσποτάδες ζηλεύουν γι' αὐτό, καὶ βγάζουν τὶς γοῦνες τους.

Τοῦ Ἁγίου **Προκοπίου** δὲν ἑορτάζεται ἐφέτος, ἀφοῦ κανένας πειὰ δὲν κάνει **προκοπή**.

Πολλοὶ Συνοδικοὶ καὶ λοιποὶ ρασοφόροι ἐγκαθίστανται στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ **παρα** θερίζουν ἔθνικόν. Τὸ **Χάλκη Παλάς** διαμαρτύρεται εἰς τὴν Ἐφορειὰν διὰ τὸν συναγωνισμόν τοῦ κάνει ἡ Σχολὴ καὶ δὲν τοῦ ἀφήνει πελάτη γιὰ πελάτη.

Τὰ Φλώρια καὶ τὸ Δζαντέμποσταν κυριολεκτικῶς φιορίζουν μὲ τὰ **μικτὰ** μπάνια, καὶ τὰς διαφόρους **μίξεις** καὶ **ἀπομύξεις**.

Τὴν 14ην, τῶν **Θεοφόρων Πατέρων**, μερικοὶ Συνοδικοὶ δηλοῦν ὅτι δὲν ἑορτάζουν, γιὰτὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς λένε τώρα πατέρας καὶ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ φοβοῦνται μὴν βγοῦν ἀπὸ ἔξοδα κ. τ. λ.

Τὴν 29 ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου **Καλλινίκου** οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ Δευτερεύοντος τὸν συγχαίρουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν παίρνει χαμπάρι πὼς γιορτάζει, τοῦ τὸ θυμίζει εὐτυχῶς ὁ Τριτεύων κ' ἔτσι τὰ πράγματα βολεύονται.

ΣΕ ΜΙΑ... ΜΠΕΜΠΕΚΑ

Ἦσουν ὄμορφη κι' ἀφράτη,
πρὶν γενῆ γερωντοκόρη.
Τώρα ὄλοι σὲ νομίζουν
ποῦσ' ἀπ' τὸ Βαφεοχώρι!

✦ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ✦

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Τουρκιστὶ Ἰουλιός.

1	Σ	Πρόδοδος Σταυροῦ. (ἀρχ. ἡ νηστ.)
2	Κ	ἸΑΝΑΚΟΜ. λειψ. Στεφάνου πρ.
3	Δ	Ἰσαακίου καὶ Φαύστου ὁσ.
4	Τ	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων.
5	Τ	Εὐαγγελίου μάρτυρος.
6	Π	Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
7	Π	Δομετίου ὁμομαρτυροῦ.
8	Σ	Αἰμιλιανοῦ ὁμολογητοῦ.
9	Κ	Ματθία τοῦ ἀποστόλου.
10	Δ	Λαυρεντίου ἀρχidiaκόνου.
11	Τ	Εὐπλου διακόνου καὶ μάρτ.
12	Τ	Φωτίου καὶ Ἀνικίτου μάρτ.
13	Π	Μαξίμου ὁμολογητοῦ.
14	Π	Μιχαίου προσφῆτου.
15	Σ	Ἡ ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
16	Κ	Διομήδους μάρτυρος.
17	Δ	Μύρωνος μάρτυρος.
18	Τ	Φλώρου καὶ Λαύρου μάρτ.
19	Τ	Ἀνδρέου μάρτυρος.
20	Π	Σαμουὴλ προφήτου.
21	Π	Βάσσης μάρτυρος.
22	Σ	Ἰαγαθονίου μάρτυρος.
23	Κ	Λούππου καὶ Καλλινίκου πατρ.
24	Δ	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
25	Τ	Βαρθολομαίου ἀποστόλου.
26	Τ	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μ.
27	Π	Φανουρίου μεγαλομάρτυρος.
28	Π	Μωϋσέως Αἰθίοπος.
29	Σ	Ἀποτομὴ κεφ. Προδρ. (νηστ.)
30	Κ	Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπ. Κ' πόλεως.
31	Δ	Κατάθεσις Τ. ζώνης τῆς Θεοτ.

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΛΕΓΑΝ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ ΤΟΥ;

— Μαμᾶ, μαμᾶ! πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν μπαμᾶ μου;

Ρωτοῦσε μιὰ μέρα ἓνας μικρὸς διαβολᾶκος, πού δὲν γνῶρισε πατέρα, τὴν μητέρα του.

— Μὲ σκοτίζεις μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου, βρωμόπαιδο.

— Ἔλα μαμᾶ, πές μου το, θέλω νὰ ξέρω πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν μακαρίτη τὸν μπαμᾶ μου;

— Μὰ ποῦ νὰ θυμοῦμαι παιδί μου τόσα χρόνια ποῖς ἦταν ὀμπαμᾶς καὶ ποῖδ ἦταν τ' ὄνομά του. Νὰ εἶσαι βέβαιος μονάχα, πῶς ἦταν πάντως καθὼς πρέπει ἄνθρωπος.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

*** Κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ρώτησε μιὰ μέρα κάποιον σεβάσμιον ἱεράρχην τὸν ὁποῖον φιλοξενοῦσε, αἰ εἶναι θανάσιμον ἀμάρτημα ὁ ἔρωσ.

— Ὅχι, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ ξυπνὸς ἱεράρχης, διότι ἂν ἦταν ὅπως λέτε, πρὸ πολλοῦ θὰ εἴσθε πεθαμένη.

*** Μιὰ κυρία παρεπονεῖτο πῶς ἐπλησίαζε στὰ καταραμένα τριάντα χρόνια, ἐνῶ ἦταν πολὺ παραπάνω.

Καὶ κάποια κακὴ γλῶσσα τῆς λέγει :

— Μὴ χολοσκάνετε κυρία μου, γιατί δὲν θὰ τὰ πλησιάσετε, τοῦναντίον ἀπομακρύνθήκατε πρὸ πολλοῦ ἀπ' αὐτά.

*** Κάποιος ρώτησε ἓνα χωρικὸν γιατί τὰ μαλλιά του ἦταν ἄσπρα καὶ τὰ γένηα του μαῦρα!

— Γιατί τὰ γένηα μου εἶναι κατὰ εἴκοσι χρόνια τοῦλάχιστο νεότερα ἀπ' τὰ μαλλιά μου, ἀπήνητησεν ὁ πονηρὸς χωρικός.

Τὰ κυνικὰ καύματα κάνουν θραῦσιν χωρὶς νὰ διατρέχουν κίνδυνον· οἱ ἔχοντες *κυνικήν* ἀναίδειαν. Ἀρχίζουν καὶ ἡ *δρῦμες*. Τὰ μικτὰ μπάνια λόγῳ τῶν *δρυμῶν* ἀντὶ στὶς πλάξ. γίνονται ἐντὸς τῶν παρακειμένων δασῶν καὶ *δρυμῶν*.

Ὁ *Δαέρτης* θριαμβεύει κάθε βράδῳ μὲ τὴν παρέα του στὸ Τσουβᾶλ πάλας καὶ γίνεται ἀγρία κατανάλωσις σπόρων καὶ φιστικιῶν.

Ἔρχονται πέντε νέοι Ἑλληνικοὶ θίασοι καὶ παίζουν στὰ χωριά. Ὁ *Φαίδων* καταρτίζει θίασον *Πικκολι* καὶ πρωταγωνιστεῖ ὁ ἴδιος, δίδων ὑπαιθριούς παραστάσεις εἰς τὸ Τζιχαγκήρ Πάρκ στὰ καμένα, μὲ συναγωνιστὴν τὸν... Φασουλῆν.

♠ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ♠

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Τουρκιστὶ Ἐϊλούλ.

1	Τ	Αρχὴ τῆς Ἰνδίας. Συμ. Σ.
2	Τ	Μάμαντος. Ἰωάν. νηστευτ.
3	Π	Ἀνθίμου ἱερ. ἐπισκ. Νικομηδείας
4	Π	Βαβύλα Ἀντιοχ. Μουσῶως προφ.
5	Σ	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.
6	Κ	Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Κολοσσαίς θαύμ. τοῦ Ἀρχαγγέλου Μ.
7	Δ	Σῶζοντος μάρτυρος.
8	Τ	ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
9	Τ	Ἰωακείμ καὶ Ἀννης Θεολ.
10	Π	Μηνοδώρ. Μητροδ. Νυμφοδ. μ.
11	Π	Θεοδώρας ὁσίας. Εὐσταθίας μ.
12	Σ	Αὐτονομου ἱερομάρτυρος.
13	Κ	Κορνηλίου ἱερ. τοῦ ἑκατοῦ
14	Δ	Ἡ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.
15	Τ	Νικήτα μ. Φιλοθέου ὁσίου.
16	Τ	Εὐφημίας μεγ. τῆς Πανευφ.
17	Π	Σοφίας μ. καὶ τῶν 3 αὐτῆς θυγ.
18	Π	Εὐμενίου ἐπ. Γορτύν. Ἀριάνης.
19	Σ	Τροφίμου, Σαββατίου, Δουρυμεο.
20	Κ	Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος.
21	Δ	Κοδράτου ἀποστ. Ἰωάν. προφ.
22	Τ	Φωκά ἱερομ. ἐπισκ. Σινώπης.
23	Τ	Σύλληψις Προδρόμ. Πολυξέν.
24	Π	Θέλκῃς τῆς πρωτομάρτυρος.
25	Π	Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
26	Σ	Ἡ Μετάστασις Ἰωάν. τοῦ Θεολ.
27	Κ	Καλλιστράτ. μ. καὶ τῶν σὺν αὐτ.
28	Δ	Χαρίτωνος ὁμολογ. Βαρούχ π.
29	Τ	Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.
30	Τ	Γρηγορίου ἱερομ. τοῦ Φωττίσ.

ΣΚΑΡΠΙΝΑΚΙΑ

Τὰ σκαρπινάκια πού φορεῖς
 μὲ τὰ φιουμπάκια τὰ μαργιόλα
 εἶναι σκαρπίνια σὺ θαρρεῖς ;
 Εἶναι τραγούδια τοῦ Μωρῖς,
 γεμάτα ρίμες σόκιν ὅλα !

Σὰν περπατᾷς κι' αὐτὰ πετοῦν
 παράξενη μιὰ σκέψι κάνω,
 πὼς θὲ νὰ ποῦν ὅσοι τὰ δοῦν
 εἶναι πουλάκια πού πηδοῦν
 στὰ πεζοδρόμια ἐπάνω.

Νᾶξερές πόσο τ' ἀγαπῶ
 ἔτσι μικρούλια, δίχως ταίρια !
 Καμμιά φορά σὰν τὰ κρατῶ
 φοβοῦμαι, πὼς νὰ σὲ τὸ πῶ,
 μὴ μοῦ πετάξουν ἀπ' τὰ χέρια !

Ἀρχίζουν αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰ σχολεῖα. Ὅλοι οἱ γονεῖς θέλοντες νὰ υποστηρίξουν τὰ Σχολεῖα μας, ἐγγράφουν τὰ παιδιά των στοὺς Οὐνίτας καὶ στοὺς Φραγκοπαπάδες μὲ ἀδρὰ δίδακτρα.

Οἱ ἐλάχιστοι προσερχόμενοι εἰς τὰ ἡμέτερα Σχολεῖα, ζητοῦν νὰ ἐγγραφοῦν δωρεὰν, πολλοὶ δὲ ἀπαιτοῦν ἐπειδὴ τις εἶναι ἄνθρωποι τῆς Κοινότητος, ὅχι μόνον νὰ τὰ πάρουν τὰ παιδιά δωρεὰν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ δίνουν καὶ τὸ μεσημεριανό τους τὸ φαγὶ καὶ νὰ τὰ κάνουν καὶ ροῦχα καὶ παπούτσια.

Ἀποφάσει μερικῶν ἱατρῶν καὶ λοιπῶν παραγόντων τῆς Λέσχης, περικόπτονται οἱ μισθοὶ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ περίσσειμα ἕως τὸν προϋπολογισμόν τῆς Κοινότητος τοῦ Πέραν.

Ἀρχίζει τὸ κυνήγι τῶν Ὀρτυκιῶν, καὶ τῶν Πιτσουνιῶν καὶ γίνεται εἰς μὲν τὸ Ἀμπαρλῆ καὶ τὸν Ἄη Στέφανο μὲ τουφέκι καὶ σκυλιά, εἰς δὲ τὸ Πέραν, καὶ τὰ Φλώρια μὲ ξόβεργα, δίχτυα καὶ παπέλια.

Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἐσὺ κακιά
 σπῆτι τὰ ρίχνεις ἄπονα,
 τὰ πέρνω ἐγὼ πονετικά
 κι' ἐκεῖνα γιὰ πεισματικά
 μ' ἀρχίζουν τὰ παράπονα :

«Στὴν ἄκρη τώρα μᾶς πετᾷ
 κι' οὔτε νὰ μᾶς κυττάξῃ λέει
 κι' ὅμως νὰ δῆς σὰν περπατᾷ
 τί κομπλιμέντα πεταχτᾷ
 τῆς κάνουνε γιὰ μᾶς οἱ νέοι !»

Καὶ τότε ἐγὼ στὴ σόμπα ἐμπρὸς
 τὰ βάζω καὶ μιλῶ μαζί των
 καὶ τὰ ρωτῶ — τί τυχερός ! —
 γιὰ πέστε μου λεπτομερῶς
 ἢ Νίτσα σήμερα πού ἦτον ;

☛ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ☛

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

Τουρκοιστί Τεσερλιν-ι-εβέλ.

1	Π	Ἀνανίου ἀπ. Ρωμανοῦ μελωδ.
2	Π	Κυπριανοῦ ἱερ. Ἰουστίνης μ.
3	Σ	Λιονυσίου ἱερ. τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
4	Κ	Ἱεροθέου ἐπισκόπ. Ἀθηνῶν.
5	Δ	Χαριτίνης μάρτυρος.
6	Τ	Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
7	Τ	Σεργίου καὶ Βάχχου μ. Πολυχ.
8	Π	Πελαγίας τῆς ὁσίας.
9	Π	Ἰακώβου Ἀλφαίου τοῦ ἀποστ.
10	Σ	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μ.
11	Κ	Φιλίππου ἀποστ. καὶ Θεοφάνους.
12	Δ	Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκης μ.
13	Τ	Κάρπου, Ἀγαθοῦ. Ἀγαθον. μ.
14	Τ	Ναζαρίου Γερβ. Πρωτας. Κελο.
15	Π	Λουκιανοῦ μάρτυρος.
16	Π	Λογγίνου μαρτ. τοῦ ἑκατοντάρχ.
17	Σ	Ἔσση προφ. Ἀνδρέου ὁσιομάε.
18	Κ	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
19	Δ	Ἰωήλ προφ. Οὐάρου μάρτυρ.
20	Τ	Ἀρτεμίου μεγ. Γερσο. νέου.
21	Τ	Ἰλαρίωνος ὁσ. τοῦ Μεγάλου.
22	Π	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδ. Ἀβερκ.
23	Π	Ἰακώβου ἀποστ. τοῦ Ἀδελφοῦ.
24	Σ	Ἀρέθα μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
25	Κ	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μαρτ.
26	Δ	Δημητρίου μεγ. τοῦ Μυροβλήτου.
27	Τ	Νέστορος μάρτυρος.
28	Τ	Τερεντίου καὶ Νεονίλλης μ.
29	Π	Ἀναστασίας ὁσιμ. Ἀβραμ. ὁσ.
30	Π	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρτ.
31	Σ	Στάχους ἀποστ. Ἐπιμάχου μαρτ.

Κι' αὐτὰ ποῦθελαν ἀφορμὴ
τ' ἀρχίζουν ὅλα στὴν ἀράδα :
« Πῆγε καὶ πῆρε μιὰ στιγμὴ
ἀπ' τοῦ Φαράτζη φλωραμῆ,
κάτι μπιζοῦ καὶ μιὰ πομάδα.

Ἐπέρασε κι' ἀπ' τῆς Λεμπὸν
κι' ἀγόρασε μπομπὸν, κουφέτα,
στοῦ Στρογγυλοῦ γιὰ τὴ σαιζὸν
παράγγειλε καμπιναιζὸν,
στοῦ Καλλιβρούση τουαλέττα.

Ὅστερα πῆγε στὰ Πτι Σάν,
ἀν καὶ δὲν ξέρουμ' ἐμεῖς ποῦναι,
μᾶς φάνηκεν ὅμως σάν . . .
κι' ἐδῶ ἀρχινοῦν νὰ μασᾶν
καὶ νὰ χαμογελοῦνε,

Ἀρχίζουν ἡ βροχὲς καὶ ἡ λάσπες
κ' ἔτσι κυκλοφοροῦν στὸ Περὰν λάσ-
πες κι' ἀπὸ πάνω λάσπες κι' ἀπὸ κάτω
Ἄνοιγουν πέντε Μεγάλα Σινεμά Παρ-
λὰν, τὸ Μῶρεια, τὸ Μανικ, τὸ Ἐλεμέ
τὸ Ραντεβικ καὶ τὸ Ἀλκαζικ καὶ κά-
νουν γλυκειὰς δουλειὰς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τὰς διακοπὰς
καὶ τὴν Σεπτεμβριατικὴν ἀνασυγκρό-
τησίῃ της ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας
τῆς πυρετωδῶς καὶ *συνέρχεται* (façon
de dire) τακτικῶς κάθε Πέμπτην,
ἐκτὸς ἂν συμπέσῃ ἑορτή.

Τὸ κυνήγι κορώνει. Οἱ ἱατροὶ Πρι-
νάρης, Μάνθος καὶ Καβάλλης ἐν τῇ
μανίᾳ τῶν νὰ πᾶνε ὅσο τὸ δυνατόν
μακρύτερα καὶ σὲ παρθένα κυνηγετικῶς
μέρη, ἐνοικιάζουν ρεφενὲ ἕνα ἀεροπλᾶ-
νο καὶ πᾶνε κάθε μέρα μ' αὐτό.

Ὁ Γιαννακάκης φυσικὰ μένει στὸν
ἄσσο, ἢ μᾶλλον στὰ πέριξ τοῦ Μακροῦσι,
προσπαθῶντας νὰ τὰ ξεκεφαλῶσῃ μὲ
τ' ὠτομομπίλ του καὶ ἀπ' τὴν σκασίλα
του πέρνει μαζί του τὸν ἀχώριστό του
Βλαστάρδη καὶ τὸν ναργκελέ του.

Μὰ τότε ἐγὼ τὰ χωρατὰ
τ' ἀφίνω καὶ ρωτῶ θλιμμένα :
« Τρελλὰ σκαρπίνια πεταχτὰ,
γιὰ πέστε μου, μὴ μ' ἀπαιτᾶ
ἡ Νίτσα μ' ἄλλονα κανένα;

Κι' αὐτὰ μοῦ λένε σοβαρὰ :
« Τάχα μὴν εἶδαμε καὶ κάτι
γιὰ νὰ σὲ ποῦμε φανερά :
Ἡ Νίτσα τούτη τὴ φορὰ
μᾶς εἶχε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. . . »

✠ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ✠

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

Τουρκιστὶ Τεσβίν-ισανί

1	Κ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργ.
2	Δ	Ἀνανδῶνου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
3	Τ	Ἀνεψιμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μ
4	Τ	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγ. Νικάνδ.
5	Π	Γαλακτιῶνος καὶ Ἐπιστήμ. μ.
6	Π	Παύλου ἀρχιεπ. Κ)λεως ὁμ.
7	Σ	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μ. Λαζάρου.
8	Κ	Τῶν Ταξιαρχῶν. Μιχ. καὶ Γαβρ.
9	Δ	Πορφυρίου καὶ Ματρῶνης ὁσ.
10	Τ	Ἐράστου ἀποστ. Ὁρέστου μ.
11	Τ	Μηνᾶ, Βικτωρος, Βικεντ. μ.
12	Π	Ἰωάννου Ἐλεήμονος, Νείλ. ὁσ.
13	Π	Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
14	Σ	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
15	Κ	Γουρία, Σαμωνᾶ, Ἀβίδου μαρτ. (* Ἀεχ. ἡ νηστ. τῶν Χριστοῦγ.).
16	Δ	Ματθαίου τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ.
17	Τ	Γρηγορίου ἐπ. Νεοκαισαρείας.
18	Τ	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτ.
19	Π	Ἀβδίου προφ. Βαρθολαμ μάρτ.
20	Π	Πρόκλου Κ)λεως. Γρηγορ. Δεκ.
21	Σ	ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
22	Κ	Φιλήμονος καὶ Ἀρχίππου ἀποστ.
23	Δ	Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπ. Ἰκονίου.
24	Τ	Κλήμεντος Πάπα Ρώμης.
25	Τ	Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος.
26	Π	Στυλιανοῦ. Ἄλυπ. τοῦ Κιονίτ.
27	Π	Ἰακώβου τοῦ Πέτρου μεγαλ.
28	Σ	Στεφάνου τοῦ νέου. Εἰρηνάεχ.
29	Κ	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου μ.
30	Δ	Ἀνδρέου Ἀποστ. τοῦ πρωτοκλήτ.

Τὰ συνάχεια καὶ τὰ κρουολογήματα παίρνουν καὶ δίνουν.

Ἐορτάζει καὶ ὁ πατήρ Ἀργύριος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Παναγίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρόεδρόν της κ. Ντῖνον, τὸν ἐπισκέπτεται κατ' οἶκον καὶ τοῦ κάνει δῶρον ἓνα κουτί ἐκ καθαροῦ Ἀργύρου διὰ τὸν Κληρον.

Τὴν 2αν τοῦ μηνός, ἑορτὴν Ἀινδύνου μάρτυρος, γίνεται μεγάλη ὑποδοχὴ εἰς τὸ Γηροκομεῖον καὶ ἴδεται συγχαρητήρια ὁ διευθυντῆς τοῦ Ἀνδρ. Παπακωνσταντίνου.

Ὁ βακχικὸς πυτητῆς Κωνστ. Μαρκόπουλος, ἀντιπροσωπεύων καὶ τὸν ἐν Ἀμερικῇ συνάδελφόν του Ζάρον καὶ θέλων νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν τελετῆν, ἀδυνατεῖ νὰ τὸ κάμῃ καὶ κρατεῖ μόνον παθητικὴν στάσιν, περιοριζόμενος εἰς ἀπλὴν ἀπαγγελίαν στίχων ἐκ τῆς «Κουρουτσεσμιάδος» του.

Τ'ΕΙΧΕΣ ΓΙΑΝΝΗ Τ'ΕΙΧΑ ΠΑΝΤΑ

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... πάει κι' αὐτὸς ὁ χρόνος
μᾶς ἦλθε κι' ὁ καινούργιος, θὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς
καὶ νάσου πάλιν θλίψεις, ξανὰ καινούργιος πόνος,
κρίσις φριχτῆ, φιλίτα, κεσάτια καὶ καῦμός.

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... βραδυνάζει ξημερώνει
καὶ ἓνα πέσε-σήκω εἶν' ἡ ζωὴ μας μόνη.

Τίποτε τὸ καινούργιο μὲ τὸν καινούργιο χρόνο,
τίποτε τὸ σπουδαῖο, τίποτε τὸ καλό,
μιξέριες, στενοχώριες κι' ἀπελπισία μόνο,
μὰ καὶ τὰ λοῦσα ὄλα, σωσιὰ παρακαλῶ.

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... βραδυνάζει ξημερώνει
χαρὰ μονάχα σ' ὅποιον μπορεῖ καὶ ξεφαντώνει.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.

Τουρκιστὶ Κιανούν-ι-έββέλ

1	Τ	Ναούμ προφ. Φιλαρέτου ὄσιου.
2	Τ	Ἄββακὸν προφήτου.
3	Π	Σοφρονίου πρ. Ἀγγελικῆς νεομ.
4	Π	Βαρθάρας μεγαλομάρτυρος.
5	Σ	Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Διογ.
6	Κ	Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων.
7	Δ	Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων.
8	Τ	Παταπίου ὄσ. Σωσθένους ἀπ.
9	Τ	Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
10	Π	Μηνᾶ, Ἐρμιογένης, Εὐγράφου μ.
11	Π	Δανιὴλ τοῦ Στυλίου.
12	Σ	Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ.
13	Κ	Εὐστρατίου καὶ Λουκίας μ.
14	Δ	Θύρσου μάρτυρος.
15	Τ	Τῶν ἁγ. Προπατ. Ἐλευθερίου
16	Τ	Ἀγγαίου προφήτου. Θεοφανοῦς.
17	Π	Δανιὴλ προφ. καὶ 3 ἁγ. παιδῶν
18	Π	Σεβαστ. μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
19	Σ	Βονιφατίου μ. Ἀγλαίας ὁσίας.
20	Κ	Ἰγνατίου ἱερομ. τοῦ θεοφ.
21	Δ	Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλ. μ.
22	Τ	Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρ.
23	Τ	Τῶν ἁγ. 10 μαρτ. τῶν ἐν Κρήτῃ.
24	Π	Ἀβραάμ μέχρι Μνήστ. Εὐγεν. μ.
25	Π	Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
26	Σ	Ἡ συναξὶς τῆς Θεοτόκου.
27	Κ	Στεφάνου πρωτομάρτυρος.
28	Δ	Τῶν ἐν Νικομηδ. διςμυρ. μαρτ.
29	Τ	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ 14 χιλ. Νηπ.
30	Π	Ἄνυσιας ὄσ. τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
31	Π	Μελάνης τῆς ὁσίας. Ζωτικῆ μ.

Μολονότι εἶνε ὄνυριώτερος μῆνας τοῦ χειμῶνα, κάνει καλοκαιρία καὶ ὁ κόσμος γυρνᾷ μὲ παρνετεσουδάκια, ἔλλειψι παλτῶν ἐννοεῖται.

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς ἐφοιάζει ὁ **Ναοὺμ** καὶ δέχεται εἰς τὸ Θέατρον «Ἐκκλησιῶν» Ἡ Λέσχη διαμαρτύρεται γι' αὐτό. Τὰ διπλωματικά σώματα διέρχονται διὰ τοῦ ἀντικρουνοῦ πεζοδρομίου καὶ ἀφήνουν τὰ ἐπισκεπτήριά τους.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ανταλλαγῆς δημοσιεύει τὸν ἐτήσιον ἀπολογισμὸν της, ἐκ τοῦ ὁποῦ φέρεται ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐξεδόθησαν 299!! Πιστοποιητικά «Ἐταμπλή» καὶ ἔγειναν καὶ 17 Συνεδρία. Κατόπιν τούτου ἐκφρίζονται ὑπὸ τῆς «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν» αἱ εὐχαρισταὶ τοῦ «εὐγνωμονοῦντος Ρωμαίου» διὰ τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἐντατυωτάτην αὐτὴν ἐργασίαν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 31ης ἀρχίζει φοβερὸ κρύο, καὶ πλακώνει βαρυχειμωνιά.

Τὸ πρᾶγμα βεβαίως δὲν ἀποδίδεται στὸν «Καζαμία» τῆς πρὸ μικροῦ κυκλοφορούσης πρωτοχρονιάτικης ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, ἀλλὰ στὰ γραφόμενά μας, ἀφ' οὗ παγώνει καὶ ἡ μελάνη μας καὶ γλυτώνετε καὶ σεῖς.

Καινούργιες ἐφευρέσεις μονάχα γιὰ τὴν μόδα, μακρύτερα φουστάνια, μακρύτερα μαλλιά. εἰς τὸ τριανταένα θὰ μᾶς ξεφύγῃ ἡ ρόδα κι' ὅλοι θὰ φαγοθοῦμε ἀπ' τὴν ἀναδουλειά.

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια . . . βραδυνάζει ξημερώνει καὶ κάθε μέρα ἡ πιάτσα τραβᾷ κ' ἓνα κανόνι.

Συμβουλαὶ τοῦ παλῆου χρόνου
στὸν καινούργιο μετὰ πόνου.

Σὲ χαιρετῶ, Συνάδελφε, καὶ φεύγω βιαστικῶς
ἀπὸ τῆ Γῆ, (τὸ σπῖτι μου).

Ἄποψε τὰ μεσάνυχτα λήγει δριστικῶς
τὸ παλαιὸ συμβόλαιον μὲ τὸν ἰδιοκτῆτη μου,

Καὶ φεύγω πρὶν προβάλλῃ αὐτὸς, συμφώνως μὲ τὸν νόμον
ποῦ ὅπως θέλεις τὸν κολλᾶς,
μὲ τοῦ ἰτζεῖ τὴν δύναμι, μὲ ρίξῃ μέσ' τὸ δρόμον
καὶ δὲν προλάβω νὰ σοῦ πῶ αὐτὰς τὰς συμβουλάς :

«Διάδοχε Νοικάτορα !

γιὰ νὰ περάσῃς ὤμορφα ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς
μὴ μῆσον ἐμὲ, τὸν πάππο μου, ἀλλὰ καὶ τὸ προπάτορα
καὶ κάμνε τὰ ἐξῆς :

Τρέφε μ' ἐλπίδες πάντοτε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
εἶναι δουλειὰ ποῦ γίνεται χωρὶς κανένα κόπον.
Προπάντων λέγε διαρκῶς σ' ἀνεβασμένο τόνο
πὼς θὰσαι πειδὶ καλλιτερος ἀπ' τὸν παλῆδ τὸν χρόνον

κι' ἄς ἦταν 'κεῖνος ἄριστος
σὲ λόγια, χὰδια καὶ φιλιὰ·
ὁ κόσμος εἶν' ἀχάριστος
καὶ δὲ θυμᾶται τὰ παλιά !

Ψάλλε πρὸς τούτοις πάντοτε κἄνα τραγοῦδι νόστιμον
καὶ μερικὲς καντάδες,
πὼς τάχα τοὺς αἰσχροκερδεῖς θὲ νὰ τοὺς βάλῃς πρὸς τιμον
καθῶς καὶ τοὺς ραφτάδες.

Πὼς θὰ ξεπέσουν φάναζε τὰ τρῶφιμα σὶς μέρες σου
κ' οἱ καρβουνάδες σὶτὸ ἐξῆς δὲ θὰ μποροῦν νὰ κλέβουν
κ' ἐνῶ τὰ λὲς, φασκέλωνε καὶ μὲ τίς, δύο χέρες σου
ὄσους θὰ σὲ πιστεύουν.

Λέγε πολλὰ κι' ἀνάλογα, γιὰ φτήνια κι' ἐκπεσμούς,
γιὰ γλέντια, γέλοια καὶ χαρὲς κι' ἄλλους παροξυσμούς.
Εἰς ὑποσχέσεις δηλαδὴ τράβα, φτωχὲ, κορδέλλα
ἐλπίδες δίνε διαρκῶς κι' ὅλο τὸν κόσμον γέλα !

ΒΟΛΙΔΟΣΚΟΠΗΣΙΣ

- Μή κοιτάς πίσω σου, κυνέμενη Διλή, γιατί όσο τους κοιτάς σήμερα τους άνδρες τόσο δυσκολότερα ανοίγουν το πορτοφόλι τους.
- Τὸ ξέρω καλέ! μὰ κοιτάζω νὰ ἰδῶ ἂν μὲ βλέπουν πὸν ἔβγαλα τὸ σκαρπίνι μου γιατί, μὲ σφίγγει.

ΤΑΙΡΓΙΑΓΜΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Τὸ περασμένο καλοκαίρι ἡ μόδα τῆς Γιάλοβας μὲ παρέσυρε κ' ἔμένα. κ' ἐνῶ δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι γερότατος πῆγα κ' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ κάνω μιὰ κοῦρα γιὰ . . . ρευματισμούς! !

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμενα βρῆκα πολὺ καλὴ συντροφιά. Ἦταν πρῶτα πρῶτα ὁ Γιαννάκης Μαλάκας, ἓνας νέος πολὺ διαβασμένος. μὲ γυαλιά, κομματάκι βλάκας, λίγο κουτός, φοβερὰ ἀφηρημένος καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ κούτρας. Ἐπειτα ἓνα λαμπρὸ καθόλα ἀντρόγυνο, ὁ κύριος δηλαδή καὶ ἡ κυρία Μερκουρίου. Ἐκεῖνος χονδρός, κοντός, σαράντα πέντε ὡς πενήντα χρονῶ, καλοφαγάς, πολυλογᾶς, ὀλίγο γελοῖος, ὅπως δηλαδή πρέπει νὰ εἶναι ὁ σύζυγος μιᾶς μοντέρνας γυναικός. Ἐκείνη νοστιμωτάτη, χαριτωμένη, κάτασπρη, ὑψηλή, μὲ κάτι ὑπέροχα μάτια, πεταχτοῦλα καὶ μὲ τὰ μισὰ περίπου χρόνια τοῦ ἀνδρός της.

Βέβαια εἰς τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν καὶ πολὺς ἄλλος κόσμος, ἀλλὰ τί μ' ἔμελλε γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ συντροφιά τοῦ ζεύγους Μερκουρίου καὶ τοῦ Γιαννάκη Μαλάκα μοῦδινε ὅλα ὅσα χρειαζόμουν νὰ σκοιῶνω εὐχάριστα τὴν ὥρα μὲν στὴν μαγευτικὴ Γιάλοβα. Μ' ἐκείνην

φλερτάριζα, μὲ τὸν ἄνδρα της σὰν καλοφαγάς πού ἤμασταν κ' οἱ δυὸ κάναμε παρέα στὸ φαγὶ καὶ μὲ τὸν Γιαννάκη γελούσαμε κ' οἱ τρεῖς.

Γι' αὐτὸ καὶ αἱ σχέσεις μου περιορίσθηκαν μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς καὶ ἀπέβαινον μέρα μὲ τὴν ἡμέρα στενώτερες καὶ ἐγκαρδιώτερες, ἰδίως μὲ τὴν ὄμορφη κυρία Μερκουρίου, τὴν Φανίτσα.

Ἡ συντροφιά μου φαίνεται πὼς τῆς ἄρεξε καὶ τῆς Φανίτσας ἰδιαιτέρως, καὶ εἰῶ πρωτίτερα ἔκανε κ' αὐτὴ, σὰν τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν Γιαννάκη μακρυνούς περιπάτους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν ἔκανα καθόλου χάξι, βλέποντάς με πὼς ἐγὼ μετὰ τὸ μπάνιο ξάπλωνα στὶς ἀναπαυτικώτατες σαιζλόγκ τῆς βεράντας, ἄρχισε κ' αὐτὴ νὰ μὲ μιμῆται καὶ ν' ἀφήνη τοὺς δυὸ κουτιὺς νὰ κάνουν μόνον τοὺς τίς «μακρυνῆς ἐκδρομῆς τους».

Ἔτσι τὰ πράγματα ἔβαινον Θεοῦ εὐδοκοῦντος κατ' εὐχὴν.

*
**

Ἐνα πρωί — δηλαδή ὅλι καὶ πολὺ πρωί — κατὰ τὰς δέκα, ὁ ἀφηρημένος ὁ Γιαννάκης μας ἐμβῆκε εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ζεύγους. Ἐμβῆκε μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν, ἀνύποπτος, μὲ μίαν ἡλιθίαν εἰλικρίνειαν, σὰν νὰ ἔμβαινε στὸ σπίτι του. Ἡ ἐσωτερικὴ θύρα τοῦ κοιτῶνος δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ἀνοίγει μὲ ἀδιαφορίαν, ρίχνει μιὰ ματιὰ καὶ δὲν βλέπει κανένα. Στρέφει νὰ φύγη, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ βάθος ἀκούει μιὰ

λεπτὴ φωνίτσα γυναικεία ταυτοχρόνως δὲ καὶ ἓνα ξηρὸ βηχαλάκι ἀνδρικό. . .

Ὁ καυμένος ὁ Γιάννης κατατροπιὰ-
σθηκε φεύγει ἄρον ἄρον καὶ κλείνει
τὴν πόρτα μουρμουρίζοντας σὰν ἀπο-
σβολωμένος :

— Μὲ συγχωρεῖτε . . pardon! . . .
σᾶς ἐχάλασα τὴν ἡσυχία . . ἀντίο σας !

Τοῦ ἤλθε νὰ σκάση. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ
πάη σὲ μιὰ ὥρα ἀκατάλληλη . . σὲ μιὰ
τέτοια ἐπίσημη στιγμή . . Ἄμ' αὐτοὶ
πάλιν οἱ εὐλογημένοι μεγάλης δοιλεῖα
ἦταν νὰ κλείσουνε καλὰ τὴν πόρτα.

* *

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν συναντηθήκαμε
ὄλοι μας στὴν πόρτα τοῦ Ξενοδοχείου,
ὁ Γιαννάκης κατακοκκίνισε, τᾶχασε,
τοῦρθε σὰν σκοτοδίνη καὶ μὲ μιὰ φωνὴ
σβυσμένη ἀπὸ ντροπὴ :

— Τί νὰ πῶ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ
τὴν κουταμάρα μου ! ἄρχισε νὰ δι-
καιολογῆται. Νᾶρθω ἔτσι ἔξαφνα σή-
μερα τὸ πρωτὶ νὰ σᾶς ἀνησυχίσω . .
ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχατε σηκωθῆ ! . . Ξέ-
ρετε, ἐπειδὴ ἦταν δέκα ἡ ὥρα, ἐνόμι-
ζα . . πῶς . . πειά . . δηλαδή . . θά . .

Ἡ κυρία ἐκοκκάλωσε. Ἄλλὰ καὶ ἡ
μορφὴ τοῦ κυρίου ἐγινε κίτρινη σὰν
κερί.

Φυσικὰ κ' ἐγὼ ἂν καὶ κράτησα ψυ-
χραιμία δὲν πῆγα παρακάτω.

— Δὲν εἶχαμε σηκωθῆ ; τὸν διακό-
πτει ὁ σύζυγος, μ' ἓνα γέλιο προσποιητό.
Σὲ καλὸ σου, Γιαννάκη ! Ἄμ' ἐγὼ εἶ-
χα βγῆ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ τὸ πρωτὶ . . Ἐπῆ-
γα νὰ δῶ κάποιο γνωστὸ στοὺς Πέντε
Πλατάνους.

— Ξέρω κ' ἐγὼ ! ἐτραύλισε ζαλι-
σμένος ὁ Γιάννης· μοῦ φάνηκε πῶς ἤ-
κουσα ἀπ' τὸ κρεββάτι. . .

— Ἔλα σῶπα, κουτέ λάθος ἔχεις,
θὰ εἶδες κανένα ὄνειρο, τὸν διακόπτει
καὶ πάλιν ὁ κ. Μερκούριος καὶ τὸν
σκουντᾶ κρυφὰ στὸ πλευρό.

— Κ' ἐγὼ ἔπαιρνα τὸ μπάνιο μου
τὴν ὥρα ἐκείνη, τοῦ λέγει ἡ σύζυγος.

— Θὰ σοῦ φάνηκε Γιαννάκη, θὰ
σοῦ φάνηκε, τοῦ λέγω, γιατί ἄλλιῶς δὲν
ἐξηγεῖται πῶς . . » καὶ τοῦκανα τὸ
μάτι νὰ σωπάση.

— Τί νὰ πῶ . . ξέρω κ' ἐγὼ . . μοῦ
φάνηκε . . .

— Παῦσε, Γιαννάκη, μᾶς σκότισες·
δὲν σοῦ φάνηκε τίποτε· λὲς πάλι κου-
ταμάρες, τοῦ διακόπτει ἡ κυρία καὶ τὸν
σκουντᾶ κρυφὰ κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο
τὸ πλευρό,

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιαννάκης μας με-
ταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μυστηριωδῶν
σκουντημάκων καὶ τοῦ γνεψίματός μου
τὰ ἔχασε καθ' ὀλοκληρίαν.

— Τί διάβολο συμβαίνει ; εἶπε μὲ
τὸν νοῦν του· τάχα εἶναι κακὸ πρᾶγμα
νὰ βρεθοῦν δυὸ σύζυγοι . . .

— Εἶσαι ἓνας βλάκας !

— Εἶσαι ἓνας κουτεντές !

Τοῦ ἐπανέλαβαν οἱ δύο σύζυγοι κ' ἐγὼ
ξεκαρδιζόμενοι στὰ γέλια, ἐνῶ κατὰ βιά-
θος ἐφαίνοντο, ὁ καθεὶς ξεχωριστὰ καὶ
δι' ἴδιον λογαριασμόν, πολὺ στενοχω-
ρημένοι.

* *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἠσύχαζεν εἰς
τὸ δωμάτιόν του ὁ Γιαννάκης, προσπα-
θῶν νὰ λύσῃ τὸ ἀξιοπερίεργον συζυ-
γικὸν ἐκεῖνο αἰνίγμα, νὰ σου καὶ κτυπᾶ
ἡ πόρτα.

— Ἐμπρός ! φωνάζει καὶ πετιέται
ζαλισμένος ἐπάνω, διότι εἶχεν ἤδη εἰ-

σορμήσει ἀγρία ὡς καταίγισ ἢ κυρία,
μὲ μιὰν ὄψιν θυμωμένη :

— Μπράβο σου, Γιαννάκη, ὠραῖα
μοῦ τὴν ἔφκισες!

— Ἐγώ; τί σᾶς ἔφκισα ἐγώ; δὲν
ξέρω τίποτε. . .

— Δὲν ξέρεις; . . . Νὰ ξεραθῆς καλ-
λίτερα! Νά! εἶπες στὸν ἄνδρα μου πὼς
μὲ ἤυρες στὴν κάμαρα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐ-
νόμιζε πὼς ἔπαιρνα τὸ λουτρό μου. . .

— Μὰ εἶναι τάχα κακὸ αὐτό, κ. Φα-
νίτσα!

— Κακὸ καὶ ψυχρό, βέβαια!

Ἐπιπλέον ὁ Γιαννάκης περιέπιπτεν ἤδη ἀπὸ
ἀπορίας εἰς ἐκπληξιν. Ἐξυσε τὴν κε-
φαλὴν του καὶ προσεπάθησε νὰ δικαιο-
λογηθῆ.

— Μὰ τάχατε ὁ κ. Μερκούριος δὲν
τῶξερε πὼς δὲν πέρνατε τὸ λουτρό σας
ἀφοῦ ἤσασθε μαζί; . . .

— Εἶσαι βλάκας! . . . ὄχι, δὲν ἦ-
τανε μαζί ὁ ἄνδρας μου! . . .

— Μά, μοῦ φάνηκε πὼς ἤκουσα
ἓνα βῆχ. . .

— Μπορεῖ νᾶκουσες, ἀλλὰ δὲν ἦταν
τοῦ ἀνδρός μου. . .

— Ἐχετε δίκαιο, κυρία Φανίτσα,
εἶμαι ἓνας βλάκας πρώτης τάξεως.

— Ἄκουσε, Γιαννάκη, σὺ εἶσαι τί-
μιος καὶ εὐγενῆς νέος. Θὰ σοῦ ἐμπι-
στευθῶ κᾶτι τι. Ὁ κύριος ἐκεῖνος ποὺ
ἤκουσες τὸ πρῶτ, ἦτανε ὁ φίλος μας ὁ
Μίμης, ποὺ μένει στὸ πλαινὸ δωμάτιο.
Ἦλθε νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρω-
τα. . . δηλαδή, . . . κᾶτι ἔρωτας ποὺ ἔχει
μὲ ἓνα κορίτσι γνωστὸ μου. . .

— Ἄσα! ὦ, νὰ πάρῃ ὁ διάτανος.
Ἄλλη βλακεία μου αὐτὴ πάλι! . . .

— Αἴ! βλέπεις λοιπὸν σὲ τί θέσι
μὲ ἔφερες; Τί νὰ κάνω τώρα; πὼς νὰ

σωθῶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου. ποὺ τὸν
ἔκανες νὰ ὑποψιασθῆ χίλια δυὸ πράγ-
ματα; Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἀκόμη· ἀλλὰ
βλέπω τὰ μοῦτρα του κατεβασμένα.
βράζει μέσα του. Θὰ χαθῶ . . . Θὰ μὲ
κάνῃς νὰ πάω νὰ πέσω σὲ κανένα πη-
γάδι . . . κατάλαβες;

— Πέστε μου, . . . τί θέλετε νὰ κάνω
τώρα;

— Νά νὰ πῆς πὼς ἔκανες λάθος,
πὼς δὲν εἶδες καλά· πὼς εἶσαι νευρα-
σθενικός καὶ σοῦρχονται παροξυσμοί. . .
ἐγκεφαλικὴ διατάραξις. Πάρε καὶ κα-
νένα πιστοποιητικὸ βλακειᾶς ἀπὸ κανέ-
να γιατρό. . . αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο.
Τέλος πάντων σκέψου, κάμε ὅ,τι θέλεις,
ἀλλὰ σῶσέ με.

— Ἐννοια σας, κυρία Φανίτσα, θὰ
κάνω ὅ,τι μπορέσω. Ἀφήστε με λίγο
νὰ συλλογισθῶ, γιατί θὰ μοῦ φύγῃ τὸ
μυαλό. Ἐννοια σας! θὰ κάνω ὅ,τι
πρέπει.

— Εὐχαριστῶ, Γιαννάκη εὐχαριστῶ!
Ἐγὼ πάντα ἔλεγα πὼς εἶσαι ἔξυπνο
καὶ εὐγενικὸ παιδί!

*
**

Μόλις εἶχε περάσει ἡ θύελλα τῆς
κυρίας καὶ ὁ Γιαννάκης ἔμεινε μόνος,
νὰ σου κτυπᾷ ξανὰ ἢ πόρτα του.

— Ὅρῖστε! φωνάζει ἔντρομος ὁ
Γιαννάκης, διότι αὐτοστιγμὴ εἰσβάλ-
λει ὡς λέων μαινόμενος ὁ σύζυγος.

— Εὐγέ σου, Γιάννη! καλὰ μοῦ τὰ
κατάφερες χθές.

— Ἐγώ, κύριε Μερκούριε; Καὶ τί
σᾶς ἔφταιξα ἐγώ; . . .

— Βρὲ ζῶφον, γιατί νὰ πῆς μπρὸς
στὴν γυναῖκά μου πὼς μᾶς ἤυρες μα-
ζὺ μὲ. . .

— Μὰ τάχα εἶναι κακὸ πράγμα νὰ

εὐρεθῆ ἓνας ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκά του;

— Ποιὰ γυναῖκά μου; ὄχι· δὲν ἦταν ἡ γυναῖκά μου. . .

Ὁ Γιαννάκης ἄρχησε νὰ τὰ χάνη πάλιν.

— Μὰ πῶς; . . . ἐγώ . . . μοῦ φαίνεται πὼς ἤκουσα. . .

— Βρὲ ἠλίθιε, τί ἤκουσες πού ἡ γυναῖκά μου τὴν ὥρα ἐκείνη ἐνόμιζε πὼς ἤμουνα σὲ μιὰ ἐκδρομῇ. . .

— Ὡστε λοιπόν;

— Ἄκουσε, Γιαννάκη ἐοῦ εἶσαι τίμιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος· θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι. Τὸ πρῶτ', τὴν ὥρα ἐκείνη πού σοῦ φάνηπε πὼς μπῆκες στὴν κάμαρὴ μας, ἐμπῆκες κατὰ λάθος στὴν διπλανή . . .

— Ποιάν; σ' ἐκείνη πού μένει ὁ φίλος μας ὁ Μίμης;

— Ὁχι, βρὲ μοῦφο! Ἄριστερά, στὴν ἀπὸ ἐκεῖ κάμαρα, πού μένει ἐκείνη ἡ Ροῦσσα. . . Μοῦ εἶχε φωνάξει νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ κάτι ἐρωτοδουλιές. . . ὄχι δικιές της, κατάλαβες; . . . γιὰ μιὰ ἐξαδέλφη της. Ἐκαθούμασταν γλυκὰ γλυκὰ καὶ τὰ λέγαμε, ὅταν ἐξαφνα σύ, σὰν ἀφηρημένος πού εἶσαι, μπῆκες κατὰ λάθος μέσα. . . ἀντὶ δηλαδὴ νὰ μπῆς στὴν δική μας κάμαρα. . . καί. . . κατάλαβες, ἡ κυρία καταντροπιάστηκε.

— Ἐχεις δίκιο, κύριε Μερκούριε, εἶμαι πράγματι ἓνας βλάκας πρῶτο νόμυρο.

— Βλέπεις λοιπόν τί μοῦ ἔκαμες τώρα; Θὰ μὲ φέρης εἰς ρῆξιν μὲ τὴν γυναῖκά μου. Θὰ μοῦ καταστρέψης τὴν ὑπόληψί μου. Θὰ γίνουμε ἄνω κάτω. Ἡ γυναῖκά μου δὲν μου εἶπε τίποτε ἀκόμη· ἀλλὰ ἔχει κάτι μούτρα! Βράζει μέσα της σὰν ἠφαίστειο. Ἀπὸ στιγ-

μὴ σὲ στιγμὴ περιμένω τὴν ἔκρηξιν.

— Αἴ! τώρα τί θέλετε νὰ κάνω;

— Τί νὰ κάνης; . . . Νὰ προσπαθήσης ἠλίθιε, νὰ διορθώσης τὰ πράγματα· νὰ τῆς πῆς πὼς ἔκαμες λάθος, πὼς δὲν ἤμουν ἐγώ, πὼς ἦταν τῆς φαντασίας σου καὶ πὼς εἶσαι ὑστερικός. Νὰ τῆς πῆς πὼς πάσχεις τὰ νεῦρα, πὼς σοῦρχονται ἐξάψεις καμμιὰ φορὰ, παραισθήσεις, ἔτσι. . . Πὲς πὼς εἶναι τῆς ἀρρώστειας σου νὰ βλέπης ἄλλ' ἄντ' ἄλλων. Τέλος πάντων σκέψου, φρόντισε, κάμε ὅ,τι θέλεις, φθάνει μόνον νὰ μὲ σώσης ἀπὸ τὴν φουρτοῦνα πού μὲ περιμένει.

*
* *

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιαννάκης μας, βλέπων ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἤρχισε νὰ ξεμπλέκεται μόνη της, ἔγινε ἔξαλλος ἀπὸ χαρά.

— Ἐννοια σας! Ἡσυχᾶστε, κύριε Μερκούριε, σᾶς δίδω τὸν λόγο μου πού δὲν θὰ γείνη τίποτε. Ἡ γυναῖκά σας. . . θὰ ἡσυχάσῃ Ἡ συζυγικὴ σας ἀρμονία δὲν θὰ διαταραχθῆ διόλου καὶ τὰ πράγματα θὰ τραβήξουν τὸν δρόμο τους. . .

— Μπρᾶβο, Γιαννάκη μου! Ἐγὼ πάντα ἤμουν βέβαιος πὼς ἦσαν καλοαναθρεμμένο καὶ εὐγενικὸ παιδί!

Ἐγὼ φυσικὰ πού μὲ κρατοῦσαν ἐνήμερο τῶν διατρεξάντων καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἰδιαιτέρως, καθησύχασα καὶ δὲν εἶπα τίποτε τὸν Γιάννη, γιὰ νὰ μὴ τὸν σατίσω περισσότερο.

Ο ΑΛΛΟΣ

ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΙΑ

Σὲ τί χρόνια ζοῦμε τώρα τὰ κακόμοιρα κορίτσια !
 γιὰ νὰ παντρευθοῦν οἱ ἄνδρες κάνουνε χίλια καπρίτσια.
 Οὔτε τρόπους πειὰ γυρεύουν, οὔτε πνεῦμα, οὔτε κάλλη,
 ἀλλὰ ὅπου καὶ νὰ στείλῃς προξενειά, μικροὶ-μεγάλοι,
 Ἐρωτοῦν τί προῖκα ἔχεις; ὁ μπαμπάκας μας τί δίνει. . . ;
 καὶ ἂν εἶναι καὶ πεσίνι;

Ἄλλοτε κάθε κοπέλλα, μόλις δείχνουνταν λιγάκι
 τρέχανε νὰ τὴν ζητήσουν χίλιοι λιμοκοντοράκοι.
 Δὲν ἀπέβλεπαν σὲ προῖκες, οὔτε κ' εἶχαν ἀπαιτήσεις,
 μ' ἂν τὴν σήμερον ἡμέραν, βγῆς γαμπρὸ γιὰ νὰ ζητήσῃς,
 ἐρωτᾷ ἂν βασιτέσαι; ὁ πατέρας πόσα δίνει ;
 καὶ ἂν εἶναι καὶ πεσίνι;

Οὔτε ξένες γλώσσες βλέπουν, οὔτε πιάνα καὶ τὰ ρέστα.
 Τί κι' ἂν εἶσαι στραβομοῦρα, οἱ γαμπροὶ εἶναι ἀλέστα,
 ὅταν ἴδουνε πὼς τὸν κρᾶζεις, πὼς πολύφεργο σὲ λένε
 σοῦ ἀρχίζουν τὸ κυνήγι, κάνουν πὼς γιὰ σένα κλαῖνε,
 μὰ ρωτοῦν τὴν προξενήτρα, μάθε πρῶτα πόσα δίνει. . . ;
 καὶ ἂν εἶναι καὶ πεσίνι;

Ἐνα πρᾶμμα εἶναι ὅλοι οἱ γαμπροὶ π' ἀνάθεμά τους,
 δὲν βλέπουν πὼς ἀπ' τὴν πείνα βρώμησαν τὰ στόματά τους,
 καὶ πὼς δὲν ἔχουν ν' ἀλλάξουν ἄλλο τρύπιο πανταλόνι,
 μὰ κορδώνουνται στοὺς δρόμους καὶ φουσκώνουν σὰν μπαλόνι
 κ' ἐρωτοῦν, ἢ μιὰ κ' ἢ ἄλλη πόση τάχα προῖκα δίνει;
 καὶ ἂν εἶναι καὶ πεσίνι ; !

Τοῦ ρωμαντισμοῦ παρῆλθεν ἡ χρυσοῆ ἡ ἐποχὴ
 ποὺ μᾶς πέρνανε οἱ νέοι μοναχὰ μὲ τὴν. . . ψυχὴ.
 Κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μας ξενυχτίζαν μὲ καντάδες
 κι' ἀδιαφοροῦσαν τότε σὰν δὲν εἶχαμε παράδες.
 Τώρα γιὰ τὴν προῖκα μόνον ὁ καθένας δίχτυα στήνει
 καὶ τὴν ἀπαιτεῖ πεσίνι.

Τὰ αἰσθήματα δὲν παίζουν σήμερα κανένα ρόλο·
προσπαθοῦνε νὰ μᾶς βάλουν εἰς τὸ χέρι· πειὰ μὲ δόλο,
κάνουν πὼς μᾶς ἀγαποῦνε, κι' οὐ δὴθεν μᾶς λατρεύουν,
ἐνῶ μόνον τὰ παπέλια, ποὺ μυρίστηκαν, γυρεύουν.
Γιὰ τὴν προῖκά μας τοὺς πιάνει ἡ ἐρωτικὴ ἢ . . δίνῃ
καὶ ρωτοῦν ἂν εἶν' πεσίνι ;

Ἄχ ! κατηραμένες λίρες ! ἔσεῖς εἶσθε ἡ αἰτία
ποὺ ξεφύτρωσε στὴ μέση ἡ φρικτὴ προικοθηρία
Δὲν ἀξίζουν μιὰ πεντάρια τὰ ναζάρια καὶ ἡ χάρη,
δὲν βάζει κανεὶς στεφάνι τὸν μπαγιόκο σὺν δὲν πάρη.
Ὅτι ἔχει καὶ δὲν ἔχει καθεμιὰ τώρα τὸ . . δίνει
εἰς τὸ ράφι νὰ μὴ μελῆ.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΙΚΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

- Ξούρισέ με καλά, σήμερα, Κώστα, γιατί ξέρεις πάγω κάπου γιὰ . .
γαμπρός.
— Μ' ἂν εἶναι ἔτσι πρέπει νὰ σᾶς . . ἔξω ραῖσω !!

ΦΥΣΙΝ ΠΟΝΗΡΑΝ

Μοῦ εἶπαν γιὰ κάποιον ἀλκολικό, ποὺ τὸν
κλείσανε σὲ μιὰ κάμαρα γιὰ νὸ μὴν πιῇ καὶ
ἄδειασε μιὰν ὀλόκληρη λίτρα κολώνιας . .

— Εἶδα καπνιστὴ ποὺ μὴ, βρῖσκωντας ἔξω
στοὺς ἀγροὺς ποὺ βρῖσκότανε, τσιγάρα, ἤπιε

φύλλα φλαμουριοῦ, τυλίξοντάς τα γιὰ καπνὸ
σὲ τσιγαγόχαρτα

— Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι τίποτε μπρὸς σ' αὐτὸ
ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου κομφευσομένην κυ-
ριαν, ἢ ὅποια ἐπειδὴ ἔξεχασε νὰ πάρη μα-
ζι της τὴν πούτρα της, πασαλειφθηκί μὲ
σκόνῃ τοῦ λουκουμιοῦ, τοῦ ἐξοχικο Καφε-
νέου.

ὦ, γυναῖκα ! γυναῖκα !!

ΚΑΡΔΙΑ ΥΠΟ . . . ΡΑΣΟΝ

Ὁ Πέρ Ζοζέφ, ἓνας Ὁλλανδὸς φραγκόπαπας, ἦταν ἀπ' τοὺς πειὸ καλοὺς καὶ πειὸ ἁγίους Παπάδες.

Ἔτσι τοὐλάχιστο νόμιζαν ὄλοι.

Ποιὸς διάβολος ὅμως ἔχωσε τελευταῖα τὴν οὐρά του στὴν χριστιανικὴ του καρδιά καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξαναμωραθῇ δὲν ξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐμπλεξε στὰ μεγάλα μάτια καὶ τὰ ζωγραφιστὰ φρύδια μιᾶς πλοισίας παντρεμένης καὶ ξετρελλάθηκε μαζί της.

Σὰν γνήσιος Ὁλλανδέζος, τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν πατρίδα του, τὰς **Κάτω Χώρας** τὴν ἀπέδειξε περιτράνω, στὸ πρῶτο ραντεβού πού τοῦ ἔδωκεν ἡ θεοφοβούμενη παντρεμένη στὰ ἰδιαίτερα δώματά της.

Ἀπὸ τότε ὁ καλὸς μας Πέρ ἔπεσε σὲ τρομερὴ φαίνεται μελαγχολία καὶ ἀπέφυγε τοὺς κόπους τῆς ὑπηρεσίας, ἀφισιωθεὶς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν λατρείαν καὶ λειτουργίαν τῆς ὡραίας του.

Τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμυρίσθη ἐγκαίρως ὁ Μονσενιόρος καὶ τοῦ ἔκαμε δριμυτάτας παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦταν νὰ ἐγκατασταθῇ τὴν ἐπομένην ὁ ἀγαθὸς Πέρ Ζοζέφ στὸ σπιτι τῆς ὡραίας του, ἀφοῦ προηγουμένως ἔφρόντισαν καὶ οἱ δυὸ νὰ ἐξαποστείλουν τὸν δυστυχεῖ σύζυγον εἰς τὸν . . . Κεράτιον.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἓνα παιδί παρέδιδε στὸν Μονσενιόρο ἓνα πακέτο. Ὅταν τὸ ἀνοιξεν ὁ Μονσενιόρος βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ τὰ ράσα τοῦ εὐτυχισμένου Πέρ Ζοζέφ.

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ

— Τὸν παντρεμένο πῶς μπορεί κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ;

— Θὰ περπατῇ πάντα σκυφτὸς καὶ θᾶναι, ὠρισμένος, κατακουρελιασμένος.

Ἡ θὰ βαστᾷ ὑπὸ μάλῃς κρέας, ψωμιά, λαχανικά, σὰν νᾶτανε χαμάλης, γιὰ θᾶν' τσουγκρανισμένος, ὅπερ σημαίνει. . . σύζυγος καὶ δῆ. . . καλοπεσμένος!

Κ' ἐκεῖνος πάλε πὸν βαστᾷ στὰ χέρια του μωρό, τοῦ Ἡσαῖα χόρεψε ἀφεύκτως τὸν. . . χορό.

Κι' ἂν τὸν ἀκολουθῇ καμμιά γρηά—ὦ συμφορὰ—ἐξάπαντος ὁ δύστυχος θᾶχει καὶ πεθερά.

-- Τὸν παντρεμένο πῶς μπορεί κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ;

— Καμπόσοι κομψευόμενοι θὰ τονὲ κάνουν χᾶδια, καὶ θὰ τοῦ βάζουν κτυπητὰ στὰ μέτωπο σημάδια.

Ἄ Παθός.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

— Η αγάπη που τρέφω για σένα, μπουλουϊκό μου, είναι, πιστέψέ με, πειο μεγάλη κι απ' την περιουσία σου και νοιώθω πως κάθε μέρα δλο και περισσεύει.

— Περίεργο! και όμως ή περιουσία μου αντί να περισσεύη, εξ αιτίας σου διγγοστεύει δλοένα.

ΠΑΛΗΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Ὁ γείτονάς μου, ὁ κ. Μποϊνούζογλου, μεγάλος τυρέμπορος τῆς πιάτσας, εἶχε φύγει στήν Βουλγαρία γιά κασέρια. Σάν καλὸς ὅμως οἰκογενειάρχης ποὺ ἦτανε, γιά νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα του ἐδῶ μόνη καὶ ἀπροστάτευτη, κατέφυγε σὲ κάποιον Δεσπότη παιδικό του φίλο καὶ «θεοφοβούμενο ἄνθρωπο».

— Δεσπότη μου, θὰ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴ χάρη, νὰ φροντίζῃς γιά τὸ σπιτι μου λιγάκι, ἂν δὲν σοῦ γίνεται, ἐννοεῖται, κόπος, ὡς ὅτου ἐπιστρέψω ἀπ' τὸ ταξίδι.»

Ὁ Δεσπότης, ἐπειδὴ δὲν τοῦ γίνονταν καθόλου κόπος, δέχθηκε καὶ ἀπὸ τότε στιγμὴ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπιτι τοῦ φίλου του Μποϊνούζογλου. Εἶχε ἀναλάβῃ ὁ «θεοφοβούμενος αὐτὸς ἄνθρωπος» χάριν φιλίας, ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ συζύγου, μάλιστα. . . χωρὶς ἐξαιρέσει, καθὼς ἀργότερα διεπίστωσα.

Αὐτὰ μοῦ τὰ διηγήθηκε μιὰ μέρα ἢ νοικοκυρά μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔδωσα καμμιά προσοχή. Τί μ' ἔμελε, σὰς παρακαλῶ; κ' ἔλειπε εἶχα τόσα νὰ σκεφθῶ! . . .

Μιὰ μέρα, ἢ καλλίτερα, μιὰ νύχτα-

γιατὶ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ σουρουπώνῃ, καθόμουν στὸ μπαλκόνι τῆς κάμαράς μου καὶ κάπνιζα. Καὶ ἐνῶ ἔσκεπτόμουν τὰς ὑποθέσεις μου καὶ φανταζόμουν ἱζητάδες καὶ τζέλπια γιά ἓνα συνάλλαγμα ποὺ θὰ ἔληγε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ποὺ δὲν εἶχα νὰ τὸ πληρώσω, ἔξαφνα διακρίνω ἀπὸ μακρὰ τὴν κατάμαυρη σιλουέτα ἐνὸς παπαῦ, ποὺ ὀλοένα ἤρχετο πρὸς τὴ γειτονιά μου. Ἄπ' τὴν πρώτη στιγμὴ μοῦ φάνηκε σάν γνώριμος. Καὶ ὅταν ἐπλησίασε στὸ σπιτι μου, ἔσκυψα καὶ τὸν κύτταξα καλά. Ἦταν κάποιος Δεσπότης, συνάδελφός μου τὸν καιρὸ τῆς Ἀνακοχῆς σὲ μιὰ Ἐπιτροπὴ ἐράνων, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦταν πρόεδρος κ' ἐγὼ μέλος. Τί χρόνια τότε . . . χρυσά! Τὸν Δεσπότη ὅμως αὐτὸν ποτέ μου δὲν τὸν χώνευα. Κάθε φορὰ ποὺ κι' ἐγὼ ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιχειροῦσα νὰ φανῶ πειὸ ἀποτελεσματικὰ χρήσιμος σιὴν ἄμοιρη τσέπη μου, ὁ καταραμένος αὐτός, ὡς πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, μ' ἔπαιρνε μυρωδιὰ καὶ . . . τοὺς παράδες, ἐννοεῖται. Τί ἀπεγίνοντο κατόπιν οἱ παράδες στὰ χέρια του, μόνον ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἤξευραν.

Αὐτὰ ἔσκεπτόμουν, ὅταν μὲ μιᾶς πετάχθηκα ἀπ' τὸν καναπέ ποὺ καθόμουν. Εἶδα τὸν Δεσπότη νὰ μπαίνη στὸ σπιτι τοῦ Μποϊνούζογλου! Ὡστε λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ὁ Δεσπότης ποὺ ἀνέλαβε νάχῃ τὸν νοῦ του στὸ σπιτι καὶ . . . στὴ γυναῖκα τοῦ γείτονά μου! Ἄλλα παλι τί μ' ἔμελλε; . . . Πῶς τί μ' ἔμελλε; Τὸ συνάλλαγμα ποὺ θὰ πλῆ-

ρωνα τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ; . . . Μία ἰδέα μοῦ κατέβηκε. Θὰ πῆγαινα στὸ Δεσπότη νὰ τοῦ θυμῆσω τοὺς παληοὺς ἐκείνους λογαριασμοὺς τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ δώσῃ παράδες γιὰ τὸ συνάλλαγμα. Ἄλλοιῶς δὲν γίνονταν καὶ οὔτε πέρριμενα δεύτερη σκέψι. Σὲ δέκα λεπτὰ βρέθηκα στὸ σπῆτι τοῦ Μποϊνούζογλου. Μ' ἄνοιξεν ἡ δοῦλα, πὺ μὲ εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἄνέβηκα τὶς σκάλες καὶ χτύπησα στὴν κάμαρα πὺ ἦταν ὁ Δεσπότης. Πέντε ὀλόκληρα λεπτὰ πέρασαν ὡς πὺ ν' ἀκούσω τὸ «ἐμπρός», ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ ἄκουα μέσα κρυφομιλήματα καὶ μιὰ ἀλλόκοτη ταραχὴ. Ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι μπῆκα στὴν κάμαρα. Πρῶτα πρῶτα ἔρριξα μιὰ ματιά : Σὲ μιὰ κόχη ἓνα ντιβάνι ἀκατάστατο καὶ πειὸ ἐκεῖ ἓνα παραβάν πὺ ἔκρυβε κάποια. . . γυναῖκα. Ἔστερ' ἀπ' τὴν ἀδιάκριτη αὐτὴ ματιά, κάθησα ἀντίκρυ στὸν Δεσπότη, πὺ μὲ εἶχε ὑποδεχθῆ εὐγενέστατα.

— Γέροντα, ἄρχισα νὰ τοῦ λέγω, αἱ σημερινὰ περιστάσεις μὲ ἀναγκάζουν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω μερικὸς παλαιὸς τῆς Ἐπιτροπῆς μας λογαριασμοὺς καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν εἶνε δυνατὸν . . .

— Ἐννοῶ, τέκνον μου, ἐννοῶ. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐσκέφθῃς βέβαια αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖς. Ἡ συνείδησίς σου ἄλλωστε δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ἐλπίζω νὰ σοῦ δώσω χρήματα προσωρισμένα διὰ τοὺς πτωχοὺς . . .

— Ἄλλὰ, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ σήμερον πτωχὸς λογιζομαι,

— Νὰ ὑπομείνῃς τέκνον μου καρτερικῶς εἰς τὴν παροδικὴν σου αὐτὴν πτωχείαν καὶ νὰ μὴ θελήσῃς ν' ἀδικηθεῖν οἱ ἀληθῶς πτωχοί. . . »

Ἄρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι. Τί διάβολο θᾶκαμα νὰ καὶ ἡ μόνη μου αὐτὴ ἐλπίς ματαιώνονταν ; Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ μοῦ δώσῃ πεντάρια. Ἡ φιλαργυρία του τὸν ἔκαμνεν ἀνένδοτο. Τότε κ' ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ξεσκεπάσω, γιὰτὶ ἐξάπαντος θὰ εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἦξευρα τίποτε.

— Σεβασμιώτατε, ἐπανέλαβα, γιὰ τελευταία παρακλήσι, σᾶς καθικετεύω. . .

— Ἀδύνατον τέκνον μου, μὲ ἀπαντᾷ. Ἐπειτα τί λόγον, σὲ παρακαλῶ, θὰ δώσῃς εἰς τὸν Ὑψιστον, ἂν πάρῃς τὰ ἱερὰ αὐτὰ χρήματα ;

— Ὅ,τι λόγον θὰ δώσῃς καὶ σύ, ἄγιε, εἰς τὸν σύζυγον πὺ . . ., ταξιδεύει, τοῦ κάνω ἀπότομα, δείχνοντας, ἀναμμένος ἀπὸ ἀγανάκτησι, τὸ παραβάν.

Ἐκεῖνο ἦταν. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ συνάλλαγμα μου βρέθηκε ἐξωφλημένο !

ΑΡΧΑΙΑ ΣΑΤΥΡΑ

ΚΡΑΤΗΤΟΣ

Τὸν Ἔρωτα μόνον ὁ καιρὸς
κ' ἡ πείνα τὸν σαρώνει,
ἂν ὅμως ἐξακολουθεῖ
καὶ πάλιν νὰ κορώνη
τότε θὰ βρῆς τὸ γιατρικὸ
μονάχα στὴν . . . ἀγχόνη !

Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ Λίζα, ἡ «κουκλίτσα», ὅπως τὴν ἔλεγαν ὅλοι στὸ «Γκάρτεν Μπάρ», ἦταν ἡ ὡμορφότερη καὶ ὀρεχτικώτερη ἀρτίστα.

Ἐπαιξε κάθε βράδυ ἓνα ὥραϊο ρόλο Νεραΐδας, σ' ἓνα θαυμάσιο νούμερο, εἰς τὸ ὁποῖο ἐβγαίνει στὴ σκηνὴ ἀριχνοῦφαντα ντυμένη καὶ ξετροῦλλαινε κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον.

Ἡ ὡμορφιά της, τὸ ζαχαρένιο σωματάκι της, ἡ γλυκειὰ φωνή της, τὸ χαριτωμένο γέλιο της καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ μάτια της μὲ τὰ κατάμαυρα ματότσούνάρια τοῖς εἶχαν κάνει σκλάβους της ὅλους τοὺς παραληῆδες τῆς Πόλης, οἱ ὁποῖοι δὸς του καὶ ἀνοίγαν κάθε βράδυ μὲ τὶς ντουζίνες τῆς Σιαμπάνιες καὶ ἀνοίγαν τὰ πορτοφόλια τους, διαπληκτιζόμενοι ποιὸς θὰ ἦταν ὁ εὐνοούμενος τῆς βραδυᾶς.

Ὅπως ἦταν φυσικό, πιάσθηκε στὰ δίχτυα της κ' ἓνας γνωστός ξενύχτης καὶ τσαμπατζῆς τοῦ Μπάρ, ὁ ὁποῖος δὸς του καὶ τῆς ἔγραψε ποιήματα, ἀντὶ νὰ τῆς στέλνῃ ὅπως οἱ Μαικῆναι λουλούδια καὶ μπιζού. Αὐτὴ ὅμως δὲν χαμπέριζε ἀπὸ αἰσθηματολογία καὶ δὲν γυροῦσε κἂν νὰ κυττάξῃ τὸν διανοούμενον θαυμαστή της, ὁ ὁποῖος ἔπινε μόνον ἓνα ταπεινότατο καφεδάκι κάθε βράδυ κ' ἐκεῖνο ἀμαρκαρίστο.

Τὰ πράγματα ὅμως ἄρχισαν νὰ σοβαρεύουν καὶ ὁ ἐρωτευμένος μας ποιητὴς ἔπαισε νὰ συχνάζῃ ἀπὸ ἐβδομάδος στὸ «Μπάρ» θέτων φαίνεται εἰς ἐνέργειαν κάποιον καταχθόνιον σχέδιόν του.

Ἡ ἀπουσία του ἐγένετο ἀντιληπτὴ ἀπ' τὴν ὡμορφὴν νεραΐδα, ἡ ὁποία πάντα κάθε βράδυ κ' ἀπ' τὴν σκηνὴν

τὸν γύρευε παντοῦ μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια της καὶ κάτω ὅταν κατέβαινε μετὰ, στὸ Καμπαρὲ τὸν ἔφαχνε παντοῦ, ἀποροῦσα τί διάβολο ἐγένετο ὁ τσαμπατζῆς θαυμαστής της.

Νόμιζε κὶ αὐτὴ πὼς κάτι τὶς ἔλειπε κάμποσα βράδια πού δὲν τὸν ἔβλεπε, ὁπότε ἔξαφνα ὁ **βουβός**, ὁ γνωστός δηλαδὴ τύπος τοῦ Μπαρ τῆς δίνει ἓνα γραμματάκι.

Δὲν ἐξεπλάγη πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, γιατί ἦταν συνειθισμένη ἀπ' αὐτά, ἐκεῖνο ὅμως πού τὴν ἐξέπληξε ἦταν ὅταν τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς :

Δεσποινίς,

«Ποιητὴς καὶ ἐγκαταλελειμμένος, πεθαίνω φθισικὸς γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Ἡ τελευταία μου ὥρα ἔφθασε. Ἄν δὲν καταδεχθήκατε ποτὲ νὰ ρίξετε ἓνα βλέμμα στὸν ποιητὴ, λυπηθῆτε τώρα τὸν ἐτοιμοθάνατο πού σᾶς παρακαλεῖ νὰ ρηθῆτε νὰ τοῦ γλυκάνετε μὲ τὸ χάδι τῶν ματιῶν σας τὶς τελευταῖες του στιγμῆς.»

MIMHΣ ΛΕΚΕΣ

Ὁδὸς Ἀλλεὸν 407

Ἰσον πάτωμα

Μόλις τὸ διάβασε, ἔφερε τὸ νταντελένιο μαντιλάκι στὰ μάτια της καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της :

— Θὰ πάγω ! Εἶναι ἔγκλημα νὰ πεθαίνῃ κάποιος γιὰ τὴν ἀγάπη μου κ' ἐγὼ νὰ μὴν τοῦ γλυκάνω τὶς τελευταῖες του στιγμῆς.

Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς διαφόρους θαυμαστὰς πού τὴν πολιορκοῦσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ γιὰ νὰ τῆς προσφέρουν Σιαμπάνια, παπέλια καὶ τὴν καρδιά τους. Πῆρε μαζύ της ἓνα μπουκάκι Σιαμπάνια, μερικὰ πορτοκάλια, μπανάνες καὶ

λουλούδια και πήδηξε στο πρώτο Ταξί που ἴδρε στην πόρτα του Μπάρ. Όταν ἔφθασε σὸ Ἀπαρτμάν που ἔμεναν ὁ ἔτοιμοθάνατος και ἀνέβαινε βιαστικῆ τις ἀτελείωτες σκάλες του, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της :

— Αὐτὸ που κάμνω εἶναι ἔξοχο ! Εἶναι πράξις ἀνταξία τῆς καρδιάς μιᾶς ἀφίσιτας.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε στὸ τελευταῖο πάτωμα, ἀνεκάλυψε τὴ θύρα τοῦ δωματίου του και χτύπησε. Κανείς δὲν ἀπήντησε. Γύρισε τότε τὸ κλειδί που ἦταν ἐπίτηδες ἀφημένο ἀπέξω και ἀνοιξε μόνη της. Ἀμέσως ἓνα τρυφερὸ θέαμα παρουσιάσθηκεν ἔμπρός της. Μιά κομψὴ καμαροῦλα, κάμαρα ποιητοῦ μὲ γούστο. Στὸν τοίχο κάτι θαυμάσιες εἰκόνες και στὸ βάθος ἓνα κρεββάτι καλλιτεχνικό, εὐρύχωρο. Ἡ θεομάστρα σκορποῦσε γλυκειὰ ζέστη κ' ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ἦταν σερβιρισμένο τσαί.

Ἡ Λίζα ἔνοιωσεν ἓνα τρυφερὸ αἶσθημα νὰ τὴ λιγώνη. Τὸ λυπηρὸ ὅμως ἦταν ὅτι, στὸ κρεββάτι τὸ καλλιτεχνικό και εὐρύχωρο γιὰ δυό, ἦταν ξαπλωμένος ἓνας ἔτοιμοθάνατος. Ἔτσι τοῦλάχιστον ἐφαίνετο. Χλωμός και ἀδύνατος, μόλις κατώρθωσε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του και νὰ τῆς πῆ γλυκὰ γλυκὰ, μὲ μιὰ ἀδύνατη φωνὴ σὰν χάδι :

— Ἄ ! Εἶσθε σεῖς, Λίζα ! Τί εὐτυχία ! Ὡστε μὲ λυπηθήκατε ; . . . Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω.

Ἡ Λίζα ἀφίσεν ἐπάνω στὸ τραπεζάκι τις βιολέττες και τὰ φρούτα που κρατοῦσε και πλησίασε μὲ μεγάλη συγκίνησι στὸ κρεββάτι. Κάθησεν ἐπάνω προσεκτικά, ἔγυρε σὸ προσκέφαλο τοῦ ἔτοιμοθάνατου και ἄρχισε νὰ τοῦ χαϊδεύη τρυφερὰ τὸ μέτωπο. Ἐκεῖνος ἐν τῷ μεταξύ ἔνοιωθε νὰ ζωντανεύουν μέσα του αἱ δυνάμεις και παραδόξως ἄρχισε νὰ φαίνεται ζωηρότερος ἀπὸ ὅτι θὰ περίμενε κανείς ἀπὸ ἓναν ἔτοιμοθάνατο. Ἡ Λίζα χάρηκε. Ἄρχισε νὰ τὸν φιλεῖ γλυκὰ και νὰ τὸν ἀγκαλιάζη.

Ἐκεῖνος ὅμως μὲ τρόπο τραβιότανε και ἐπὶ τέλους τῆς εἶπε συγκινημένος :

— Ὅχι, ὄχι μὴ μ' ἀγκαλιάζετε· δὲ θέλω νὰ κολλήσετε τὴν ἀρρώστια μου και νὰ πεθάνετε και σεῖς φθισικιά.

Ἡ Λίζα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν λυπήθηκε περισσότερο και γιὰ νὰ γλυκάνη τὴν τελευταία του ὥρα, (μιὰ ὥρα που καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω ἐγιναν δέκα) ἀπεφάσισε νὰ τοῦ πῆ ἓνα ψέμμα :

— Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα· ἀφίσε με νὰ σ' ἀγκαλιάσω· κ' ἐγὼ εἶμαι φθισικὴ !

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἔτοιμοθάνατος πετάχθηκεν ὄρθιος στὸ κρεββάτι· και ἄρχισε νὰ φωνάζη :

— Ἐ ! Τί εἶπες ; Φθισικιά ; Φεύγα, φύγα γλήγορα ἀπ' ἐδῶ, γιατί δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ κολλήσω αὐτὴ τὴν ἀρρώστια !

— Πῶς ; Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἀρρωστος ; . . .

— Καθόλου ! Εἶμαι πολὺ καλά μάλιστα και . . .

— Μὰ τότε τί μ' ἔγραψες ἐκεῖνο τὸ γραμματάκι ;

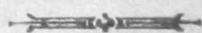
— Τῷ γραψα ἐπίτηδες γιὰ νὰ συγκινήσω μιὰ γυναῖκα ὁμορφὴ που δὲ γύριζε νὰ μὲ δῆ και ὅχι μιὰ φθισικιά.

Ἡ Λίζα κατακοκκίνισε ἀπὸ θυμὸ. Συλλογίστηκε νὰ τὸν μπατοῖση και νὰ σηκωθῆ νὰ φύγη. Ἄλλ' ἔκανε τέτοια γλυκειὰ ζέστη ἐκείνη τὴν ὥρα και ἦταν τόσο ἀναταυτικά ξαπλωμένη πλάι του, ὥστε ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη. Ἔπειτα κ' ὁ «ἔτοιμοθάνατος» δὲν ἦταν ἄσχημος νέος . . .

— Ξέρεις, τοῦ λέγει λιγωμένη, σὲ εἶπα ψέμματα ὅτι εἶμαι φθισικιά γιὰ νὰ γλυκάνω τις τελευταῖες σου στιγμὲς.

— Ψέμματα ; ! Ἔλα λοιπὸν, Λίζα μου, ἀγκάλιασε με νὰ γλυκάνης τις τελευταῖες μου στιγμὲς και νὰ πάρῃς τὴν τελευταία πνοή μου.

Περὶ τὸ βέβαια νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ τελευταία πνοὴ τοῦ ἔτοιμοθάνατου βάσταξε μιὰ ὀλόκληρη νύχτα.

ΑΥΤΑ ΕΧΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Χασάν ἀγᾶς ἦτανε καμηλάρης ἀναντᾶν μπαμπανιᾶν.

Μικρὸς βοηθοῦσε τὸν πατέρα του ταξιδεύων μαζὺ μὲ καραβάνια καὶ ὅταν μιὰ μέρα τὰ κακάρωσεν ὁ γέρος, ὁ Χασάν ἀγᾶς τὸν διεδέχθηκε στὴν εὐγενικὴ αὐτὴ τέχνη καὶ πέρασεν ὅλη του τὴ ζωὴ μὲ τὶς ἀγαπημένες του καμηλές εὐτυχισμένος.

Ἄλλ' ὅπως ὅλα τὰ πράγματα στὸν ψεύτικον αὐτὸν κόσμον εἶναι ἐφήμερα, ἔτσι κι' ὁ Χασάν ἀγᾶς ἀρρώστησε μιὰ μέρα πολὺ βαρεῖα καὶ βλέποντας πὼς δὲν ἔχει πειὰ χαίρι, παρ' ὅλα του τὰ ὀγδόντα πέντε χρόνια!! φώναξε τὰ παιδιὰ του, τὰ συμβούλεψε, τοὺς ἔδωκε τὴν εὐχὴ του καὶ τοὺς ἄφησε γιὰ μόνη κληρονομία τὶς ἐπτὰ καμηλές του.

Κατόπι ζήτησε νὰ τὸν συγχωρέσουν ὅλοι, γιὰ νὰ μὴν πάη στὸν ἄλλο κόσμον ἁμαρτωλὸς Ἄφοῦ δὲ τὸν συγχωρέσανε συγγενεὶς καὶ φίλοι, ζήτησε νὰ τοῦ φέρουνε καὶ τὶς καμηλές του, γιὰ νὰ τὶς ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ.

Τὰ παιδιὰ του ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ κάνουν τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατέρα των καὶ τοῦ ἔφεραν τὶς καμηλές κοντὰ του. Μόλις τὶς εἶδεν ὁ Χασάν ἀγᾶς συγκινηθῆκε καὶ ἔκλαψε. Ἔπειτα τὶς χαίδεψεν ὅλες μιὰ μιὰ καὶ τὶς εἶπε :

— Ἐγὼ πειὰ σᾶς ἀφήνω. Ἐφθα-

σεν ἡ ὥρα νὰ παραδώσω ψυχὴ ἔς τὸ Θεό. Ἄλλὰ γιὰ νὰ πάγω ἡσυχος ἔς τὸν ἄλλον κόσμον θέλω καὶ σεῖς νὰ μὲ συγχωρέσετε ὅ,τι κακὸ σᾶς ἔκαμα. Ξέρω ὅτι κᾶποτε, ἐπάνω ἔστὸν θυμό μου, σᾶς ἔδερνα ἄδικα ξέρω ὅτι πολλὰ φορὲς, σὰν τὸ καλοῦσε ἡ δουλειά, σᾶς ἐκούραζα πολὺ καὶ τὸ χειρότερο σᾶς ἄφωνα νηστικὲς καὶ διψασμένες. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμολογῶ. Μὰ κόσμος εἶν' αὐτός. Ξεχάστε ὅ,τι τραβήξατε ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ συγχωρέστε με καὶ σεῖς νὰ πάω ἡσυχος.»

Ἡ καμηλές συγκινηθῆκανε μέχρι δακρῶν καὶ ἡ πειὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες πῆρε τὸν λόγον καὶ κᾶπως πειστωμένη ἀκόμη ἀπήντησε :

— Ποὺ μᾶς ἔδερνες καὶ ποὺ μᾶς κούραζες καὶ ποὺ μᾶς ἄφινες νηστικὲς καὶ διψασμένες ἐμεῖς Χασάν ἀγᾶ, δὲν σοῦ βαστοῦμε κάκια. Δὲν ἦσαν βέβαια πράγματα σωστὰ αὐτὰ, ἀλλ' ἐμεῖς σοῦ τὰ συγχωροῦμε. Ἐνα ὅμως πρᾶγμα μᾶς ἦτανε πολὺ βαρὺ καὶ δύσκολο θὰ σοῦ τὸ συγχωρέσομε.

— Καὶ ποιὸ ἦταν αὐτό; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Χασάν ἀγᾶς.

— Ποιὸ λέει; ἀπαντᾷ ἡ καμηλὴ θυμωμένη. Νὰ σ' τὸ ποῦμε ἀφοῦ δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦ σου: Ἐμεῖς κοστίσαμε ἔστην ἀφεντεῖά σου ἄλλη 200, ἄλλη 300 καὶ ἄλλη 250 λίρες καὶ ἤμασταν ὅλες πρόθυμες ἔστην διαταγὴ σου. Γιατὶ ὅμως μᾶς εἶχες πάντα γιὰ ὀδηγὸ ἕνα παληογαῖδοῦρι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ἦταν δὲν ἦταν τριᾶντα λίρες; Τί; μικρὸ τῶχεις αὐτό; Νὰ εἶμαστε ὑποχρεωμένες νὰ περπατοῦμε ὅταν ὁ γαῖδαρος ἤθελε νὰ περπατᾷ, νὰ στεκούμαστε ὅταν στεκόταν ἐκεῖνος καὶ νὰ πηγαίνουμε πάντα

ὅπου ἤθελε τὸ παληογαϊδοῦρι σου; Νομίζεις ὅτι αὐτὸ δὲν μᾶς πείραζε ἔστὸ φιλότιμο;

Ὁ Χασάν ἀγᾶς κούνησε περίλυπος τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— "Ἀχ, καλές μου, τί νὰ σᾶς πῶ; Ἐχετε δίκη γι' αὐτό, ἀλλὰ τέτοιος εἶναι ὁ κόσμος. Μήπως δὲν γίνεται τὸ ἴδιο καὶ ἔς τοὺς ἀνθρώπους; Μήπως δὲν βλέπουμε κάθε ἡμέρα τόσοις ἀξίους καὶ προκομμένους νὰ δουλεύουν ἔς ἄλλους πού οὔτε ἑνὸς γαϊδουριοῦ ἀξίαν ἔχουν;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Χασάν ἀγᾶς, παρέδωκε τὴν εὐγενῆ του ψυχὴν.

ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

*Ἡ Μόδα φέτος γένηκε
σεμνὴ καλογρηγὰ
καὶ πρόσταξε τίς σκλάβες της
νὰ βάλουν μακρυνά,*

*γιατὶ τὰ ψαλλιδίσματα
τῆς κάθε παστρικιαῖς
φοβήθηκε μὴν φτιάξουνε
στὸ φύλλο τῆς συκιάς.*

*Πολλὲς ἐπανεστάτησαν
γι' αὐτὴ τὴν προσταγὴν
καὶ λὲν πῶς δὲν θὰ βάλουνε
στὰ κάλλη τους φραγὴ,
μὰ κι' ἄλλες πὸν τριγύριζαν
σὰν σκιάχτρα φοβερά
καταχειροκρονήσανε
τὴν Μόδα μὲ χαρά.*

*Φωνὲς γιὰ τὸ φουστάνι τους
καὶ γρίνια τρομερῆ,
κοντὸ τὸ θέλουν κάμποσες
μὰ ἢ πολλὲς. . . μακρὺ.*

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ἡ κυρία Κομματοπούλου εἶνε φιλάνθρωπη. Τόσο φιλάνθρωπη, ὥστε δὲν μπορεῖ μὲ τὰ τρεχάματά της εἰς τὰ φιλάνθρωπικά καὶ φιλόπτωχα σωματεῖα νὰ κυττάξῃ τὸ σπιτί της.

Μὲ τὸν ἄνδρα της ἔχει καθημερινὴ γρίνια. Τοῦ κάκου ὁ ταλαίπωρος σύζυγος τῆς λέγει καθημερινῶς ὅτι ἡ καλλίτερη φιλάνθρωπία πού ἔχει νὰ κάμῃ εἶνε νὰ ρουντίξῃ τίς κάλτσες του, πού ἔγιναν ὅλες κομμάτια καὶ βγαίνουν τὰ δάκτυλά του ἔξω καὶ νὰ κυττάξῃ τὸ σπιτί της.

Ἐκείνη ἂν δὲν τοῦ γυρίσῃ ἀπότομα τίς πλάτες, θὰ τὸν κυττάξῃ ὅμως περιφρονητικὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν φιλάνθρωπικῶν της ἀντιλήψεων θὰ τὸν πετάξῃ ἔνα:

— "Ἀναίσθητε" πού θὰ τὸν ἀφήσῃ ἄφωνο καὶ ἀποσβολωμένο.

"Ἐπλεκε βιαστικὰ κάλτσες καὶ φανέλλες καὶ δὲν τίς ἔμενε καιρὸς οὔτε νὰ κυττάξῃ τὸ τρυφερόν της ἤμισυ, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐφέρετο καθόλου τρυφερῶς.

Ἐκεῖνος συμμαζεμένος ἐκεῖ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δωματίου ἐτόλμησε δειλὰ δειλὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ:

— Γιὰ ποῦ προορίζονται, Περσεφόνη μου, αὐτὲς ἡ κάλτσες;

— Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν, πού ἀποτείνονται ὅλοι οἱ δυστυχεῖς καὶ φτωχοὶ πού κρυώνουν μ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα.

Τότε ἐκεῖνος δὲν κρατήθηκε πειά. Σκύβει, βλέπει τὰ πόδια του ἔξω ἀπὸ τίς κάλτσες καὶ τῆς λέγει μὲ ἱκετευτικὸν ἐρωτηματικὸν ὕψος:

— "Ἄν ἀποταθῶ κ' ἐγὼ, λὲς νὰ μοῦ δώσουν κ' ἐμένα κανένα ζευγάρι;

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἐγὼ εἶμαι ἡ Δουτσίκα, κόρη παλιοπαπουτσιῆ
 παρακώρη τοῦ Ἁγίου . . . — μὴ γυρεύετε πολλά·
 κ' ἔχω θειὰ τὴν σαβανώτρα **Μαριωρίτσα** τὴν κουτσιῆ,
 ποῦναι πολυξακουσμένη εἰς τὸν κάθε μαχαλᾶ.

Εἰς τοῦ Γέροντα τὸ σπῖτι δταν ἤμουνα μικροῦλα
 ἔκαμνα ὄλα τὰ χουζμέτια μὲ μεγάλη προσοχή,
 ἤμουνα στὰ μέσα κι' ὄξω σὰν κυρία καὶ σὰν . . . δοῦλα
 καὶ τὸ χέρι του φιλοῦσα νὰ μοῦ δίνῃ τὴν . . . εὐχή.

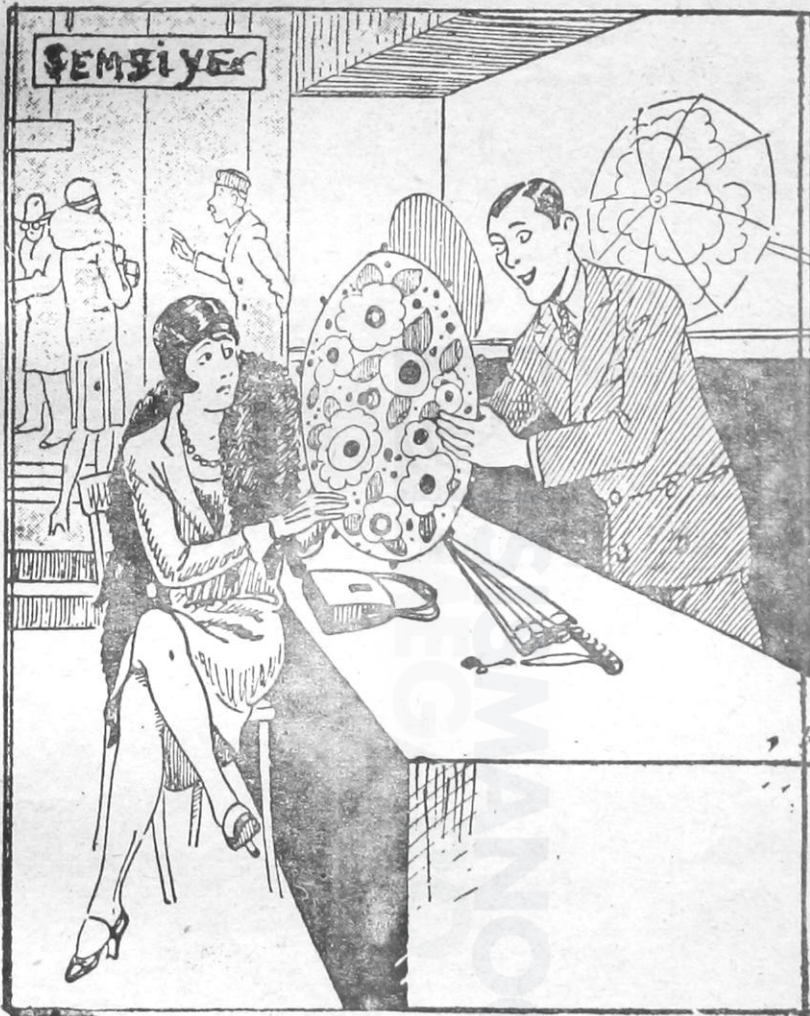
Μὰ περνούσανε τὰ χρόνια καὶ μεγάλωσα καμπόσο
 κι' ὁ Δεσπότης μὲ κυτιοῦσε σὰν ἀντίδωρο σωστό,
 ἀπ' τὰ χέρια του στὸ τέλος ἴδρωσα γιὰ νὰ γλυτώσω
 κ' ἔτσι βγήκα πὸ τὸ σπῖτι, ἡ φτωχή, μὴν κολαστῶ.

Πᾶνε πειὰ τὰ χρόνια 'κεῖνα, ἔφυγα πὸ τὸ Φανάρι
 κ' ἔχω ρίξι πέτρα πίσω, δίχως νὰ γυρίσω πειὰ,
 ἔγινα τρανὴ κυρία, ὄλο ὠμορφιά καὶ χάρη
 καὶ φιορίζω εἰς τὸ Πέρα, στὰ Νησιά, στὰ Θεραπειά.

Πέρασαν 'κεῖνα τὰ χρόνια οὔτε θέλω νὰ τὰ ξέρω,
 γιὰ τὴν πειὰ ἀνήκω εἰς τὴν "Οὐ Σοσιετιέ,
 μοῦ ἀρέσει νὰ μαδάω πλούσιο κανένα γέρω
 καὶ τὸν Γέροντα τὸν πρῶτο δὲν τὸν βλέπω πειὰ ποτέ.

Τις προάλλες σ' ἓνα Γάμο, ποῦμουνα προσκαλεσμένη,
 νάσου μπρός μου τὸν παλιό μου τὸν Δεσπότη συναντῶ
 — Μπρέ! μοῦ λέγει, ἡ Δουτσίκα, φίλα χέρι κολασμένη!
 τὸ φιλωῶ καὶ τέτοια λόγια σιγανὰ τοῦ ἀπαντῶ:

Ἐμένα, Γέροντα, τὰ πρῶτα! πέρασαν τὰ χρόνια 'κεῖνα
 τώρα πειὰ Διουσι μὲ λένε καὶ μὲ μπρέ! δὲν μὲ μιλῶν
 καὶ ἂν εἶσαι σὺ Δεσπότης καὶ ἐμὲ σὰν . . . Δεσποτινα
 τρυφερὰ τὸ χέρι ὄλοι, νέοι, γέροι, μὲ . . . φιλοῦν.

- Θέλω τὸ χέρι τῆς ὀμπρέλλας νᾶναι πολὺ γερὸ καὶ χονδρό.
 — Τὸ θέλετε γιὰ τὸν ἄερα;
 — "Ὁχι! γιὰ τὸν . . ἄνδρα μου!

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Νὰ λήξῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀνταλλαγῆς τα-
 χέως.
 Νὰ λείψῃ ἡ λάσπη ἀπὸ τὴν Πόλη.
 Νὰ κάθονται φρόνιμα οἱ νέοι στὰ σκο-
 τεινὰ τῶν Κινηματογράφων.
 Νὰ γράφουν ἀληθινὲς εἰδήσεις ἢ ἐφη-
 μερίδες,

Νὰ συγκινηθοῦν ἡ γυναῖκες ἀπὸ τὴν κα-
 τάστασι καὶ νὰ μὴν κάνουν λούσα.

Νὰ γλυτώσουν τὰ Θέατρα ἀπὸ τοὺς τζα-
 μπαζήδες.

Νὰ παύσῃ ἡ αἰσχροκέρδεια.

Νὰ εἶναι ἀκριβῆς εἰς τὰ ραντεβου του
 (ἐκτὸς τῶν ἐρωτικῶν ραντεβουδακίων) ὁ
 ρωμῆς.

Νὰ μισήσουν τὰ κορίτσια τὸν χορὸ.

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΔΙΚΗ

ΑΗΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἡ Ἁδελφότης τῶν παστουματῆδων ἔκοψε τὴν Βασιλόπητα. Ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Μποντοσάκης Πενήρογλου ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, τὸν ὁποῖον ἀπὸ δημοσιογραφικὴν ἐνημερότητα δημοσιεύομεν.

«Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισάρειαν» λέγει λαϊκὸς τραγούδιον.

Ντεμέκ, ἅγιος Βασίλειος ἂν δὲν ἦρχετο ἀπὸ Καισάρειαν, πρωτοχροσιά, μοτοχροσιά γιόκ! . . .

Τ' ἀκοῦτε μπε σιασκίν, Πῆτα γιόκ, γεμίσια, δὲν ἔχει ἐριφλέρ, ὁποῖα μεάλη τιμὴ προσγίνεται ἀπὸ Καραμανλίαν!

Ἅγιος Βασίλειος, καραμανλῆς χαλίλαιοσ ἅγιος εἶναι.

Ἄναντάν, μπαμπαντὸν ἀνατολίτης, σοιλίδικοσ εἶναι.

Νειάτα του, γερατειά του μῖς κοκουλοῦ παστοურμαῖ ἔφαγε, ἐριφὶν λόγοι μεάλη σοφία εἶχανε, εὐγενικὸς μυρωδικὸσ ἀπὸ τσιμένι καὶ σκόρδο μυρίζανε.

Ποῖοσ ἄλλοσ τόποσ, ποῖα ἄλλη χώρα τοιοῦτοσ χαλίσικοσ ἅγιος παρήγαγε ὀλάν,

νὰ διευθύνῃ καλενδάριον μὲ ὀνομασίαν του τρισένδοξον;

Καὶ ποῖα ἄλλη ὀνομασία, χαρὰ μεάλη σκορπίζει ἀνθρωπότητα καὶ εὐχετήριοσ γένεται εἰς μεάλουσ καὶ μικροῦσ εἰς ἄνδρασ γυνὰσ καὶ παιδία;

Τὴν σήμερον ἡμέραν, τουμπτελέκ μι ἰστέρσιν, κεμάν, φωνογράφ, ταμπουρά, ὀλα ψάλλουνε καὶ χαρμονιάζουνε ἔορτὴν Μεάλου Βασίλειου.

Παντοῦ στὸν κόσμον κάλαντα λέγουσιν. Καισάρειαν ὕμνοῦσιν, Ἅγιος Βασίλειοσ ὕμνολογοῦσιν.

Ἄφεριμ μπε χεμισερί

Κι' ἄλλοι ἅγιοι βγήκανε, ἀαμὰ μπῆρντιρ ἅγιος Βασίλειοσ, ἕνασ εἶναι μπε! . . . ἔμσαλῆ γιόκ βέρσελαμ. Καισάρεια καὶ Νέβσεχηρ ἄμα βγάνη, βγάνει, σακᾶ γιόκ, ἄα ἅγιος εἶναι, ἀβοκάτοσ εἶναι, ντολαντιρτζῆσ εἶναι, παστοურμαῖ εἶναι, πρῶτο πρᾶμμα εἶναι.

Ἐλισαιὸσ μπιζίμδιο, Ἰσταματ χεμσερῆσ εἶναι, Ἐφῆμ μπιλὲ καραμανλῆσ εἶναι μπε.

Ποῦναι ἄλλοι ἅγιοι; Ντικὸσ μασ ἅγιος τασιακῆ εἶναι, καθ' ὀ πικριώτη μασ.

Ἅγιος Βασίλειοσ ἀπὸ παιδίον μεάλη ἔξυπνάδα του ἔδειχνε, δικηόροσ ἦτανε, τᾶμ κοπόγλου κοπέκ ἄ! . . .

Αἶρεκίτοἰ ἄμα ἀντικρύζανε κι' ἀνοιγε εὐλογημένο στόμα του τσοῦρ . . . τσοῦρ τσοῦρ ἀπάνω τουσ κᾶνανε! . . .

Τοιοῦτοσ ἅγιος Βασίλειοσ, ἡμέτεροσ χεμσερῆσ ἐκ Καισαρείασ πατριώτησ μεάλοσ καὶ ἀξιοθαύμαστοσ εἰς αἰῶνασ αἰῶνων θὰ παραμείνη.

Διὰ ταῦτα δέον νὰ ἀνακράξωμεν: Βασίλειου τοῦ Μεάλου Μητροπολίτου Καισαρείασ πολλὰ τὰ ἔτη!

Καὶ ὀποιοσ δὲν θέλει ν' ἀνακράξη παρομοίωσ, χάλτ ἐντίορ.

ΣΤΑ ΦΛΟΡΙΑ

- Έδῶ ξεκουράζεται καλύτερα κανείς, Διλή μου, παρὰ σις καμπίνες ;
 — Σις καμπίνες βλέπεις δὲν μᾶς ἀφήνουν ἤσυχες οἱ καβαλλιέροι μας, γι' αὐτό!

ΓΑΜΠΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

**Με τὰ φουσιάνια τὰ κοντὰ,
 πῶλειψε κάθε σκέπη,
 μέσ' ὅλα τ' ἄλλα τὰ καλὰ
 τί γάμπες κανεὶς βλέπει !**

**Γάμπες παχειές, γάμπες χονδρές,
 γάμπες καλοθρεμμένες
 καὶ γάμπες σὰν φουρνόξυλα,
 τούτέστι σκεβρωμένες.**

**Γάμπες λιγνές, μὰ πῶχουνε
 κάποια γραμμὴ καὶ χάρι
 καὶ ποὺ μᾶς κρύβουν νόστιμο
 κ' εὐγενικὸ ποδάρι.**

**Γάμπες στρωτιές, λαχταριστὲς
 ποὺ σώξουν τὰ προσχήματα,
 μὰ ποὺ μᾶς βάζουν ὄλους μας
 σὲ πειρασμοὺς καὶ κριμάτα.**

**Γάμπες κλειστὲς, προπέτικα,
 σὲ μὴ κάλτσα φίνα
 καὶ γάμπες κοκκαλιάρικες
 ὅπου προδίδουν πείνα !**

**Γάμπες κομπές, μὰ ποὺ φοροῦν
 κάλτσες βαμβακερὲς
 καὶ ἄλλες μὲ μεταξωτὲς
 μὰ ποὺν συχαμερὲς.**

- Γάμπες, πὸν κρύβονται δειλὰ
σὲ κάλτσες τιποτένιες,
κ' εἶν' ὄθησαυμὸς ἀτίμητος,
χυτὲς σὰν σεντεφένιες.
- Καὶ γάμπες πάλιν τριχερές,
πὸν μοιάζουνε ἀνδρικές
καὶ ξεπετοῦν τὶς τρίχες τους
καὶ σοῦ τσιμποῦν σὰν σφῆκες.
- Γάμπες, πὸν ξετρελλαίνουνε
τοὺς γέρους καὶ τοὺς κάνουν
νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω τους
ν' ἀσθμαίνουν καὶ νὰ σκάνουν.
- Γάμπες, μεσόκοπης παχειᾶς,
μὲ μιὰ γραμμὴ καμπύλη,
πὸν μοναχὰ τὶς χαίρουνται
οἱ πεινασμένοι ψύλλοι.
- Γάμπες ἀφρᾶτες, ζουμερές,
σὰν κόκκινα καρπούζια
καὶ γάμπες ποῦν' ὀλόσφικτες
σὰν κανονιῶν ὀβούζια.
- Γάμπες ὅπου καρφώνονται
ἐπάνω τους τὰ μάτια
καὶ πὸν στηρίζουν πλούσια
κὶ ἀτίμητην πραμμάτια.
- Γάμπες πὸν ἔχουνε cheville
κομπή, δακτυλιδένια
κὶ ὅταν τὶς βλέπεις λησμονεῖς
κάθε δική σου ἔννοια.
- Γάμπες μ' ὠραῖες κάλτσες Guy,
ποῦναι σωστὸ καμάρι,
μὰ πὸν προδίδουν βρωμερὸ
δουλίτικο ποδάρι.
- Γάμπες μὲ κάλτσα μὲ ραφή
bois de roses ἢ γκριζα,
πὸν φαίνονται πὼς ἔχουνε
νοικοκυρὰ τιτίζα.
- Γάμπες χωστὲς σὲ bas de Lys
μὲ μυρωδιὰ εὐώδη,
πὸν κάνουνε λαχταριστὸ
καὶ ὤμορφο τὸ πόδι.
- Γάμπες, σὲ κάλτσες Nouveautés
χρώματος chair, (κρεάτου)
πὸν σὰν τὶς βλέπεις γίνεσαι
ὁ δόλιος ἄνω κάτου.
- Γάμπες π' ἀγάπης μαρτυροῦν
κ' ἐρώτων κατοικίαν
μ' ἀδίκως τὶς κακολογοῦν
μ' ἀσύγγνωστη κακίαν.
- Γάμπες μὲ σφρῆγος καὶ φωτιὰ
τῆς παλαβῆς τῆς νειότης
καὶ κᾶτι γάμπες ζηλευτές,
τί χάρις ! τί κομπώτης !
- Γάμπες σφικτιὲς κ' ἡδονικὲς
ξετσιπωσιὰ γεμᾶτες,
πὸν σὰν τὶς βλέπεις χάνεσαι
καὶ λὲς : ἀνάθεμά τες.
- Γάμπες ἀγνές, παρθενικὲς
μὲ χάρι καὶ σεμνότητα,
πὸν σὲ κρατοῦν σ' ἀπόστασιν,
ἀπὸ τὴν ἀθωότητα.
- Γάμπες πὸν πίσω ξεπετοῦν
τοὺς γυμνασμένους μῦς
κὶ ἄλλες πετοὶ καὶ κόκκαλο
κάποιας σκερτσόζας Miss.
- Γάμπες πὸν λὲς πὼς βγήκανε
ἀπὸ τὸν τὸρνο τώρα
καὶ εἶναι ἀπ' τὰ πειδὸ καλὰ
τῆς φύσεως τὰ δῶρα.
- Γάμπες πὸν ξεσηκώνουνε
τὸν κόσμον στὸ ποδάρι,
χωρὶς κὶ αὐτὲς νὰ παίρνουνε
τοῦλάχιστον χαμπάρι.

Γάμπες, πού κι' αν δὲ βλέπουνε
ξέρουν πού τις κυττάζουν
καὶ καμαρώνουν μόνες των
καὶ γλυκοτρεμουλιάζουν.

*
* *

Ἡ γάμπες μᾶς προσφέρουνε
τὸ πειδὸ καλὸ σεργιάνι
κι' ὁ ἄρρωστος ἐὰν ἰδῇ
τις γάμπες θὲ νὰ γιάνη!

Κ' εἶναι τὸ μόνο θέαμα
πού βλέπει κανεὶς τζάμπα
ἢ τορνευτὴ καὶ ὠμορφή
ἢ γυναικεία γάμπα.

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

Ἔτρεξα, βρὲ γυναῖκα, ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ
νὰ εἰσπράξω τὰ χρήματα πού μου χρω-
στοῦν καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτε. Εἶ-
μαι τόσο στενοχωρημένος, πού μ' ἔρχεται
νὰ σπᾶσω τὰ ἔπιπλα. Σκυλιάζω μὰ τὸν Θεὸ
νὰ μὲ ἀναβάλλουν πάντα σὲ ἄλλη μέρα.

Ἐκεῖνος πού χρεωστεῖ καὶ δὲν θέλει νὰ
πληρώῃ, εἶναι ἄτιμος . . .

Τὴν σιγμὴ ἐκείνη μπαίνει ἡ ὑπηρετρία.

— Ὁ κασάπης καὶ ὁ μπακάλης κύριε, εἶ-
ναι κάτω μὲ τὸν λογαριασμόν τους.

— Πέστους πού δὲν εἶμαι ἴδω . . .

ΑΣΦΑΛΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Εἶσαι βεβαία, Νίνα μου, πὼς δὲν θάρ-
θη ἀπόψε ὁ ἄνδρας σου ;

— Βεβαιότατη, τοῦ εἶπα ἀπ' τὸ πρωτὶ πὼς
τὸ βράδυ θὰ φάῃ μαζί μας ἢ μητέρα μου.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΓΜΕΝ

Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶναι νὰ τρώγμεν
σὲ τραπέζι φιλικὸ ἢ ξένο· εἶναι παρατηρη-
ρημένο, ὅτι τὰ φαγητὰ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ξο-
δεύετε πεντάρρα, εἶναι τὰ πλέον ὠφέλιμα.
Πρὲ τει νὰ τρώγετε ὅσο μπορεῖτε πειδὸ πολὺ
καὶ νὰ μασᾶτε κολὰ τὴν τροφήν. Γιὰ νὰ βε-
βαιωθῆτε, ὅτι ἡ τροφή καὶ τὸ σάλιο ἀνεμί-
χθησαν καλὰ πρὶν νὰ τὴν καταπιῆτε, τὴν
βγάζετε στὴν φοῦχτά σας καὶ τὴν ἐξετάζετε
μὲ προσοχήν.

Δὲν πρέτει νὰ τρώγετε μὲ τὰ δάκτυλα
οὔτε νὰ παραγεμίζετε τὸ στόμα σας καὶ κα-
τόπιν νὰ σκουντᾶτε τὴν τροφήν μὲ τὸ μα-
νίκι τοῦ μαχαιριοῦ σας.

Ἐντὶ φασουλάδας, ἐλγῶν, ἢ ξεροῦ ψω-
μιοῦ, προτιμᾶτε κοτόπουλα, μεκκάτσες, μαῦ-
ρο χαβιάρι, αὐγοτάραχο, ζαμπόνι, ἀστακούς,
λαυράκια, μπαρμποῦνια, μπανάνες καὶ τὰ
τοιαῦτα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕΝ

Τὸ νερὸ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ποτῶν, πρὸ
πάντων δὲ τὸ τοῦ Δέρκων, τὸ ὁποῖον εἶνε εὖ
πεπτον! καὶ προκαλεῖ διαστολήν τοῦ στομά-
χου. Ἐξ ἄλλου εἶνε καὶ πολὺ οἰκονομικόν.

Ἐάν θέλετε κρασί ὑπάρχει ἕν εἶδος χρω-
ματιστοῦ ὑγροῦ ἐν ἀφθονίᾳ στὴν ἀγο-
ράν μας.

Εἶναι ἴαν ὠφέλιμον καὶ δυναμωτικόν,
ἐπειδὴ περιέχει extrait σιδήδος, μπογιὰ
κόκκινη καὶ μπόλικη ζαχαρίνη.

Σᾶς συνιστῶμεν ἐκθύμως νὰ πίνετε σαμ-
πάνια, διότι εἶναι οἰκονομικὴ καὶ
τονωτικὴ.

Ὁ καφὲς εἶναι πολὺ διεγερτικὸς ὅταν εἶ-
ναι γνήσιος, ἐνῶ ὁ καφὲς ὁ δικὸς μας κοι-
νῶς ρεβίθια καθουρδισμένα εἶναι κατα-
πραῦντικός.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

- Ἄβαρτα**, ἕκτακτον εἰσόδημα τῶν ἐφο-
 πλιστῶν καὶ Ναυτικῶν Πρακτό-
 ρων.
Ἄγιος, ἂν πρόκειται περὶ τῶν σημε-
 ρίων ἁγίων γράφεται μὲ *ψιλὴ*
 (ἐκ τοῦ ἄγουσ).
Ἄγκάλη, τὸ θερμότερο, ἀλλὰ καὶ ἐπι-
 κινδυνωδέστερο λιμάνι.
Ἄγκινάρα, καρδιὰ τῶν σημερινῶν γυ-
 ναικῶν.
Ἄγνωστοι, οἱ διαπρεπεῖς πὺν συχνά-
 ζουν εἰς τοὺς σημερινούς χοροὺς
 καὶ τὰ κέντρα.
Ἄγριος, λέξις Χρονικοφάγος,
 κατὰ τοὺς καλοθελητάς.
Ἄδεια, τὸ περιεχόμενον τοῦ κεφαλιοῦ
 μερικῶν δεσποτάδων.
Ἀδιέξοδος, ἦ. . . γυναῖκες.
Αἰδώς, λέξις ἄγνωστος σήμερον.
Αἰσθημα, παράδες, συμφέρον.
Ἀκρίβεια, ἐνδημικὴ νόσος τῆς ἐποχῆς.
Ἀναγραμματισμὸς, τὸ προφέρειν καὶ
 γράφειν ἀνάποδα καὶ σωστὰ τὰς
 λέξεις **Σάββας**, **Ἄννα** κτλ.
- Ἀνάστημα**, οἱ προστατευόμενοι μι-
 κροὶ τῶν ἀρχιερέων.
Ἀνεξάρτητος, ὁ ἐξαρτώμενος ἐκ τῶν
 Πατριαρχείων.
Ἀνίκανος, Ζάρο, Κώνσμαρκ κτλ. (τὸ
 ἀντίθετόν του εἶναι Δεσπότης).
Ἀνταλλαγή, νέα λέξις, δολλαριοφόρος
 διὰ τοὺς ὑπαλλήλους της, **ἀνταλ-
 λάσσουσα** ὅμως τὴν πίστι τοῦ
 κοσμάκη.
Ἀξιοπρέπεια, πράγμα μὲ τὸ ὁποῖον
 δὲν ἔχουν σχέσει μερικοὶ Συνοδικοί.
Ἀργύρης, ἄνθρωπος χωρὶς. . . **ἀργύρια**.
Ἀρχιμανδρίτης, κληρικὸς ὄνειροπο-
 λῶν διαρκῶς. . . **μήτραν**.
Ἀσφάλεια, ἐταιρεία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀ-
 σφαλίζεται κανεὶς, χωρὶς νᾶναι ἀ-
 σφαλισμένος.
Ἀσωτος, ὁ βγαίνων στὸ τέλος. . .
σῶτος.
Ἀφορισμὸς, ὁ μόνος τίτλος τοῦ Εὐθύμ.
- Βαρβάτος**, Δεσπότης ἢ Ἀρχιμανδρίτης.
Βαφή, ἡ σημερινὴ ὠμορφιά.
Βεντουζα, τὸ ἰδεῶδες φίλι.
Βλαστήματα, τὰ γραφόμενα γνωστοῦ
 δημοσιογραφικοῦ βλαστοῦ.
Βραχίων, ὅταν εἶναι ἀφραῖτος λέγεται
 μπράτσο.
- Γ**, γράμμα ἀκατάλληλο διὰ γερωντο-
 παλλήκαρα.
Γάλα, ἄσπρο νερό.
Γάλλος, κοῦρκος φουσκωμένος.
Γάμπες, βιτρίνα τοῦ γυναικείου κα-
 ταστήματος.

Γαμπρός, ὁ καταδικαζόμενος εἰς ἰσό-
βια δεσμά

Γάμος, παραφροσύνη.

Γειτόνισσα, ἡ διαρκῆς Κοντρολέρ μας.

Γέννα, λέξις ἄγνωστος, ἀντικαταστα-
θεῖσα σήμερον διὰ τῶν λέξεων
ἀπὸ καὶ **βολή**.

Γεροντοκόρη, ἐγκαταλελειμμένη περι-
ουσία.

Γλώσσα, πρᾶγμα πὺν πιπιλίζεται καὶ
τρώγεται καὶ καπνιστό.

Γυμνάσιον καμίνι πὺν βγάζει... τοῦβλα.

Γυμνάσιος πανάκεια πάσης νόσου καὶ
πάσης μυλακίας.

Γύμνια, Φλώρια, Δζατέμποσταν κτλ.

Δάκρυα, σταγόνες ἄλμυροῦ νεροῦ, μὲ
τὶς ὁποῖες μᾶς πνίγουν ἢ γυναῖκες.

Δάκτυλος, σπειαλιότητας χαπιῶν.

Δανεικά, τὸ μόνον εἰσόδημα σήμερον.

Δεσπότης, ἄνθρωπος πὺν σκοτώνεται
στή δουλειᾷ (σύνθετος ἀπὸ **δὲς** καὶ
πότης).

Διαβατήριον, τεφτεράκι μὲ τὸ ὁποῖο
φεύγεις καὶ δὲν μπορεῖς νὰ γυ-
ρίσης.

Διαζύγιον, γενικὴ ἀμνηστία.

Διαπραγματεύσεις, συνομιλίας χωρὶς
τέλος.

Διπλωμάτης, ἄνθρωπος μὲ **διπλὸ μάτι**
δηλ. μὲ μονόκλ.

Δίσκος, τὸ προσφιλέστερο πρᾶγμα τῶν
τσορμπατζήδων.

Δωροδοκία, λέξις ἄγνωστος ἐνταῦθα.

Ἐβραῖος, ὁ ἐκμεταλλεούμενος τὸν κό-
σμον **εὐρέως**.

Ἐγγύησις, ἡ μεγαλύτερη γκάφα.

Ἐγχειρίδιον, γουρουνάκι (ἐν χοιρίδιον)

Ἐγὼ, ὁ τίτλος τῶν ἀνοήτων.

Ἐκκλησία, τὸ γενικὸ ραντεβοῦ.

Ἐπιπόλαιος, ἀεροπόρος (ὁ πετῶν **ἐπὶ**
πόλεως).

Ἐραστής, βοηθὸς σύζυγος.

Ἐρως, παπέλια.

Εὐκοίλιος, ὁ ἔχων ὠραίαν κοιλίαν.

Ζαρετιέρα, ὁ φρουρὸς τῆς τιμῆς.

Ζήλεια, σκέρτσα τῆς. . . φράουλας.

Ζήσης, παπᾶς μὲ πολιτικά (δρα καὶ
Τιμολέων).

Θάλασσα, τὸ τρίτον μετὰ τὴν γυναῖκα
καὶ τὴ φωτιᾷ κακό.

Θελειά, τὸ **στεφάνι** τοῦ γάμου.

Ἰατρός, δολοφόνος πὺν πληρώνεται.

Ἰερωσύνη, καταφύγιον τῶν τεμπέ-
ληδων.

Ἰπποκράτης, ὁ **κρατῶν** τοὺς **ἵππους**
(ἄμαξᾶς).

Ἱστορία, μάθημα πὺν ἐδιδάσκετο ἄλ-
λοτε στὰ σχολεῖα.

Ἰταλία, μέρος πὺν γίνη **εἶτα λεία** μὲ
τὸν φασισμό της.

Κ, ἄλλοτε τὸ φοροῦσαν μόνον οἱ τσο-
μπάνηδες, τώρα τὸ φοροῦν καὶ ἡ
κυρίες.

Κάθαγμα, ἐξέχον μέλος τῆς κοινωνίας.

Καθρέπτης, φίλος χωρὶς κολακειῆς.

Κακολογία, τὸ θέμα τῶν σημερινῶν
συγκεντρώσεων.

Καλόγηρος, κακὴθες σπειρὶ στὸ σβέρ-
κο μας.

Καλός, σήμερον ἀπάνταται μόνον παρο-
ξύτονον.

Κάλπη τὸ θηλυκὸν τοῦ **κάλπης**.

Κάλτσες, γάντια πὺν σκεπάζουν πολ-

κὲς ὠραιότητες καὶ πειρὸ πολλὰς ἀσχημίης.

Καρδιά, πρᾶγμα πού βρῖσκεται μόνον στὰ τζιετζίδικα.

Κέρατα, μετωπόσημα τιμῆς.

Κέρδη, ἐφικτὰ μόνον γιὰ τὸ Καζάντζ.

Κληρικός, ὁ μὴ ἀπόκληρος τῆς τύχης.

Κοιλιά, τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν Συνοδικῶν.

Κοινὴ γνώμη, ἄγνωστος παρ' ἡμῖν.

Κοινωνία, σκυλογαῖδουριά (ἐκ τοῦ *κύων* καὶ *δνος*).

Κοσμήματα, τὸ γέμι μὲ τὸ ὁποῖο τσακώνονται ἢ γυναικες.

Κουρεύς, ζῶσα ἐφημερίς, παρλάν.

Κούτσουρον, δάσκαλος, καθηγητῆς κτλ.

Κούφος, τὸ ἀρσενικὸν τῆς *κούφας*.

Κυκλοφορία, ἄγνωστος λέξις γιὰ τίς ἐφημερίδες μας.

Δαγοῦτο, τὸ οὐδέτερο τοῦ *Δαγούτη*.

Δέσχη, μέρος πού ἀδο . . . *λεσχούν*.

Δέων, ὁ *Δεδονταρῆς* τοῦ Γαλλ. Θεάτρου.

Δίβας, ἄλλοτε ἀέρας, σήμερον κάλφας.

Δίγδα, τίτλος πολλῶν ὄνογενῶν μας

Διτός, ἄνθρωπος μὴ δεμένος.

Δύκειον, (βλέπε Ἀρκούδειον).

Δύπη, πρᾶγμα πού *λείπει* ἀπ' τοὺς εὐτυχεῖς.

Μ, ἀπαντᾷ πάντοτε διπλό, δηλ. ΜΜ.

Μάλτα, νησί πού δὲν τῶχει ὁ χάρτης (ἐξ οὗ καὶ *Μάλτα* γιόκ)

Μαξιλάρι, πρᾶγμα πού τὸ χρησιμοποιοῦν ἢ λιγνὲς γιὰ νὰ παχαίνουν.

Μαστοί, ζωντανὰ τοπομαχικά.

Μοναχὴ, γυναῖκα πού δὲν κοιμᾶται *μοναχὴ*.

Μουχτάρης, βδέλλα.

Μυῖτα, καταχρηστικῶς λέγεται *μία*, εἶναι ἀμέτρητες.

Μυλωνᾶς, ἄνθρωπος ἔχων θεωρίαν ἐπισκόπου.

Μωρός, τὸ ἀρσενικὸν τοῦ . . . *μωροῦ*.

Ναούμ, ἀλατοπίπερο τῆς . . . Λέσχης καὶ τῶν πρεσβειῶν.

Νεῦρα, τὸ κανόνι 42 τῶν γυναικῶν.

Νηστεία, ἐνδημικὸ κακό.

Νυχτερίδα, Τροπέζα

Ξαναμώραμα, δῆθεν ξανάνοιωμα.

Ξυλοκόπημα, μέθοδος τοῦ πείθειν.

Ξύσιμο, ἡ δουλειὰ τῆς . . . *Ξύστρας*.

Ὀμβρέλα, ἐκείνο πού τραβᾷ βροχὴ (ἐκ τοῦ *δμβρε* καὶ *ἐλα*).

Ὀμηρος, τὸ μπουῦτι (*Ὀμηρός*).

Παγκάρι, ἡ ξόβεργα τῶν Ἐπιτρόπων.

Παπαγάλος, φραγκόπαπας.

Παραζάλη, πλοῖτος (*παρᾶ ζάλη*).

Πενθερά, νὰ τὰ βάψης μαῦρα (ἐκ τοῦ *πένθος* καὶ *ἀρά*)

Πλεξοῦδα, πρᾶγμα προϊστορικόν, ἄγνωστο σήμερα.

Ποδόγυρος, πρᾶγμα πού σαλεύει καὶ τὸν μουστερῆ γυρεύει.

Πολύφερνος, Παρακώρη (*Παρᾶ-κώρη*).

Πρίγκηπος, πρὶν *κῆπος*, τώρα κοριτσότοπος.

Παπέλι, ἡ μεγαλύτερα δύναμις τοῦ κόσμου.

Ράσο, μαῦρο ἔνδυμα ἴσκαπάζον πολλάκις ἀθλιότητες.

Ρυτίς, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς γυναίκας.

Σελήνη, ὅταν εἶναι τοῦ ἔρωτος *σὲ δένει*.

— Έχεις κανένα εντομοκτόνο πειδ δρασιτωότερο ἀπὸ τὸ Φλίτ;
 — Πειδ δρασιτωότερο; ! ἄμὲ μ' αὐτὸ ἐγὼ βρῆκα τὴν σωτηρία μου.
 Ἐκτὸς πὺν σκοτῶνει τὰ κουνούπια, ζαλίζει καὶ τὴν γυναικᾶ μου, κ' ἔτσι
 γλυτώνω ἀπ' τὶς φωνές της καὶ τὰς ἐνοχλήσεις της κάθε βράδν'

Σαμπάνια, ποτὸ μὲ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει
 σχέσι ὁ **Σαμπανίδης**.

Στόμα γυναικειο, βαμένη τρύπα.

Τακοῦνι, βάσις κουνομένων ἐμπορευ-
 μάτων. ἐκ τοῦ (τὰ κουνεῖ).

Ταταῦλα, βλέπε Κουρτουλούς.

Τόκος, λέγεται κατ' εὐφημισμὸν ἔτσι,
 ἐνῶ εἶναι θάνατος

Τσιμπιές, ἀνθρωπινὸι φύλλοι.

Υπεύθυνος, ὁ πληρωνόμενος χωρὶς
 νὰ κἀνη καμμιά δουλειά.

Φαίδων, τσιμοῦρι προσκολλόμενον στὶς
 ἀρίστες καὶ στὰ Σινεμά.

Φανάρι, ὅταν δὲν πρόκειται περὶ ἡλεκ-
 τρικοῦ σκοτιζεῖ

Φυλακῆ, τρύπα πὺν χώνουν τοὺς ἀν-
 θρώπους καὶ τοὺς λένε **φύλα κεῖ**.

Φῶξ τρότ, μισοτέλειωμα τοῦ ἔρωτος.

Ψ. ἀπαντᾶται πάντοτε διπλὸ ὡς ΨΨ.
ψάθα. ἡ νεκρική κλίνη τῶν διανοου-
 μένων.

Πρ. Ο. Κοσιεύς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΠΑΘΗΜΑ

Τί διαβολοκόριτσο ἦταν ἡ Σουλτάνα, ἡ χαριτωμένη ὑπηρετρια τοῦ κ. Ἀχμακίδου, μεγαλεμπόρου πεπονοσπόρου τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγορᾶς, τῷδειξε μὲ τὸ κατόρθωμά της, τὴν περασμένη Ἀποκρηά!

Ἦταν ἓνα φρέσκο κορίτσι ἄβγαλτο μὲ κάτι μάτια πού σ' ἔσφαζαν καὶ κάτι μπούτια καὶ στήθεια πού θᾶβαζαν σὲ πειρασμούς καὶ κρίματα καὶ τὸν ἐγκρατέστερο Δεσπότη

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Ἀχμακίδου ἦταν ξετρελλαμένοι μαζί της καὶ ἀπ' τὴν ἡμέρα πού προσελήφθη ὡς ὑπηρετρια τὸ σπιτι τοῦ κ. Ἀχμακίδου μετεβλήθη εἰς ἀληθινὸ προσκύνημα.

Ἡ Σουλτάνα, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, ἤξερε τὴν ἀξία της καὶ γι' αὐτὸ ἔκανε τὰ νάζια της καὶ δὲν γύριζε νὰ κυττάξῃ κανένα ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς της, πού ἐσύχναζαν στὸ σπιτι τῶν ἀφεντικῶν της.

Ἄν καὶ πολλοὶ τῆς ριχθήκανε, καὶ δὲν ἔμεινε κανεὶς πού νὰ μὴ τῆς κάνῃ κόρτε καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ραντεβοῦ, αὐτὴ ἔμενεν ἀπαθής, φοβουμένη νὰ ἀνοιχθῇ, γιὰ νὰ μὴ ἔκτεθῇ

Ὁ κ. ὁμως Κοπτίδης, ἓνας στενὸς φίλος τοῦ κυρίου της, διαβολοπερασμένος καὶ ὀνομαστὸς coureur, ἀπὸ δῶ

εἶχε, ἀπ' ἐκεῖ εἶχε, τὴν κατάφερε καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἔλθῃ στὸ σπιτι τοῦ τῆν Κυριακῆ τῆς Τυρινῆς τὸ βράδυ.

Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν πού ὁ κ. Ἀχμακίδης, εἴτε ἀπὸ ζούλεια, εἴτε διότι ἡ γρηὰ μάνα τῆς Σουλτάνας τῷχε ζητήσει ἀπ' αὐτὸν ἰδιαιτέρως ὡς χάριν, νὰ μὴν τὴν ἀφήνῃ ποτὲ νὰ βγαίνῃ, μὲ κανένα τρόπο δὲν τῆς ἔδινε ἄδεια.

Τὴν Κυριακῆ λοιπὸν τὸ βράδυ, ἅμα φάγανε, ὁ κ. Ἀχμακίδης καλονύχτισε καὶ τράβηξε κατὰ τὴν Λέσχη, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγγραφῆ μέλον, ὅπως ἔλεγε, τελευταίως. Ἡ κυρία της ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρά της καὶ ὁ Μανωλάκης, ὁ μέγας γυιὸς τοῦ κ. Ἀχμακίδου, πού τὸν εἶχαν ἐσωτερικὸ σὲ μιὰ Γαλλικὴ Σχολὴ καὶ ἦλθε νὰ κάνῃ ἀποκρηὰς μὲ τοὺς γονεῖς του, πῆγε κι αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ, γιὰτὶ ξαγρύπνησεν ἀπὸ βραδύς.

Ἡ Σουλτάνα ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε δουλειὰ σκέφθηκε νὰ μασκαρωθῇ καὶ ἔτσι ἀγνώριστη νὰ πάγῃ στὸ σπιτι τοῦ κ. Κοπτίδου. Τί νὰ βάλῃ ὅμως γιὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ, ντόμινο δὲν εἶχε, μάσκα δὲν εἶχε, ροῦχα κατάλληλα δὲν εὑρίσκει.

Μιὰ σατανικὴ ἰδέα τῆς ἦλθε μὲ μιᾶς στὰ κεφάλι, τὴν ὥρα πού βούρτσιζε τὸ παλτὸ τοῦ Μανωλάκη καὶ ἐν τῷ ἅμα πῆγε σιγά-σιγά στὴν κάμαρά του, πῆρε τὰ μαθητικὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ, τὰ φόρεσε, πέρασε καὶ τὸ κασκέτο τοῦ Σχολειοῦ στὸ κεφάλι, σήκωσε τὸν γιακᾶ καὶ μὰ καὶ δυὸ μὲ γάτιστικα πατήματα βρέθηκεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Είχε χάσει ὡς τ' αὐτιά τὸ καπέλλο καὶ ἦταν ἀγνώριστη. Ἄλλοι τὴν παίρνανε γιὰ καλοθρεμμένο ἐσωτερικὸ μαθητή, ἄλλοι γιὰ μασκαρωμένη γυναῖκα, πού ἔκρυβε ἐπιτηδεῖως τὸ πρόσωπό της.

Τρέχοντας πρὸς τὰ κάτω μῆκε στὸ Μπεκιὰρ σοκάκι, γιὰ νὰ κόψη δρόμο. Κατὰ κακὴν της ὅμως τύχην ἀπὸ κάποιο φιλόξενο σπίτι ἔτυχε νὰ βγαίνη ὁ κύριός της, ὁ ὁποῖος ἐθεώρησε καλόν, ἀντὶ νὰ πάγῃ στὴν Λέσχη, ὅπως εἶπε, νὰ περάσῃ προηγουμένως ἀπὸ κάποια γνωριμία του. Μόλις εἶδε τὴν σιλουέττα πού περνοῦσε, γνώρισε τὰ ροῦχα καὶ τὸ κασκέτο τοῦ γιουῦ του τοῦ Μανωλάκη καὶ νομίζοντας πὼς εἶναι ὁ γιός του, πού τῶσκασεν ἀπ' τὸ σπίτι, τὸν πῆρε τὸ κατόπι.

Σὲ λίγο ἔφθασεν ἡ Σουλτάνα στὸ *Appartemant* τοῦ κ. Κοπτίδου, κτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ σὲ δυὸ δευτερόλεπτα βρέθηκε στὴν δλόθερμη γκαρσονιέρα, ὅπου ἀπ' τὴν ζέστη ξεφορτώθηκε πολὺ γρήγορα τὰ ἀνδρῖκια ροῦχα τοῦ παιδιοῦ πού τὴν ἔσφιγγαν καὶ ξάπλωσε στὸ ντιβάνι μ' ὄλη της τὴν ἄνεσι.

* * *

Ὁ κ. Ἀχμακίδης δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ γιός του πήγαινε τέτοια ὦρα στὸ παρταμέντο τοῦ καλύτερου φίλου του, τοῦ κ. Κοπτίδου, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν καλύτερη ἰδέα. Ὑπέθεσε κατ' ἀρχὰς πὼς θ' ἀβγαίνεν ἀμέσως καὶ περίμενεν ὀλίγον ἀπ' ἔξω, ὅταν ὅμως εἶδε πὼς ἀργοῦσε, κτύπησε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε καὶ τὸν ἄνοιξε μὲ τὴν πιζάμα ὁ φίλος του Κοπτίδης.

— Μπα, τέτοια ὦρα Θωμᾶ; τί γυρεύεις τέτοια ὦρα . . . στὸ σπίτι μου!

Ὁ κ. Ἀχμακίδης κάνει νὰ μῆ μῆσα, ἀλλ' ὁ Κοπτίδης βαστοῦσε καλὰ τὴν πόρτα καὶ δὲν τὸν ἄφηνε.

— Δὲν μπορείς νὰ μῆς καῦμένε Θωμᾶ, γιατί ἔχω κάποια μῆσα νὰ μὲ συχωρέσης.

— Κάποιαν; τί κάποια, πού εἶδα ἐγὼ ποιὸς μῆκε μῆσα, κριμα πού σ' ἐνόμιζα τὸν καλύτερό μου φίλο. Θέλω νὰ μάθω τί ἦρθε νὰ κάμῃ ὁ γιός μου ἐδῶ.

— Ὁ γιός σου; ποιὸς γιός σου; μᾶς κ' εἶσαι τρελλός; τί γυρεύει ἐδῶ ὁ γιός σου, ἀγαπητέ μου;

— Δὲν εἶμαι καθόλου τρελλός, φίλε μου, τὸν εἶδα πού μῆκε στὸ Ἀπαρτεμὰν καὶ ρώτησα μάλιστα καὶ τὸν καπουτζῆ καὶ μὲ εἶπε πὼς ἕνας μεκτεπλῆς ἀνέβηκεν ἐπάνω. Δὲν μπορεί νὰ πῆγῃ σ' ἄλλο νοῦμερο. Βίζω στοίχημα πὼς ὁ γιός μου εἶνε μῆσα καὶ δὲν γελιοῦμαι, γιατί γνωρίζω καλὰ τὰ ροῦχα καὶ τὸ κασκέτο τοῦ παιδιοῦ μου.

— Μὰ τὸ παραξυλώνετε φίλε μου, ὑπερβαίνετε τὰ ἔσκαμμένα θαρρῶ. Γιατί εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶναι κάποιος μῆσα, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι μιὰ γυναῖκα φίλε μου, ναι μιὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα, καὶ ἂν δὲν ἦσουν αὐτὰ, ὁ καλύτερός μου φίλος, ἤξερα πὼς θὰ μοῦ πλήρωνες αὐτὴν τὴν προσβολή.

— Μὴ θυμῶνης, ἀγαπητέ μου, ξέρω τὰς διαθέσεις σου, ἀλλὰ κ' ἐγὼ πού εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. . .

— Μιὰ στιγμή καὶ θὰ σ' ἀποδείξω.

Καὶ μῆκε μῆσα. Διηγῆθηκε γρήγορα γρήγορα στὴν Σουλτάνα τὰ διατρέξαντα καὶ τὴν ἔπεισε νὰ δεχθῆ νὰ τὴν ἴδῃ ὁ κύριός της, ἀπὸ μακριά, γυμνή, ἐπάνω στὸ ντιβάνι, μὲ τὸ πρόσωπο μονάχα σκεπασμένο.

Ξαναγύρισε στήν πόρτα, ἄνοιξε, πήρε μέσα τὸν κ. Ἀχμακίδη καὶ τοῦ εἶπε, πῶς γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι εἶναι γυναῖκα τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὴν ᾄῃ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κάμαρας.

Ὁ Ἀχμακίδης δέχθηκε καὶ στὴν στιγμή τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἐπάνω στοῦ ντιβάνι, πού ἀνάσκελα, μὲ σκεπασμένο πρόσωπο, ἦταν ξαπλωμένη ἡ Σουλτάνα.

— Μὲ συγχωρεῖς φίλε μου, νὰ μὲ συγχωρήσεις, εἶπεν ἀποσυρόμενος ὁ κ. Ἀχμακίδης, τοῦ ὁποῦ τὰ μάτια ἄστραφταν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἔκπλαγλον θέαμα πού εἶδε, ἀλλὰ πῶς διάβολο φοροῦσε τὰ ροῦχα τοῦ γιουῦ μου;

— Ἡ μέρες πού εἶναι μασκαρώνονται ὅλοι φίλε μου, καὶ ἡ κοπέλλα γιὰ νὰ μὴ φανῇ μασκαρώθηκε ἀγόρευε τί παράξενο, Τυρινὴ δὲν εἶναι σήμερα;

— Μὰ τὰ ροῦχα τοῦ γιουῦ μου!

— Καὶ μήπως μόνον ὁ γιός σου ἔχει τέτοια ροῦχα καὶ τέτοιο κασκέτο; Τόσα ἄλλα παιδιὰ πᾶνε στοῦ ἴδιου Σκολεῖο καὶ ἔχουνε οὐνιφόρμα.

Ἐκαλονόχτισε τὸν φίλο του, ἀφοῦ ξαναζήτησε συγγνώμη κ' ἔφυγε, ἀντὶ ὅμως νὰ πάγῃ στὴν Λέσχη τράβηξε κατ' εὐθείαν στοῦ σπιτι του καὶ μῆκε ἴσια στὴν κάμαρα τοῦ γιουῦ του. Τὸ παιδί ἐκοιμώτανε μακαρίως, τὰ ροῦχα του ὅμως ἔλειπαν. Τὸν πέρασε μὲ μιᾶς ἡ ὑποψία γιὰ τὴν Σουλτάνα κ' ἔτρεξε στοῦ δωμάτιό της. Καὶ αὐτὴ φυσικὰ ἔλειπε.

Τότε μόνον ὁ κ. Ἀχμακίδης ἐξήγησε τὴν περιέργη περιπέτειά του καὶ τότε μόνον κατάλαβε, γιατί ὁ κ. Κοπίδης ἀπ' τὸν καιρὸ πού πήρε τὴν Σουλτάνα ὑπηρετρία, ξεκολλημὸ δὲν εἶχεν ἀπὸ τὸ σπίτι του.

*
*
*

Ἀπὸ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα ὁ κ. Ἀχμακίδης προφασισόμενος ὅτι μῆκε Σαρακοστή, ἔκλεισε τὴν πόρτα του στοὺς φίλους του καὶ πρὸ παντός στον κ. Κοπίδην, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐνδομύχως εὐγνωμονοῦσε γιὰ τὴν ἀποκάλυψι πού τοῦκανε.

Εἰς δὲ τὴν Σουλτάνα ἀπηγόρευσε ἐντελῶς τὴν ἔξοδο, αὐξήσας ὅμως ἐπιστητῶς τὸν μισθὸν της διὰ τὰ . . . περιαιτέρω.

Ἀπ' τὴ Συλλογὴ «Ὁ Κλείδωνας».

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σὲ παρακαλῶ, κυρία,
λύσε μου . . . τὴν ἀπορία.
Πρῶτα μ' ἔδειξες τὸ χέρι
καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ μπράτσο,
τὸν λαιμὸ σου τὸν ἀφραῖτο.

Τώρα μοῦβγαλες τὶς πλάτες
καὶ τὰ θεῖα σου τὰ στήθεια,
σ' ἐρωτῶ μὰ τὴν ἀλήθεια,
ἔχεις κι' ἄλλο νὰ μοῦ δείξεις;

Τὸν ἀστράγαλο τὸν εἶδα
καὶ τὴν ὠμορφιά τῆς γάμπας,
ἄλλες εἶναι σὰν καλάμια
κι' ἄλλες σὰν γιालιὰ τῆς λάμπας.

Μοῦδειξες τὸ γόνατό σου
καὶ δὲν λές νὰ τὸ σκεπάσης,
ἐπὶ τέλους θὰ μὲ σκάσης!

Ἐχεις κι' ἄλλα νὰ μοῦ . . . κρύψης; !!
μὰ φοβοῦμαι μὴ μοῦ κάνης
πειὸ πολλές . . . ἀποκαλύψεις.

Θανάσης Κατραπάνης

- Ἡ γυναῖκά μου μπρὲ Μαρία δὲν κάνει μιὰ πεντάρα
μπροστὰ σ' ἐσένα.
— Τὸ ἴδιο λέγει καὶ γιὰ οἷς ἡ κυρία σὶὸν γραμματικὸ σας.

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

Πρὶν παντρευτοῦν τὴν ἔλεγε
Πιπίνι μου, πουλάκι μου,
μπεμπέκα μου, κονκλίτσα μου
τζιτζικά μου, γιαβράκι μου.

Κ' ἐκείνη πάλιν : Ἄγγελε,
Χρυσέ μου, Παλληκάρι μου,
Καρδοῦλα μου, Ψυχοῦλα μου,
Ματάκια μου, Φεγγάρι μου !

Κ' ἐκύτταζες τὸν Ἔρωτα
τριγύρω των νὰ στέκη

καὶ μὲ λουλούδια μπόλικα
στεφάνια νὰ τοὺς πλέκη.

Μὰ τώρα ποὺ παντρεύθηκαν
τὴν ξεφωνίζει : Σκύλα,
Παληλεποῦ καὶ Βώτριδα,
Πανοῦκλα καὶ Καμήλα !

Κι' αὐτὴ τσιρίζει : Γαῖδαρε,
Γουροῦνι, ψώρα, λέρα,
Κροκόδειλε, κτηνάνθρωπε,
Ἄρκοῦδα καὶ χολέρα !

Κυττάξεις καὶ τὸν Ἔρωτα
μὲ τρόπο νὰ τὸ σκάνη,
γιατὶ τὸν δ:ώχνει ἀσπλαχνα
τοῦ Γάμου τὸ . . . στεφάνι.

Π. ΣΤ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ἢ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

Κόσμος πολὺς περίμενε στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος δὲν πρόφθανε νὰ ξετεάζῃ τὰ διαβατήρια ἑνὸς ἐκάστου γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι ἐν τάξει.

Παπάδες, δεσποτάδες, ἐπίτροποι, κυρίες, καλογρηές περίμεναν τὴν σειρά τους γιὰ νὰ ξεταστοῦν. Ὁ *θυρωρὸς* κατσοφιασμένος ἄκουε τὰ βάσανα καὶ τὶς καλὲς πρῶξεις καθενὸς Μόνον ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἄξιοι νὰ μποῦν τοὺς ἐπέτρεπε, τοὺς περισσοτέρους ὅμως τοὺς ἔστειλε κυριολεκτικῶς στὸν *Διάβολο*.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο κ' ἓνας, ὁ ὁποῖος τράβηξε πάρα πολλὰ στὸν κόσμον εἶχε κακοπανδρευθῆ, μαρτύρησε στὰ χέρια τῆς συζύγου του, ἢ ὁποῖα τὸν ἀπατοῦσε καὶ ἔγινε ρεντίκολο ὄλων τῶν ἀνθρώπων γιὰτὶ ἦτο μέσα σὲ μιὰ πραγματικὴ κόλασι.

Ἡ πόρτα τοῦ Παραδείσου ἀνοίχθηκε γι' αὐτὸν τὸν ταλαίπωρο φαρδεῖα πλατεῖα καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος τὸν παρηγόρησε καὶ τὸν ἐβεβαίωσε πὼς μέσα στὸν Παράδεισον θὰ ξεχάσῃ πολὺ γρήγορα τὰ γήινα βάσανά του.

Ἐνας ἄλλος βλέπων τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε στὸν προηγούμενόν του

ὁ ἅγιος Πέτρος, μόλις ἦλθε ἡ σειρά του :

— Ἐγώ, ἄη Πέτρο μου, ὑπέφερα πειρὸ πολλὰ ἀπ' τὸν κύριον ποὺ πέρασε.

Ἐγὼ μαρτύρησα δυὸ φορὲς ἐπειδὴ ἀπέτυχα στὸν πρῶτον μου τὸν γάμον, ξαναπανδρεύθηκα ! ... Ἡ δευτέρῃ μου ἡ γυναῖκα . . .

Ὁ θυρωρὸς ὅμως τὸν διέκοψε ἀγρίως :

— Τὶ νόμισες, ἄθλιε, τὸν Παράδεισον ; φρενοκομεῖο ; Μόνον ἓνας τρελλὸς ξαναπαντρεύεται ! Ἡ θέσις ἢ δικιά σου εἶναι στὸ Μπαλουκλῆ.

Καὶ ἡ πόρτα τοῦ Παραδείσου δὲν ξανάνοιξε πλέον ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

ΕΒΡΑΙΪΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὸν Ρότσιλντ ἄποιοι Ἑβραῖοι μεσίτης

— Τί θέλεις ; τοῦ λέγει ὁ Ρότσιλντ, βλέπω στὴν κάρτα σου πὼς δίδεις «συμβουλές ; »

— Ναί, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου.

— Πῶς ;

— Νὰ δίδω ἀπλούστατα πολὺτιμες συμβουλές.

— Καὶ πόσο κοστίζει ἡ συμβουλή σου ;

— Πενήντα φράγκα.

— Αἶ, τότε πάρε 50 φράγκα καὶ δώσε μου μιὰ συμβουλή, πὼς νὰ ξεφορτώνουμαι τοὺς ὁμοίους σου.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΚΟΛΠΟ

Ὁ Λεβῆς εἶναι ἀπὸ καιροῦ ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ συνεταίρου του Κοέν.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν ἡ γυναῖκα τοῦ συντρόφου του εἶναι πολὺ τίμια καὶ . . . καθὼς πρέπει κυρία.

Ματαίως ὁ κακομοίρης ὁ Λεβῆ μετεχειρίσθη ὅλα τὰ μέσα νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Τέλος αὐτὸ πού δὲν κατώρθωσε μὲ αἰσθηματολογίες, μὲ λουλούδια καὶ μ' ἐρωτικές ἐκδηλώσεις, τὸ κατώρθωσε μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὴς ἔδινε 500 λίρας.

Ἡ Σάρα ἐκάμφθη καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὁ Λεβῆ εἶπε στὸν συνεταῖρο του, πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ πάγῃ στὴν Ἰταλία γιὰ ὑποθέσεις τοῦ Καταστήματος καὶ ἀποσύρει πεντακόσιες λίρες γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου του.

Τὸν ἀποχαιρετίζει, φεύγει καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τοῦ συνεταίρου του. Δίδει τὴς πεντακόσιες λίρες στὴν γυναῖκα του, παίρνοντας μόνον σημείωσιν τῶν ἀριθμῶν τῶν λιρῶν.

Φυσικὰ ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου. Μόλις ὅμως ἔφυγεν ἀπ' τὸ σπίτι, τηλεφώνησε στὸν συνεταῖρο του, πὼς τοῦ ἔτυχε

κάτι ἀπρόοπτο, πὼς δὲν ἔφυγε καὶ πὼς ἄφησε τὴς πεντακόσιες λίρες στὴ Σάρα. Ὡστε πάρε τες τὸ βράδυ καὶ αὔριο τὰ λέμε. Κ' ἔτσι πέτυχε τὸ κόλπο του τζάμπα.

Ἡ ἀλληλεγγύη τοῦ γάτου

Ὁ Γάτος εἶπε στὸ Σκύλο :

— Ἄν κάνουμε ἀναμεταξύ μας ἓνα εἶδος Ἀντάντ, θὰ μπορέσουμε τὰ σηκώσουμε κεφάλι στὸν ἀφέντη κοί μ' ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα . . . Δέχεσαι ;

— Δέχομαι

Καὶ νὰ ἓνα πρῶτ' μπáίνει στὴν κουζίνα ὁ Γάτος μ' ἓνα περιστέρι στὸ στόμα.

— Πρέπει νὰ μοῦ δώσης χ' ἔμένα τὸ μερτικό μου, τοῦ λέει ὁ Σκύλος. Δὲν εἶπαμε, σύντροφε, νάχουμε ἀλληλεγγύη ;

— Πολὺ σωστά, εἶπεν ὁ Γάτος, καὶ μοιράζεται μαζί του τὸ πουλί.

Ἐκείνῃ τὴν στιγμή ὅμως παρουσιάσθηκεν ὁ μάγερρας, βλέπει πὼς τρῶνε οἱ καλοί σου τὸ περιστέρι, ἀρπάξει τὸ κοντόξυλο καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ κατεβῶσῃ στὴ ράχι τους ὁ Γάτος χῶθηκε σὲ μιὰ τρύπα π' ἔφαγε τῆς χρονιάς του μόνον ὁ Σκύλος.

Ὅταν πέρασεν ὁ κίνδυνος καὶ βγῆκε ἔξω ὁ Γάτος, ὁ Σκύλος τοῦκανε τὴν παρατήρησι γιατί ἰώσκασε !

— Ἄ, νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, λέγει ὁ πονηρὸς Γάτος, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρῶτους πὸν σέβομαι τὴν ἀλληλεγγύη, ὄχι ὅμως καὶ σὲ μιὰ τέτοια περίστασι ! Ἄλλως τε ἡ συνθήκη μας δὲν προβλέπει αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς γιατί σ' ἔχω καὶ σύμμαχο ;

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Θὰ συγκατένευε νὰ τὸν νυμφευθῆ ὑπὸ ἓνα τιποτένιον μὲν, ἀλλὰ τόσον δύσκολον δι' αὐτὸν ὄρον. Νὰ παύσῃ νὰ καπνίζῃ εἰς τὸ μέλλον. Καὶ τὴν ἴδιον τροπίαν τῆς ταύτης τὴν ἐνίσχυε περισσότερο ἢ πεθερὰ του. Δι' αὐτὴν, ἡ ἀποφορὰ τοῦ καπνοῦ — οὐφ! καλὲ τί ἀηδία — ἦταν μαρτύριον. Καὶ εὐρέθη ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἰς τὰ στενά, μανιώδης αὐτὸς καπνιστής, νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ μία γυναῖκα, ἓνα κοριτσάκι, νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὴν μεγάλη προῖκα τῆς ἐνέδωκεν, ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ καὶ ἐνυμφεύθησαν.

Μετὰ τὸ ἀπαραίτητον ταξεῖδι τοῦ γάμου, ὁ γαμβρὸς γεμᾶτος δροσιά καὶ ὑγείαν ἔφερεν εἰς τὸ σπιτι τῆς πεθερᾶς του πολὺ μελαγχολικὴν τὴν κόρην τῆς. Καὶ ἡ μήτηρ μὲ πολὺ μεγάλην ἔκπληξιν τῆς, ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ γαμβρὸς τῆς καθ' ὅλον τὸ μακρὸν ταξεῖδι ὑπῆρξε καλὸς καὶ εὐθύμος φίλος, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο! Καὶ ἡ ἀτυχῆς κόρη ἦτο τόσον ὠχρὰ καὶ τόσον περίλυπος!

Ἐξεμάνη ἡ πεθερὰ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης ἐπετίμησε ζωηρῶς τὸν γαμβρόν τῆς. Ἐκεῖνος ὑψωσε ἀδιαφόρως τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε μὲ στεναγμόν, παρακολουθῶν διὰ μελαγχολικοῦ βλέμματος τὰ πυκνά

νέφη τοῦ καπνοῦ τῶν τσιγάρων τῶν συνδαιτυμόνων. πού ἐπνιγαν τὴν κομψὴν αἰθούσαν:

— Μὰ εἶνε δυνατόν! Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι ὁποῖος ἐκάπνιζε μιὰ φορὰ καὶ δὲν καπνίζει πλέον . . . δὲν ἤμπορεῖ . . .

Κόρη καὶ μητέρα τότε ἀναγκασθῆσαν νὰ ἐνδώσουν. Ἡ δευτέρα μάλιστα ἐφώταξε τὸν ὑπερέτην ἀμέσως:

— Πήγαινε γρήγορα καὶ πάρε ἓνα πακέτο τσιγάρα Τζόκεϋ Κλούμπ.

Δυὸ ὥρες διήρκεσεν ἡ μετὰ τὸ γεῦμα μικρὰ συναναστροφή· ὁ γαμβρὸς ἐξέκαμε καὶ τὰ 20 ἀρωματώδη τσιγάρα τοῦ πακέτου, ὑπομειδιῶν εὐφροσύνας.

Τὴν ἐπομένην ἦταν περασμένο μεσημέρι ἤδη καὶ ἡ πεθερὰ του ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἀφύπνισιν τοῦ νεαροῦ ζεύγους. Ἦλθαν τέλος στὸ τραπέζι. Πόσον τώρα ἦτο ὠχρὸς ἐκεῖνος, καὶ πόσον ἦτο ροδαλὴ αὐτή. Εἰς μίαν στιγμὴν, μητέρα καὶ κόρη συνεννοήθησαν, καὶ ἡ πενθερὰ ἀνέπνευσεν εἰς τὸ ψιθύρισμα τῆς κόρης τῆς, συνοδευόμενον ἀπὸ πονηρὸν χαμόγελον:

— Μαμά, εἶχε δίκαιον ὁ καυμένος ὁ ἀνδρούλης μου. Ἄχ! τί λαμπρὰ τσιγάρα.

Καὶ ἡ πενθερὰ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ὑπερέτην, χαμηλόνοσα τὴν φωνήν.

— Παιδί μου, πήγαινε γρήγορα στὸ καπνοπωλεῖο καὶ πάρε δύο πακέτα τσιγάρα Τζόκεϋ Κλόμπ, ἀπὸ τὰ ἴδια πού πήρατε χθές, ἓνα γιὰ τὸν κύριον καὶ ἓνα γιὰ τὸν πενθερόν του!

ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ
ΤΑ ΠΑΠΕΛΙΑ!

- Δοιπὸν μείνατε σύμφωνοι μὲ τὸν μπαμπᾶ μου ;
- Καθ' ὅλα' μοῦ δίνει τριάντα χιλιάδες, ἀλλὰ σᾶς βεβαι-
ώνω πὼς ἐγὼ ἀποβλέπω μόνον σ' αὐτὸ τὸ λεπτότατο
χεράκι σας καὶ στὸ χαριτωμένο σωματάκι σας.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Ἐκεῖνος — Σᾶς βεβαιῶ μ' ἀρέσετε
πολύ !

Ἐκεῖνη — Ἄ ! τί λέτε !

— Ἐχετε κᾶτι δοντάκια ! μὰ τί δον-
τάκια !

— Δόξα τῷ Θεῷ ! εἶναι γερά, καὶ
κόβουν ἄγρια.

— Ὅχι, δά !

— Τί; σᾶς ἐκπλήττει ; !

— Καλὲ τί λέτε, κάθε ἄλλο.

— Ἐχετε φιληνάδα ;

— Ναί, δυστυχῶς !

— Εἶναι ὡμορφη ;

— Ὁ κόσμος τὴν ἀρέσει.

— Ἐχει ὠραῖα μαλλιά ;

— Σὰν τὰ δικά σας !

— Κόλακα ! Καὶ ξεδεύετε πολλὰ γι'
αὐτήν ;

— Ἀρκετά.

— Θὰ εἶσθε πολὺ θερμὸς μαζί της,
χαριτωμένος !

— Ὅσο γι' αὐτό, πολὺ . . . . .

(τῆς λέγει κᾶτι κρυφὰ στ' αὐτή.)

— (Μὲ χαμόγελο εἰρωνικό). Ἄ ! τὰ
στερεότυπα, πὺν παινιέσθε ὅλοι οἱ
ἄνδρες !

— Σᾶς ὀρκίζομαι, ὅπως σᾶς εἶπα εἶναι !

— Ἄ ! μὴν ὀρκίζεσθε !

(Μετὰ μικρὰν σιωπὴν)

— Καὶ γιατί μὲ κυτᾶτε ἔτσι ;

— Σᾶς βρίσκω χαριτωμένη, ζαχα-
ρένια !

— Καὶ ὁ φίλος μου ἔτσι λέγει.

— Ἄ ! ἔχετε λοιπὸν φίλο ;

— Διάβολε ! . . .

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο !

— Γιὰ σᾶς ἴσως ! γιὰ μένα ὅμως . . ;

— Τέλος, ἄς τα αὐτὰ καὶ ἄς ἔλθουμε
στὸ προκείμενον. Μποροῦμε καμμιά μέ-
ρα νὰ φᾶμε μαζί ;

— Ἄ ! πολὺ, πολὺ δύσκολο.

— Καὶ ὁ λόγος ;

— Γιατί δὲν εἶμαι ἐλεύθερη, ὅποτε
θέλω.

— Ψεύτρα !

— Δὲν ψεύδομαι ποτέ. Συχαίνουμαι
τὶς ψευτιές !

— Σήμερα εἶναι Πέμπτη. Μπορεῖς
αὔριο βράδυ, ποῦναι καὶ Παρασκευή !

— (Σκεπτομένη). Αὔριο ; γὰ ἰδοῦμε ;

Ἄ ! παρντόν, ξέχασα, θὰ πάγω σ' ἓνα
Τσαϊ.

— Αἶ τότε τὸ Σάββατο.

— Τὸ Σάββατο ; Ἀδύνατον γιατί θὰ
φάγω μὲ τὸν φίλο μου !

— Αἶ ! ἄς εἶναι τὴν Κυριακὴ τέλος
πάντων !

— Τὴν Κυριακὴ ; μπᾶ ; ἀδύνατον
θὰ πάγω στὸ Θέατρο. Εἶμαι καλεσιμένη.

— (Ἀνυπομονῶν). Καλά, ἄς εἶναι,
δὲν πειράζει. Τὴν ἡμέρα πὺν θὰ μπο-
ρέσης μὲ τηλεφωνεῖς καὶ εἶμαι εἰς τὴν
διάθεσί σου· θὰ μ' ἐπιτρέψης μόνον
νὰ σοῦ προσφέρω ὅ,τι κόσμημα θᾶχαις
ἀρέσει.

— (ζωηρῶς), Διάβολε ! τί ξεχασίστρα
πὺν εἶμαι. Καλὲ ἀπόψε εἶμαι ἐλεύ-
θερη, ἀγαπητέ μου ! . . . καὶ τὸ εἶχα ξε-
χάσει . . .

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Εἰς ἡλικίαν 30 χρονῶ ὁ Νίκος Λεκίδης τρελλαινότανε γιὰ τὶς περιπέτειες, τὶς ἀβεντούρες ὅπως τὶς ἔλεγε.

Ἦταν ἕνας λεβέντης μὲ κᾶτι μεγάλα μάτια, μὲ χεῖλια προκλητικά, μὲ μαῦρα ματόκλαδα καὶ μὲ ὠραῖα σγουρὰ μαλλιά.

Ἡ ζωὴ τοῦ μειδιοῦσε καὶ καμμιά γυναῖκα δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὶς χάρες του.

Ἐνα πρωτὶ θέλησε νὰ τηλεφωνήσῃ σ' ἕνα φίλο του, ὁπότεν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τηλεφωνητριῶν τοῦδωκαν ἕνα ἄλλον ἀριθμὸ, ἕνα νούμερο *eronné* ὅπως τὸ λένε Κ' ἔτσι ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὸ χονδρὸ ἀλλό! ἀλλό! τοῦ φίλου του, ἀκουσε παραδόξως μιὰ γλυκεῖα καὶ μουσικώτατη γυναικεία φωνούλα :

— Ἐσὺ εἶσαι χρυσό μου, μὰ τί παθαίνουν αὐτὲς καὶ τόσην ὥρα δὲν μᾶς ἔδιναν *communication* ;

Ἐκεῖνος ἔμεινε κόκκαλο, δὲν ἔβγαλε τσιμουδιὰ καὶ ἄκουε μόνον.

— Λοιπὸν ἀκοῦς ; τὸ βράδυ θὰ σὲ περιμένω στὸ Γαλλικὸ Θέατρο, στὴν Κυβέλη.

Ὁ ἄνδρας μου ξέρεις πῆρε ἀπὸ προχθὲς τὰ μπιλέττα, ἀλλὰ ἀπόψε ἔχει συνεδρίασι στὸ σωματεῖο ποῦναι ταμίας καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς τὰ μεσάνυχτα, γι' αὐτὸ τοῦπα πὼς θὰ πάγω στὸ Θέατρο μὲ μιὰ μου φιληνάδα.

Τὸ μπιλέττο θὰ τ' ἀφήσω σ' ἕνα φάκελλο μὲ τὸ ψευδώνυμο Ρατατᾶ, στὴν Patisserie Gloria καὶ περνᾶς, τὸ παίρνεις καὶ ἔρχεσαι. Ἐγὼ θὰ πάγω μόνη μου κ' ἔτσι φυσικὰ θὰ κάτσουμε πλάϊ πλάϊ.

Εκεῖνος μὲ προσποιητὴ φωνὴ τῆς ἀπήντησε :

— Ναὶ ἀγάπη μου, μὰ προτιμοῦσα γὰ μὴν πᾶμε στὸ Θέατρο, ἀλλὰ νᾶρθῃς στὸ σπῆτι μου· ἔτσι κι' ὁ κόσμος δὲν θὰ μᾶς ἔβλεπε καὶ ἀσυγκρίτως καλύτερα θὰ διασκεδάσαμε.

— Ὅχι, ὄχι, ἔλα στὸ Θέατρο, γιὰτὶ θέλωνά ἰδῶ τὸ «Ρομάντσο» κι' ὅσο γιὰ τὸ σπῆτι σου εἶναι εὐκόλο, ἄλλως τε δὲν σοῦ εἶμαι δὲ καὶ πρωτάρα, διάβολε ! Λοιπὸν τὸ βράδυ αἱ ! καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Νίκος ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένος, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ θέλησε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν φίλο του, ἀλλὰ σταμάτησε.

Ἐκεῖνος αὐτὴ ἡ τύχη ποῦ μοῦ πέφτει ἀπ' τὸ τηλέφωνο δὲν πρέπει νὰ ποδοπατηθῆ. Θὰ πάγω κι' ὅ,τι βρέξει ἄς καταιβᾶσῃ.

Ἄλλως τε τρελλαινότανε γιὰ ἀβεντούρες καὶ δὲν ἔβλεπεν ἀπ' τὴν στιγμὴν ἐκείνη τὴν ὥρα ποῦ θὰ βράδυναζε γιὰ νὰ πάγῃ στὸ Θέατρο.

*
**

Πολὺ πρὶν τῆς ὥρας τοῦ Θεάτρου πέρασεν ἀπ' τὸ Gloria καὶ μόλις πρόφερε τὸ ὄνομα Ρατατᾶ, τοῦ ἐδόθη ὁ φάκελλος.

Τὸν ἄνοιξε καὶ περιεῖχε τὸν ἀρ. 39 ἐνὸς φωτέϊγ.

Μπῆκε στὸ θέατρο, ἔκατσε στὴν θέσι του καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ποιά ἦταν ἡ ὠραία ἄγνωστος. Γιατὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἦταν στὴν κώχη ἄδειος, ἀριστερὰ δὲ καθότανε μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ, ὀρεκτικωτάτη καὶ καλύτερη ἀφ' ὅτι τὴν φανταζότανε στὸ Τηλέφωνο καὶ πλαΐ της ἕνας χονδρὸς καὶ χυδαῖος τύπος πενηντάρη, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ὁ καβαλλιέρης της.

Δὲν εἶχε καμμιάν ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἐκείνη.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἐξέπληξεν εἶναι ποὺ αὐτὴ δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸ κίνημα, δὲν ἐξεπλάγη καθόλου, βλέπουσα ὅτι στὸ φωτέϊγ της ἐκάθισε ἕνας ἐντελῶς ἄγνωστός της κύριος.

Ἐκεῖνος γι' αὐτὸ καθόλου δὲν ἀνησύχησε, αὐτὸς τὸν χαβᾶ του.

Ἄρχισε νὰ τὴν γλυκοκυττάξῃ χωρὶς νὰ τῆς ἀποτείνῃ τὸν λόγο. Κι' αὐτὴ μ' ἕνα ὕφος τσαχλίνικο πάλιν, ἀνταποκρινότανε στὰ γλυκὰ βλέμματά του.

Μὲ τὸν τουπὲ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν νεότητα καὶ ὁ ὁποῖος φέρνει πολλὰ φορὲς θαυμάσια ἀποτελέσματα, ὁ Νίκος ἄρχισε πειὰ νὰ τῆς ρίχνεται στὰ γεμάτα ὡς ὅτου ἔγινε τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης πράξεως.

Μόλις ὅμως ἔπεσεν ἡ αὐλαία ἡ ὠραία κυρία σηκώθηκεν ἀπότομα καὶ φουριάτη ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν σάλα. Ὁ Νίκος τὴν ἠκολούθησε χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ πῶς καὶ ὁ πλαῖνός της ὁ χονδρὸς κύριος τὴν ἀκολουθοῦσεν ἐπίσης.

Στὸ Πασαῶ τὴν πρόκανε καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τῆς ἀποτείνῃ τὸν λόγο, ὁ χονδρὸς κύριος τὸν κυτπᾶ ἀπότομα στὸν ὦμο καὶ τοῦ λέγει :

— Ἄ, ὡς ἔσοι εἶσαι ποὺ πῆγες καὶ πῆρες τὸ μπιλιέτο ἀπ' τὸ Gloria αἰ ;

— Αἰ ; εἶπεν ἀσυναίσθητως ὁ Νίκος Μαλάκας ἀποβλακωθεὶς ἀπ' τὴν ἀπότομη αὐτῆ περιπέτεια.

— Σώπα, τὰ ξέρω ὅλα καὶ μὴ δικαιολογεῖσαι ἀδίκως, εἶμαι ὁ σύζυγός !

— Πῶς ; τί ; ὁ σύζυγός ;

— Μάλιστα ὁ σύζυγός, καὶ μεταχειρίσθηκα αὐτὸ τὸ στρατήγημα γιὰ νὰ πιάσω τὸν ἄτιμο ἐραστή τῆς γυναίκας μου. Αὐτὴ εἶναι μιὰ φιληνάδα μου, ποὺ τὴν πῆσα στὸ Θέατρο γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας μου.

Καὶ ἕνα ζεύγος χαστουκιῶν διεδέχθησαν τὰ κεραυνοβόλα γιὰ τὸν Νίκο αὐτὰ λόγια.

Ἐκεῖνος τᾶχασε. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Μαζώχθηκε κόσμος. Τὸ μάγουλό του κατακοκκίνησε ἀπ' τοὺς μπάτσους.

Ἐκεῖνος ὅμως σύζυγός τραβῶντας σὲ μιὰ γωνιά τὸν Νίκο τοῦ λέγει :

— Ἄκουσε περιττὸ νὰ κάνουμε σκάνδαλο, ξαναπήγαινε στὴν θέσι σου καὶ παρακολούθησε τὸ θέατρό σου, ἀφ' οὗ πλήρωσες τὸ μπιλιέτο σου μὲ χαστούκια. Κεῖνο ποῦθελα νὰ κάνω τῶκανα τσάκωσα τὴν γυναῖκα μου.

Ἐκεῖνος παραζαλισμένος ἀπ' τὴν σκηνὴ αὐτῆ, γύρισε δειλὰ δειλὰ στὸ φωτέϊγ του, ὅπου εἶδε μὲ ἐκπληξί του νὰ κάθεται ἡσυχῇ καὶ νηφάλια ἡ ὠραία κοπέλλα.

Ἐκεῖνος παραζαλισμένος ἀπ' τὴν σκηνὴ αὐτῆ, γύρισε δειλὰ δειλὰ στὸ φωτέϊγ του, ὅπου εἶδε μὲ ἐκπληξί του νὰ κάθεται ἡσυχῇ καὶ νηφάλια ἡ ὠραία κοπέλλα.

Ἐκεῖνος παραζαλισμένος ἀπ' τὴν σκηνὴ αὐτῆ, γύρισε δειλὰ δειλὰ στὸ φωτέϊγ του, ὅπου εἶδε μὲ ἐκπληξί του νὰ κάθεται ἡσυχῇ καὶ νηφάλια ἡ ὠραία κοπέλλα.

Καὶ τῆς διηγῆθηκεν ἐν ὀλίγοις τὰ διατρέξαντα καὶ τὴν περίεργη περιπέτεια του.

— "Α, τὸν κακόμοιρο καὶ ὅσφ σκέπτομαι πὺ δέχθηκα νὰ παίξω ἐγὼ τὸν ρόλον τῆς συζύγου αὐτουνοῦ τοῦ χονδρανθρώπου καὶ γιὰ τὸ τίποτα, μὰ τί νὰ κάνω; εἶναι ὁ προϊστάμενός μου...

Φαντάσου νὰ γίνω ἐγὼ αἰτία νὰ σᾶς κτυπήσῃ. "Α, τὸν κακόμοιρο' κ' εἶσαι τόσο ὠμορφο παλληκάρι.

* *

"Όταν τελείωσε τὸ θέατρο, ἦσαν ὅλα τελειωμένα. Εἶχε ἀναπτυχθῆ μιὰ συμπάθεια μεγάλῃ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν εὐμορφιὰ τοῦ Νίκου, ὅσο γιὰ τὸ ἀπρόοπτο χαστούκιμά του.

Κατέληξαν στὸ Τοκατλή, ὅπου φάγανε σ' ἓνα ἀπ' τὰ σεπαρέ του, ἦπιανε καμπόσα, καὶ ἐπειδὴ ἡ μικροῦλα καθότανε μακριὰ ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ στὸ σλιτι του, ὅπου δὲν κλείσανε μάτι ὡς τὸ πρωτὶ, ἀπ' τὴν συγκίνησί τους.

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια τοὺς συνέδεσε πολὺ σφιχτὰ καὶ βλεπόντανε τακτικώτατα, ἐν ἀγνοίᾳ φυσικὰ τοῦ προϊσταμένου της, εἰς τὸ γράφειον τοῦ ὁποίου ἐργαζότανε ὡς δακτυλογράφος.

"Ό Νίκος ὅμως ἔκαμε χαλάλι τὰ δυὸ χαστούκια πῶφαγε, ὄχι τόσο γιὰ τὴν περίεργη περιπέτεια, ὅσο γιὰ τὸ ὄρατο δῶρο πὺ τοῦστελεν ἡ τύχη ἀπ' τὸ Τηλέφωνο.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

*"Όλα σου τὰ ζητήματα
τὰ λύσεις . . μ' εὐκολία
καὶ τοῦτο χάρις σὴν πολλῇ
κ' εἰλικρινῇ φιλία,*

*πὺ ἔχεις μὲ πολλοὺς γνωστοὺς
συχλολιμοκονιόσους.*

*πὺ λύνουν . . τὰ ζητήματα
ἀπλᾶ καὶ δίχως ὄρους.*

ΓΙΑΤΙ ΕΚΛΑΙΓΕ

Εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἑκατομμυριοῦχου Βόρμερ ἓνας Ἑβραῖος δὲν ἔχει ξεκολλημὸ ἐπάνω ἀπ' τὸν τάφο.

"Ό Ραββῖνος τὸν πλησιάζει γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τὸν λέγει :

— Τί κάνεις ἔτσι Ἰζάκ; Ἡσύχασε, αὐτὰ εἶναι ἀνθρώπινα. Τὰ κλάμματα δὲν ὠφελοῦν καθόλου. Κ' ἔπειτα δὲν ἦταν κᾶν συγγενῆς σου ὁ μακαρίτης.

— Μὰ κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, κλαίω.

ΠΑΝΙ ΜΕ ΠΑΝΙ

"Ό κ. Κ. Μ. γεροντοπαλλήπαρο, πολὺ γνωστὸ εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Πέρα, ἔδωσε τὸ πανταλόνι του, γιὰ νὰ τὸ σιδερώσῃ, σὲ κάποια γειτόνισσά του, πὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν ρίξῃ στὰ δίκτυα του.

Τὴν στιγμή πὺ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, λέγει στὴν σιδερώτρα :

— Διέτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀν ξέχασα τίποτε μέσα στὸ πανταλόνι μου.

Καὶ ἐκείνη περιφρονητικῶς :

— Παῦσε καλέ ! Κ' ἔχεις τίποτε γιὰ νὰ τὸ ξεχάσῃς μέσα.

ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ

Γνωστὸς ἐπίσκοπος, πὺ διαρκῶς κηρύττει, σὲ κάποιο τελευταῖο κήρυγμά του ἀνέπτυξε πὺς ὅτι : «πῖν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθὲν εἶναι τέλειον».

Μετὰ τὸ κήρυγμα κάποια θαυμάστριά του κουτσὴ τὸν πλησιάζει δειλὰ - δειλὰ καὶ τοῦ λέγει :

— «Καὶ νομίζετε, Θεο μιλέστατε, ὅτι κ' ἐμένα μ' ἔπλασε τελεία καθ' ὅλα ὁ Θεός ; » καὶ τοῦ δείχνει μὲ τρόπο τὸ ποδαράκι της.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κ' ἐσένα εἰς τὸ εἶδος σου σ' ἔκανε τελεία ὁ Θεός.

ΛΥΜΕΝΟ ΓΙΑ ΔΕΜΕΝΟ

Ὅτι οἱ λεγόμενοι τεχνικοὶ ὄροι σὲ κάθε τέχνην καὶ ἐπιστήμην, μαζί μὲ τὰ ἄλλα δεινὰ τὰ ὁποῖα ἐπενόησεν ἡ ἀνθρώπινη κουταμάρα ἐξευρέθησαν διὰ νὰ βαρυνίζουσι τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἀποδείξωμεν. Ἐξαφνα, ξεύρετε τί σημαίνει εἰς τὴν ζωγραφικὴν : λυτὸ ἢ δεμένο; Ὅσοι δὲν τὸ ξεύρετε, θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν κύριον Θανάσην, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἰδῆτε τί ἐκόστισεν ἡ μὴ γνῶσις τῶν δύο αὐτῶν βουλαπηκτικῶν λέξεων τῆς γλώσσης μας.

Ὁ κύριος Θανάσης, μπακάλης στὴν Καρναβοῦλα, προγαστωρ καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀφοῦ ἄσπρισε μὲ ἀσβέστην τὸ μπακάλικον καὶ ἐξωράισε τὰ σαρδελ-λοβάρελα, ἠθέλησε νὰ βάλῃ καὶ μίαν ἐπιγραφὴν ἀπ' ἐξω πού νὰ κτυπήσῃ στὰ μάτια καὶ νὰ προσελκύῃ τοὺς πελάτας τῆς σαλαμούρας καὶ τοῦ ταραμᾶ. Ἀλλὰ τί εἶδος ἐπιγραφὴν νὰ βάλῃ; Πῶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ τὰ μπακάλικον; Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο. Συνεκλήθη πρόχειρον συμβούλιον: Ἐνας πρόων ἀχτάρης, ἓνας ἀριστερὸς ψάλτης τῆς ἐνορίας, ἓνας δάσκαλος, ὁ Μήτσος ὁ τουλούμπατζης καὶ ὁ ἐσὲκ Σάββας, Μεταξὺ μισῆς ὁκᾶς δούζικο καὶ μεζὲ ἀπὸ σαρδέλλες καὶ σαλαμούρα ἤρχισεν ἡ συζήτησις. Ἀντηλλάγησαν πολλαὶ γνώμαι καὶ ἐπροτάθησαν χίλιοι τόσοι τίτλοι. Ἀλλ' ὑπερίσχυσε ἡ

ἀρειμάνιος γνώμη νὰ ὀνομασθῇ τὸ μπακάλικον «ὁ Λέων».

— «Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ» ἐσκέφθη ὁ κύριος Θανάσης.

Καὶ ἐκάλεσε ἓνα γειτονόπουλον, τσιράκι τοῦ ὀνομαστοῦ ζωγράφου Βρυώνη.

— Πόσο θέλεις νὰ μοῦ φτιάξῃς ἓνα λεοντάρι;

— Τὸ θέλεις λυτὸ γιὰ δεμένο;

— Καὶ τί σὲ πειράζει ἐσένα ἂν εἶναι λυτὸ γιὰ δεμένο;

— Τί θὰ πῆ τί μὲ πειράζει; ἂν τὸ θέλῃς λυτὸ κοστίζει πέντε λίρες· ἂν τὸ προτιμᾷς δεμένο, θὰ πληρώσῃς δέκα λίρες.

Ὁ κύριος Θανάσης παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ σκάσῃ κανένα φοῦσκο ἀνάστροφα.

— Βρὲ κοροϊδεύεις; τοῦ λέγει.

— Μά... κύριος Θανάση.

— Ἐλα, ἔλα, ἄφησε τὰ ἀστεῖα καὶ ξεμπέρδευε.

Καὶ ἀνταποδίδων τὴν ἐξυπνάδα τοῦ νεαροῦ ζωγράφου, προσέθηκε σοβαρῶς δῆθεν:

— Φτιάξε το ἐσὸ λυτὸ καὶ ἐγὼ... τὸ δένω!... Εἶναι δικός μου λογαριασμός.

* * *

— Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἀφοῦ εἶναι ἑνός του λογαριασμός, τί μὲ μέλει ἐμένα; διελογίσθη καὶ ὁ μαθητευόμενος ζωγράφος. Ἄν τοῦ φύγῃ ὁμως ὕστερα, ἐγὼ δὲν θὰ φταίω. Νοικοκύρης εἶναι ἄς κάνῃ τὸ κέφι του.

Ὁ «Λέων» ἤρχισε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Τὸν ἐζωγράφησε τόσον ἄγριον,

πού παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐκλάβῃ κανεὶς διὰ . . . τίγριν.

Ἦλθε τὸ συμβούλιον τὸν περιειργάσθη· τὸν ἐπεδοκίμασεν, ἐτράβηξαν ἕνα ἑκατοσταράκι ἀκόμη, ὃ δὲ κύρ Θανάσης ἔσπασε τὶς πέντε λίρες.

— Τί νὰ σοῦ ᾤω ὁμως, κύρ Θανάση, τοῦ παρετήρησε πάλι ὁ λεοντογράφος.

— Ἐπρεπε νὰ γίνῃ δεμένο . . .

— Μὰ γιατί, χριστιανέ μου ;

— Γιατί θὰ τοῦ φύγῃ.

— Βρὲ ἄφησε, σοῦ εἶπα, τὰ ἀστεῖα. εἶναι δική μου δουλειὰ αὐτή.

— Καλά. Μά . . .

— Τέλος πάντων, ἄμα ἰδῶ ἐγὼ κανένα τέτοιο κίνημα καὶ κἀνεὶ πὼς ξεκινάει τὸ λεοντάρι γιὰ νὰ φύγῃ, σὲ φωνάζω καὶ τοῦ βάζεις μιὰ ἀλυσίδα . . . Χά, χά, χά . . .

Καὶ ἔξερράγη εἰς καγχασμοὺς ὁ ἀγαθὸς κύρ Θανάσης διὰ τὸ καλαμποῦρι τὸ ἔξυπνο πού τοῦ πέταξε κ' αὐτός.

Ἐν τσοούτῳ ὁ φιλότιμος λεοντογράφος τοῦ ὠμίλει σοβαρὰ καὶ ὄχι ἀστεῖα.

Ὁ κύρ Θανάσης μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπέπρωτο ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἀλυσίδας, διότι μία ραγδαία νικτερινὴ βροχὴ ἀφοῦ ἐξέπλυνε τοὺς τοίχους, συνεπῆρε καὶ τὶς νερομπογιὰς τῆς ἐπιγραφῆς, ὃ δὲ ἀτίθασσος «Λέων» ὄχτετο ἀπιῶν . . .

Τὸ πρῶτ' ὁ κύρ Θανάσης κυττάζει νὰ ἰδῇ τὸ λεοντάρι . . . ποῦ λεοντάρι ! Τὸ λεοντάρι λὲς καὶ ἦταν λυτὸ πράγματι καὶ τῶβαλε στὰ πόδια ! οὔτε ρουθοῦνι δὲν εἶχε μείνει ἀπὸ αὐτό.

Ὁ κύρ Θανάσης ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

Ἐξαλλος τρέχει καὶ βρίσκει τὸν ζωγράφον.

— Βρὲ, παληόπαιδο, ποῦ εἶναι τὸ

λεοντάρι; Ἄ ! λέγε γρήγορα, εἰ δὲ μὴ θὰ σὲ φάω ἐγὼ σὰν τὸ λεοντάρι.

Καὶ τὸν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ κατὰ τρόπον λίαν τραγικόν.

— Μὰ τί σοῦ φταίω ἐγὼ, κύρ Θανάση; Ἐγὼ ὁ καυμένος σὲ ἐρώτησα ἂν τὸ θέλῃς λυτὸ ἢ δεμένο· τοῦ λόγου σου ἐπροτίμησες λυτό....

Ὁ κύρ Θανάσης ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν φοῦρκά του. Παρ' ὀλίγον νὰ τὸν πνίξῃ· Ἄκουῖς ἐκεῖ νὰ τὸν κοροῖδεύῃ ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ συμβᾶν αὐτό!

— Βρὲ λιμοκοντόρε, καὶ τώρα μὲ περιπαίζεις μὲ τὰ ἀστεῖά σου ;

Ἄϊ τί θὰ πῆ, βρὲ λυτὸ καὶ ξελυτὸ ; Ποιανοῦ τὰ πουλᾶς αὐτά ;

— Μὰ κύρ Θανάση, δὲν σὲ περιπαίζω. Ἄν τῶφτειανες μὲ λαδομπογιὰ δὲν θὰ σοῦφευγε....

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴ γείνη μὲ νερομπογιὰ, κοτζάμ λεοντάρι ἐκεῖ ;

— Μὰ γι' αὐτὸ σὲ ἐρωτοῦσα ἂν τὸ προτιμᾶς λυτὸ ἢ δεμένο.

Ἐμεῖς στὴν τέχνη μας λέμε λυτό, ὅταν γίνεται μὲ νερομπογιὰ, καὶ δεμένο ὅταν εἶναι μὲ λάδι....

— Τί ἔκαμε λέει ;

— Νὰ στραβωθῶ, κύρ Θανάση, ἂν σοῦ λέω ψέματα.

— Καλά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμεν, εἶπεν ὁ κύρ Θανάσης, πρᾶυνόμενος ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐξήγησιν.

Συνεκλήθη τὸ συμβούλιον.

Ὁ ἀχτάρης καὶ ὁ ἐσὲκ Σάββας ἔδιδαν δίκαιον εἰς τὸν κύρ Θανάσην· ἄλλ' ὁ δάσκαλος καὶ ὁ ἱεροψάλτης, σὰν γραμματισμένοι πού ἦσαν ὁπωσδήποτε,

ἔθεσαν τὸ δίκην εἰς τὴν ἄλλην πλάστιγγα, εἰς τὸν ζωγράφον.

— Παίζεις, τώρα, Θανάση μὲ τοὺς τεχνικοὺς ὄρους;

Ὁ ἀχτάρης καὶ ὁ ἔσδκ Σάββας υπεχώρησαν ὀλίγον, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους: νὰ γείνη ἐκ νέου τὸ λεοντάρι, δεμένο τὴν φορὰν αὐτὴν, νὰ πληρώσῃ ὁ κύρ Θανάσης ντὰ κάποιον ἄλλ' ἐπιδη καὶ οἱ δύο φταῖνε πού δὲν ἐξηγήθησαν καλὰ ἀπὸ ἀρχῆθεν, νὰ καταδικασθοῦν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης: δηλαδὴ νὰ κεράσῃ ὁ κύρ Θανάσης τὸ ντουζικο καὶ ὁ ζωγράφος νὰ βάλῃ τοὺς μεζέδες!

ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἄσε, φίλη, τὴν κακία,
δὲν τὴν ἔχεις βαρεθῆ;
κ' ἢ Ἑλλάς μὲ τὴν Τουρκία
ἔχουν πειὰ φιλιωθῆ.

Ἔλα, ἴδω γιὰ νὰ τὰ ποῦμε,
γιατὶ εἶναι τυραννία
στῶν Ἐθνῶν ν' ἀναφερθοῦμε
τὴν γνωστὴ τὴν Κοινωνία.

Ἀρχισες χειρῶν ἀδίκων
στὸ Νιχώρι μιὰ βραδυά.
καὶ ἐμὲ τὸν γερολύκον
μοῦ ἐπῆρες τὴν καρδιά,

Μὰ μιὰ μέρα, συμφορὰ μου,
δίχως λόγο, ξαφνικά,
τῶσκασες ἀπ' τὴν καρδιά μου
μὲ χαρτιὰ Σουλτανικά.

Καὶ κατὰ τὰς Συμφωνίας
Ἐξηγητῶν καὶ Ρουσδῆ
καὶ Μικτὰς διαιτησίας
τοῦ Ντελάρα καὶ Χαμδῆ,

Καὶ κατὰ τὰ Διατάξεις
τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς
καὶ ἂν σκάσῃ καὶ πλανιάξῃ
θεωρεῖσαι φιεραρῆς.

Κ' ἡ καρδιά μου εἶναι Φρόσω
ἐγκαταλειμμένος βίος,
κί ἂν δὲν πάγω νὰ προδώσω
νὰ μὴν εἶμαι μάννας γυιός.

Χάριν ὅμως τῆς . . . εἰρήνης
ὄλ' αὐτὰ τὰ λησμονῶ,
κί ἂν καὶ σὺ λιγάκι κλίνῃς
γιὰ καλὸ καὶ τῶν δυονῶ,

Μόνος ὄρος μου γλυκειά μου
— σοῦ ζητῶ ἓνα φιλί —
καὶ ἐγὼ μέσ' τὴν καρδιά μου
θὰ σὲ γράψω . . . Ἐταμπλί.

N. A. Σαράδος

ΑΝΔΡΕΣ ΚΙ' ΑΛΛΟ ΤΙΠΟΤΕ...

Μία κυρία παζαρεύει ἓνα ὄμορφο σκυλλάκι μπροστὰ στὸ Τουρκουάζ.

Ὁ πωλητῆς τῆς λέγει :

— Σ' αὐτὴ τὴν τιμὴ εἶναι τζάμπα σχεδόν . . . Σκεφθῆτε, κυρία μου, μόνον δέκα λίρες ἓνα τέτοιο σκυλλάκι!

— Βέβαια εἶναι φτηνό, μὰ ἔλα πού ὁ ἄνδρας μου δὲν ἀγαπᾷ τὰ ζῶα . . . καὶ θὰ διώξῃ κ' ἐμένα καὶ τὸ σκυλλάκι;

— Ἐννοια σας, κυρία μου. Ἐσεῖς πάρτε αὐτὸ τὸ σκυλλάκι καὶ δὲν θὰ μετανοιώσετε. Ἄνδρες βρίσκετε ἑκατό, μὰ τέτοιο σκυλλάκι δὲν θ' ἀβρετε οὔτε ἓνα.

- Τι κντιάζεις έτσι Λουλού ; τὸ κότιερο ἢ τὴν βαρκίτσα ἐκεῖνη ;
 — "Ὅχι καϋμένη, δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο ρωμανικὴ στέκουμαι ἔτσι γιατί κντιάζουν ἀπ' τὴν καμπίνα μὲ τὰ κιάλια.

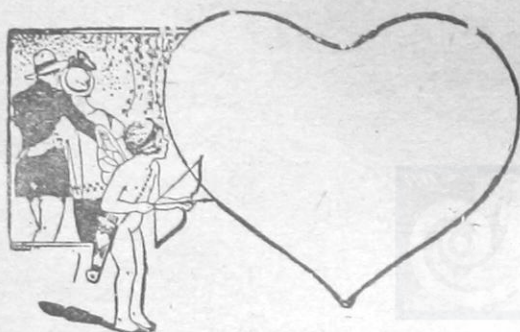
Ἡ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΓΛΩΣΣΑ

Καλὴ ἢ καθαρεύουσα,
 καλὴ κ' ἢ μαλλιαρὴ,
 καλ' εἶναι καὶ ἡ Τουρκικὴ
 κ' ἡ Ρούσικη ἀκόμα,

καλὴ καὶ ἡ Κινέζικη
 καὶ ἡ Βουλγαρικὴ,
 ποὺ τὴν μιλάς καὶ σοῦρχεται
 παραξυμὸς σὶ τὸ στόμα.

Μὰ μιὰ δὲν ὑποφέρεται,
 — ὅσα νὰ πῆτε κι ὅσα,
 τῆς Πενθερᾶς μου μοναχὰ
 ἢ βρωμερὴ ἢ γλωῦσσα.

ΚΟΥΡΔΙΣΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ

Ὁ κ. Ἀλέκος Περδίκης ἦτο νέος πλούσιος, ἠλίθιος καὶ ἔπαιζε καλὸ πιάνο. Εἶχε δηλαδή ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ προτιμᾶται ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἔρωτικάι του κατακτήσεις ἔν τῷ κόσμῳ τῶν αἰθουσῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐσύχναζεν ἦσαν πολυάριθμοι. Μία μόνον ἡ Κυρία Χουμπούλογλου ἀνθίστατο ἐπιμόνως εἰς ὅλα τὰ στρατηγήματά του ἐπὶ ἕξι ὀλοκλήρους μῆνας. Τέλος ὁμως ὑπέκυψε καὶ αὐτὴ καὶ μίαν ὥραϊαν Πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγος τῆς Κυρίας θὰ μετέβαινεν εἰς τὸ Σκούταρι διὰ νὰ παραστῇ ὡς δικηγόρος εἰς τὸ ἐκεῖ Δικαστήριον, ἐδέχθη εἰς τὸ κομπὸν σαλονάκι τῆς σὸ Πέραν τὸν κ. Περδίκην.

Ὁ κ. Περδίκης τολμηρὸς, ὅσον καὶ ἠλίθιος εὐρεθεὶς μόνος μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός, διεξήγαγε τόσον ὀρμητικῶς τὴν ἐπίθεσίν του, ὥστε μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ του περιέβλεπε τὴν μέσσην τῆς Κυρίας Χουμπούλογλου, τὸ δὲ σιόμα του ἐσφράγιζε τὸ ἰδικόν της με παρατεταμένον καὶ ἡδονικὸν φίλημα.

— Κυρία ! Κυρία ! γιὰ τὸ Θεό, ὁ κύριος !

Καὶ εἰσορμᾷ εἰς τὸ σαλονάκι ἡ Μαρία ἡ ὑπηρετρία, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐπέκειτο ἡ ἄλωσις τοῦ φρουρίου.

Ἐγεινεν ἀπότομος μεταλλαγὴ σκηνῆς, ἐνῶ ἡ κ. Χουμπούλογλου διώρθωνεν ἔν σπουδῇ τὰ μαλλιά της.

Ὁ κύρ Ἀλέκος τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐγνώριζε τὸν σύζυγον ζηλότυπον καὶ ἱκανὸν νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο.

Αἴφνης ἐκείνη ἔσχε μίαν ἔμπνευσιν.

— Κάθισε γρήγορα στὸ πιάνο καὶ παῖζε». Ὁ κ. Περδίκης ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ ἤρχισε βιαστικὰ νὰ ἀνεβοκατεβάξῃ τὰ δάκτυλά του στὰ λευκὰ πληκτρα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο καὶ ὁ σύζυγος, νέος ρωμαλέος, ὑγιῆς καὶ ἀρεϊμάνιος.

— Καλὲ τί εὐτυχία νὰ γυρίσῃς τόσο γρήγορα, ἀγάπη μου, δὲν σὲ περίμενα. Ἄ ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς.

— Ναὶ καὶ μὲν. Ἄνεβλήθη τὸ δικαστήριον ἦταν ἀρρωστος ὁ πρόεδρος. Μὰ τί ἔχεις σήμερα. Σὰν ἀλλοιώτικη μου φαίνεσαι. Δὲν ξεύρω ἂν τὸ κάνουν τὰ μάτια μου, ἐπειδὴ εἶπιαμε 5—6 μύρες μὲ τὸ δικηγόρον τοῦ ἀντιδίκου μου, μὰ μοῦ φαίνεσαι ὅλη φωτιά. Τὰ μάτια σου βγάζουν σπίθες.

Καὶ βλέπων αἴφνης τὸν καθήμενον εἰς τὸ πιάνο κ. Περδίκην :

— Τί εἶνε αὐτός ; ἐρωτᾷ τὴν σύζυγόν του.

Εἶνε ὁ κοινῆς δικτῆς τοῦ πιάνου. Δὲν εἶπαμε ἀπὸ χθὲς πῶς πρέπει νὰ

φέρουμε ένα να κουρδίση τὸ πιάνο ;

— "Α ! ναί ! ἔχεις δίκαιο. Μὰ ἔλα λοιπὸν κοντά μου. Δὲν ξέρω πῶς σὲ βλέπω σήμερα. Σὰν νὰ εἴμεθα μόλις τώρα ἀρραβωνιασμένοι.

Καὶ ἤρχισε νὰ καταφιλή τὴν σύζυγόν του ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ δυστυχοῦς ἔραστοῦ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ ἀνεβοκατεβάζη τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ λευκὰ πλήκτρα.

— "Ἐλα, καϋμένη, μέσα νὰ μὲ βοηθήσης νὰ ἀλλάξω φανέλλα, γιατί εἶμαι ἰδρωμένος, λέγει ὁ κ. Χουμπούλογλου καὶ ἐτράβηξε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον.

— "Ἀκουσε κουρδιστή, παιῖξε μας ἓνα βάλς καλό, ἔτσι, μὰ καλό, καὶ θὰ σὲ καλοπληρώσω, εἶπεν ὁ σύζυγος.

— "Ἄν μᾶς εὐχαριστήσης, θὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγὼ κάτι, προσέθηκεν ἡ σύζυγος, οὐδόλως δυσηρεστημένη διὰ τὴν περιπέτειαν αὐτήν.

Καὶ διελθόντες ἐπιδεικτικῶς πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ἔραστοῦ ἐξηφανίσθησαν, ὅπσθεν τῆς θύρας τοῦ πλαγινοῦ δωματίου.

Ὁ δυστυχὴς Περδίκης ἐπαιξεν ἐπανειλημμένως τὸ Βάλς δ' Ἀμούρ, καὶ τέλος κουρασθεὶς ἔσταμάτησε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ὁ σύζυγος.

— Κουρδιστή, παιῖξέ μας καὶ ἓνα Τσάρλεστον σὲ παρακαλῶ, νὰ ξαναχορέψω μὲ τὴν γυναῖκα μου !

— ! ! !

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μὲ τί πήγατε στὸ Βουγιούκδερε νὰ περάσετε τὸν μῆνα τοῦ Μέλitos τὴν ἡμέραν τῶν γάμων Σας ;

— Μὲ τ, αὐτοκίνητο

— Καὶ ὕστερα πῶς γυρίσατε ;

— Μὲ τὴν σένια . .

ΝΕΟΣ ΚΟΜΙΛΦΩ

Στὸ « Ἀμπασανιέγ » πηγαίνω
καὶ στὸ κάτω « Τουγκουάξ »,
σὲ σαλόνια μπαινοβγαίνω
ποῦ δὲν πᾶνε Μπουζουάξ.

Πεγπατάω μὲ καμάγι
κι' ὀμιλάω μὲ τὸ γῶ,
γάβουμαι μὲ σικ καὶ χάγι
εἰς τοῦ « Μιγ & Κοιτεγῶ »

Ντιστενγκές ἀπὸ . . φαρήλεια,
τὸν κοσμάκη ἀψηφῶ,
βάφω τσούναγα καὶ χελια
κι' εἶμαι νέος κομιλφῶ.

Μὲ κυττοῦνε τὰ κογίτσια
καὶ γελλαίνονται γιὰ μέ,
κι' ὅταν κάνω καὶ καπγίτσια
εἶμαι πειὰ ὁ bien aimé.

Ὁ μπαμπᾶς μ' ἦταν πορτιέγης
κι' ἡ μαμά μου πλυσταγοῦ,
μὰ ἐγὼ σωστὸς γαντιέγης
ἀπὸ τὸ . . Παπάξκιοπγοῦ

Σὰν ἀγιστοκατίης ποῦμαι
τρέχω στὰ φαίβ-ο κλώκλ
καὶ φογῶ κι' ὅταν κοιμοῦμαι
γάντια, γκέτιες καὶ μονόκλ.

Εἶμαι Δὸν Ζουὰν θηγίλο
εἰς τὸ Πέγα ξακουστός,
ἔχω τὰκτ, τουπὲ καὶ μπγίλο,
ποῦ ρωτᾶν ; ποιὸς εἶν' αὐτός ;

Τγῶγω σπῖτι ιξιεγάκια,
μὰ μ' ἀγέσει ἡ Σταμπάν,
γγάφω, στέλνω γαβασάνια
κι' ὄλες, ὄλες μ' ἀγαπᾶν.

Μὲ γουστέγγει νὰ γυγίζω
πάντα μὲ τ' ὠτομομπιλ
κι' ὡς parfum μου νὰ μυρῖζω
'Ομπιγκὰν καὶ . . ποδαγίλ.

ΣΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Τὰ *αὐτιά* λεγόμενα κοινῶς καὶ *ὠτια*, κείνται ἑκατέρωθεν κάθε κεφαλιοῦ χλωροῦ ἢ ξεροῦ καὶ χρησιμεύουν διὰ τὸ νὰ ἀκούωμεν καὶ νὰ μὴν ἀκούωμεν, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἢ ὁπότεν μᾶς συμφέρει.

Τὰ *αὐτιά* γίνονται μικρὰ καὶ μεγάλα, τὰ ὁποῖα κυρίως παρατηροῦνται στοὺς παντρεμένους, γιὰ τὸν τὸν τραβοῦνε συχνὰ ἢ γυναῖκες τους ὅταν δὲν κάθονται φρόνιμα καὶ ἀπὸ τὸ τράβα τράβα μακραίνουν.

Τ' *αὐτιά* ἔχουν ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα, μέσα ὅμως στὴν ὁποία χωρεῖ ἓνα *τύμπανον!* γι' αὐτὸ καὶ πολλὰς φορὰς αἰσθανόμεθα νὰ βοῖζουν ἀπ' αὐτὸ τ' *αὐτιά* μας.

Εἰς τὴν τρύπα αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ ὕλη κίτρινη, ἀγαπητὴ τροφή γιὰ τοὺς ψύλλους γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ καθαρίζουμε συχνὰ γιὰ νὰ *μὴν μπαίνουν ψύλλοι στ' αὐτιά μας*.

Τ' *αὐτιά* ἀπὸ μέσα συγκοινωνοῦν μὲ τρύπα, ἔξ' οὗ καὶ πολλὰ πράγματα πού ἀκούωμε μπαίνουν ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὴ καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τ' *αὐτιά* μας πρέπει νὰ τὰ προσέχουμε ἀπὸ τοὺς δειπνοὺς κρότους καὶ ἀπὸ τοὺς παπάδες τῶν ὁλοίων ἢ φωνῆ

εἶναι ἐπιβλαβεστέρα γιὰ τ' *αὐτιά* κι' ἀπ' τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων, γι' αὐτὸ ἅμα θέλωμε νὰ πειράξουμε κανένα λέμε «νὰ σὲ πῆ ὁ παπᾶς στ' αὐτιά...».

Ἐκτός τῶν ἀνθρώπων καὶ λοιπῶν ζώων, *αὐτιά* ἔχουν καὶ τὰ ντουβάρια, γι' αὐτὸ μέσα στὶς κάμαρες κάνομε ὅτι θέλωμε μπροστὰ σ' αὐτὰ, γιὰ τὸ εἶναι στραβὰ καὶ δὲν βλέπουν, δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τίποτε μυστικά γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουν, γι' αὐτὸ καὶ λέμε πῶς «ἔχουνε καὶ οἱ τοῖχοι *αὐτιά!*»

Τὸ *αὐτὴ* ἁπλῶς λέγεται καὶ *οὐς*.

Τ' *αὐτιά* μας δὲν πρέπει ν' ἀκούνε ὅσα μᾶς λένε γιὰ τὶς γυναῖκες μας, διότι τότε θὰ ἐπέλθῃ μοιραίως τὸ ποθούμενον *χώρισμα*, τὸ ὁποῖον ὡς γνώστον δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ λέμε «καὶ *οὐς* ὁ Θεός ἔξυξεν ἀνθρώπος μὴ χωρίζετω».

Τὸ *οὐς*; ἐπειδὴ εἰς τὴν ποίησιν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ *ποῦς* βοηθεῖ πολὺ τὸ πόδι, ἔξ' οὗ καὶ τὸ κατωτέρω τετράστιχο:

Σὲ ἀγαπῶ ψιθύρισα
εἰς τὸ ὠραῖον οὐς της
καὶ κάτωθεν μὲ ἤγγιζεν
ὁ ἄβρο-βάμων ποῖς της.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΕ

Προχθὲς ἀκούθηκεν ὁ διάλογος αὐτὸς μέσα στὸ βαπόρι τοῦ νησιοῦ.

— Καὶ γιὰ τὴν δὲν πανδρεύεσαι Μῆτσο ;
— Γιὰ τὴν θὰ μετανοήσω ἀργότερα.
— Καὶ πῶς τὸ καταλαμβάνεις αὐτὸ ;
— Γιὰ τὴν θάμαι ζηλιάρης.
— Καὶ γιὰ τὴν νᾶσαι ζηλιάρης ;
— Διότι θὰ φοβοῦμαι μήπως μὲ τὰ περὶ νᾶ . . . ἢ γυναῖκα μου.

— Καὶ τῶς θὰ σοῦ τὰ περὶ . . . βρὲ ἀδελφέ ;

— Διαβολὲ ! Μ' ἀφοῦ θὰ εἶμαι πανδρεμένος ! !

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΓΙΝΑΤΙ

Πόσο πεισματάρεις είναι ή γυναίκες!

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἡ «παρέα» ἐδιάλεξε τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἡ συζήτησις ἀναψε φαρδειὰ - πλατειὰ καὶ θορυβώδης, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ γινάτι τῆς γυναίκας εἶναι τόσο μεγάλο καὶ τρομερόν, ὥστε καταντᾷ πολλάκις νὰ προτιμᾷ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον παρὰ νὰ δεχθῇ νὰ ἀλλάξῃ γνώμην.

Μιὰ φορὰ, εἶπε μὲ τὴν σειρὰν του ἓνας ἀπὸ τὴν συντροφιά, μιὰ γυναῖκα ἐμάλλωνε πολὺ συχνὰ μὲ τὸν ἄντρα της. Ἐπέμενε μὲ γινάτι εἰς ὅ,τι ἔλεγε καὶ ἐννοοῦσε πάντα νὰ ὑπερισχύῃ ἡ γνώμη της.

Ἐπάνω εἰς ἓνα τρυφερόν καυγᾶν, μίαν ἡμέραν ἐφώνησε τὸν ἄνδρα της **ψειριάρη**.

Ἐκείνος ἔγινεν ἔξω φρενῶν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ἐπιθέτου αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἀποσύρῃ τὸν λόγον της, τὴν ἐρρήμαξε στὸ ξύλο κτυπώντας τὴν μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια. Ὅσο περισσότερο ὅμως τὴν χτυποῦσε, τόσο περισσότερο ἐκείνη τὸν ἐφώνηζε **ψειριάρη**.

Κουρασθεῖς νὰ τὴν δέρῃ καὶ ἐννοῶν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ κατανικήσῃ τὸ γινάτι της καὶ τὴν τρομερὴ ἐπιμονή της, ὁ ἄνδρας της τὴν ἔδεσε μὲ ἓνα σχοινὶ καὶ τὴν κατέβασε στὸ πηγάδι ἀπειλών ὅτι θὰ τὴν ἐπνίγῃ ἐὰν ἐξακολουθοῦσεν ἀκόμη νὰ τὸν λέγῃ **ψειριάρη**!

Αὐτὴ ὅμως τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης. Τότε ὁ ἄνδρας της γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ παύσῃ πλέον νὰ φωνάζῃ, τὴν ἐβύθισεν ὅλως διόλου μέσα στὸ νερὸν ἐλπίζων ὅτι ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ σωπάσῃ.

Ἡ γυναῖκά του, ὅμως, — ἡ τρομερὴ γυναῖκα — ἀδυνατοῦσε πλέον νὰ φωνάξῃ, διότι ἀληθινὰ ἐπνίγετο, ἐξέφρασε τότε μὲ χειρονομίας ἐκείνο τὸ ὁποῖον δὲν εἰμποροῦσε νὰ φωνάξῃ μὲ τὸ στόμα της. Καὶ σηκώνοντας ὑψηλὰ τὰ χέρια της πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ καὶ στηρίζοντας τὸ νύχι τοῦ ἑνὸς λιχανοῦ εἰς τὸ νύχι τοῦ ἄλλου λιχανοῦ (μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον σπάζουν συνήθως τὶς ψεῖρες) ἔγενεφεν εἰς τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ πηγαδιοῦ, ὅπου εὐρίσκετο, ὅτι εἶναι **ψειριάρης**!

Νὰ τί θὰ πῆ γυναικεῖο γινάτι!

Σ Ε Μ Ι Α

*Τὰ μάτια σου κι' ἂν παίζουνε
παιχνίδι δὲν μοῦ κάνεις,
κι' οὔτε μπορεῖς στὰ αἷματα
μικρὴ μου νὰ μὲ βάνης,*

*Γιατὶ τὸ ξέρεις πὼς ἐγὼ
δὲν τρώγω τέτοια χάπια
καὶ πὼς δὲν μὲ σκοτίζουνε
τὰ τόσα σου τὰ τσάπια.*

*Βάλε λοιπὸν κοπέλλα μου,
νεράκι στὸ κρασί σου,
γιατὶ θ' ἀκούσης νὰ σὲ πῶ
μιὰ μέρα ἄντε ξύσου*

ΑΗ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

Ἦταν λιγάκι κουτὸς ὁ Γιάννης ὁ Ἀλαφογιάννης μὰ τὸν ἀποκάνανε κ' οἱ χωριανοὶ του.

— Καλημέρα Γιάννη . . . . χρόνια πολλά ! Νὰ ζήσης !

Ὁ Γιάννης τινάζοτανε καὶ γούρλωνε τὰ μάτια του.

— Τί εἶναι ; Τί τρέχει μπρὲ παιδιά ;

— Τί τρέχει λέει ; Γιορτάζεις.

— Ξανά ;

— Ξανά βέβαια.

— Καὶ τ' εἶναι σήμερα μωρὲ πατριῶτες ;

— Τ' Ἀη Γιάννη τοῦ Θεολόγου.

— Μπᾶ !

— Τί μπᾶ καὶ ξεμπᾶ ; Δὲ θὰ κεράσης ; Δὲ θὰ σφάξης κανένα ἄρνι ; Δὲ θ' ἀνοίξης κανένα βαρελάκι κρασί ;

Ὁ καϋμένος ὁ Ἀλαφογιάννης κόντευε νὰ χρεωκοπήσῃ. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Ν' ἀλλάξῃ χωριό ; Κ' ὕστερα ; Μήπως θὰ γλύτωνε ; Γιατί . . . νὰ λέμε καὶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔφταιγε αὐτός, ἔφταιγαν οἱ Ἀη-Γιάννηδες !

Ὁ Ἀλαφογιάννης τῶλεγε καὶ τὸ παραπονιότανε :

— Κρεπάρησα μωρὲ γυιέ μου. Ζωὴ εἶν' αὐτή ; Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἔρχονται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Ἐγὼ ὁ κακομοίρης ὁμως εἶμαι τοῦ σκοτωμοῦ.

Κάθε τόσο φρούστ ! καὶ σοῦρχεται κι ἀπόνας Ἀη Γιάννης. Ἀη Γιάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Καλυβίτης, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Ἐλεήμονας, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Νηστευτής, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Ανάργυρος, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ Ἀη Γιάννης ὁ Συγγραφέας τῆς Κλίμακας κ' ἓνα σωρὸ ἄλλοι, πού περνοῦνε καὶ τοὺς Σαράντα πέντε Γιάννηδες μ' ἓνός κοκκόρου γνῶσι. Δὲ προφτάνω νὰ γιορτάζω. Χρόνια πολλά Γιάννη καὶ χρόνια πολλά Γιάννη, κοντεύουνε νὰ μὲ φαλίσουνε ! . . .

Κ' εἶχε δίκηο ὁ δύστηχος ὁ Ἀλαφογιάννης. Ξέρεις τί εἶναι νὰ γιορτάζῃς δεκαεπτὰ φορὲς τὸν χρόνο.

Ἔτσι μιὰ καὶ δὲν εὔρισκε πειὰ ἡσυχία μὲ τοὺς Ἀη Γιάννηδες ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἓνα ταξεῖδι στὰ γύρω χωριὰ γιὰ νὰ ξεσκάσῃ.

Γύριζε ἓνα μῆνα ἀπάνω κάτω, ὅταν ἓνα πρωτὶ ἔφτασε σ' ἓνα μακρονὸ χωριό, πού δὲν τὸν ἤξερε κανεὶς.

Μόλις ἔμπαινε μέσα ὁ Γιάννης ἤκουσε τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν.

— Ντίγκ ! Ντάγκ ! Ντίγκ Ντάγκ ! . .

Στὸ δρόμο ἀντίκρουσεν ἓνα παπᾶ νὰ τρέχῃ, τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε τρομαγμένα :

— Δὲ μοῦ λὲς Γέροντα τί γιορτὴ ἔχουμε σήμερα ;

— Τ' Ἀη Γιαννιοῦ, χριστιανέ μου, τοῦπε ὁ παπᾶς.

— Τ' Ἀη Γιαννιοῦ ; Τραύλισε ὁ Ἀλαφογιάννης τρέμοντας.

— Ναὶ χριστιανέ μου, τ' Ἀη Γιαν-

νιοῦ τοῦ Προδρόμου πού τοῦ κόψανε τὸ κεφάλι . . .

— Τί ; Τί ; Τί ἔκαμε λέει παπᾶ μου ;
 Τοῦ κόψανε λέει τὸ κεφάλι ; εἶπε ὁ Ἀλαφογιάννης κατευχαριστημένος. Δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι τότε ! . . . .
 Γλυτώσαμε ἀπὸ τὸν ἕναν. Ἀφοῦ τὸν κοψοκεφαλιάσανε δὲν θὰ ξαναρθῇ . . .
 "Αχ ! καὶ νᾶδινε ὁ Θεός νὰ κόβανε καὶ τῶν ἄλλων τὰ κεφάλια ! . . Θὰ γλύτωνα παπᾶ μου, ὁ ἔρημος ! . . . θὰ γλύτωνα.

Ο ΧΙΩΤΗΣ

Μιά φορὰ κι ἕναν καιρό, στὰ χρόνια τὰ παληά, ἕνας Σουλτᾶνος μιλοῦσε μὲ τὸν Βεζύρη του καὶ τὸν ρωτοῦσε ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ραγιαδες εἶναι ἔξυπνότεροι. Ὁ Βεζύρης τοῦ εἶπε πὼς εἶναι οἱ Χιωτες.

— Αὐτοὶ πολυχρονεμένε μου Σουλτᾶνε γελᾶνε τὸν καθένα, ἐτόνισε.

Ὁ Σουλτᾶνος δὲν πίστεψε. Οἱ Χιωτες ἔξυπνοι πού τοὺς ξέρουμε γιὰ λωλοῦς. Μπᾶ ; ἀδύνατον αὐτό. Γύρισε λοιπὸν καὶ εἶπε στὸν Βεζύρη πὼς ἂν δὲν τοῦ τὸ ἀποδείξη αἶ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Τ' ἀκούει ὁ Βεζύρης, τρομάζει καὶ πέρνει τὰ μάτια του καὶ φεύγει, Κατεβαίνει στὸ παζάρι, πάει στὰ Λεμονάδικα πού μαζεύνονταν οἱ Χιωτᾶδες καὶ βρῖσκει ἕναν.

— Ποῦθε εἶσαι μπρέ ; τὸν ρωτάει !

— Χιώτης ἀφέντη μου.

— Σακιζλῆς ; Τότε καλὰ πού σὲ βρῆκα. Ἐέρεις τί σὲ θέλω.

— Τί μὲ θέλεις Βεζύρη μου ;

Ὁ Βεζύρης κάθισε καὶ τοῦπε μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα τί ἔτρεχε.

— Μπᾶ ! λέει ὁ Χιώτης. Ἐννοια σου Βεζύρη μου μὴ σεκλειτίζεσαι. Θὰ τὸν γελᾶσω ἐγὼ τὸν Σουλτᾶνο ὅσο νὰ πῆς ἀμήν.

Πέρνει καρδιὰ ὁ Βεζύρης καὶ πᾶνε μὲ τὸν Χιώτη στὸν Σουλτᾶνο.

— Ἐφέντη μου, τοῦ λέει, νὰ ὁ Χιώτης πούναὶ ἄξιος νὰ σὲ γελᾶσῃ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΖΩΗ ;

Ζωὴ θὰ πῆ κολύμπημα
 σὲ σάρκινο καϊμάκι,
 παντοτεινὸ ξεψύχισμα
 σὲ τρυφερὸ κορμάκι.

Ζωὴ θὰ πῆ γλέντι τρελλὸ
 ἀγάπης λυσσασμένης,
 μεθύσι μὲ γλυκόλογα
 ὠραίας ἐρωμένης

Ζωὴ θὰ πῆ ἀπόλαυσι
 καὶ ρούφημα τῆς νειότητος
 ἀλλὰ κοροφῆξαλα
 πνευτιὰ καὶ ματαιότης

λέπει μονάχα νὰ γλεντᾶς
 χιλίες φορὲς τὴν ὥρα,
 νὰ πῆ ἀλήθεια πῶμεινε
 στὸν ψεύτη κόσμο τώρα.

Γυρίζει τότε ὁ Σουλτάνος πρὸς τὸν Χιώτη τὸν κυττάει ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια καὶ τοῦ λέει :

— "Ἄν μὲ γελάσης μέσα σὲ δυὸ μέρες καλὰ, ἀλλοιῶς θὰ σὲ παιδέψω.

Μπορεῖς βρέ;

— Μπορῶ ἀφέντη μου. Μοναχὰ ποῦ . . . νὰ δηλαδή . . . πού δὲν ἔχω τὰ σύνεργά μου. "Ἄν μοῦδινες παραδες νὰ τὰ ἀγοράσω . . .

— Καὶ πόσα θέλεις μπρέ;

— Διακόσια φλουριά, ἀφέντη μου. Ὁ Σουλτάνος δὲν ἐδίστασε. Διέταξε ἀμέσως νὰ τοῦ μετρήσουν διακόσια φλουριά.

Πῆρε ὁ Χιώτης τὰ φλουριά, τᾶβαλε στὸ κεμέρι του καὶ ἔφυγε κάνοντας τεμενάδες.

Τὴν ἄλλη μέρα συναπαντηθήκανε μὲ τὸν Βεζύρη.

— Αὔριο τελειώνει ἡ προθεσμία, τοῦ λέει ὁ Βεζύρης. Θὰ πειύχης νὰ τὸν γελάσης τὸν Σουλτάνο;

— "Ἄ, ἄ, ἄ, τοῦ ἀπαντάει ὁ Χιώτης. Τὸν γέλασα κι' ὄλας. Τὸν γέλασα χωρὶς νᾶχω τὰ σύνεργά μου. Φαντιάσου ἂν τᾶμα. Θὰ τὸν γελοῦσα δυὸ φορές!

Τρέχει ὁ Βεζύρης ἀμέσως καὶ πάει στὸν Σουλτάνο.

— "Ἀφέντη μου, τοῦ λέει, σὲ γέλασε ὁ Χιώτης;

— "Ἐμένα; "Ὀχι, ἀπαντάει ὁ Σουλτάνος. Μοῦ ζήτησε 200 φλουριά νὰ πάρῃ τὰ σύνεργά του καὶ δυὸ μέρες προθεσμία.

— Σὲ γέλασε, πολυχρονεμένε μου, φωνάζει ὁ Βεζύρης. Σοῦ πῆρε τὰ φλουριά καὶ τῶκασε γιὰ τὴν Χίο! . . .

— "Ἄχ! μωρὲ, τοῦ φωνάζει ὁ Σουλτάνος, ἄχ μωρὲ μοῦ τὴν ἔφτιαξε! . . .

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ἌΟ τραπεζίτης. — Ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν.

ἌΗ δοῦλα. — Μετέβη εἰς Κύριον.

ἌΟ ξενύχτης. — Ἐκοιμήθη τὸν αἰῶνιον.

ἌΟ κτηνίατρος. Τίναξε τὰ πέταλα

ἌΟ ἐκκενωτῆς βόθρων. — Τὰ κακάρωσε!

ἌΟ ὥρολογαῦς. — Ἦρθε ἡ ὥρα του

ἌΟ ταξειδιώτης. — Ἀπεδήμησε!

ἌΟ ψωμᾶς. — Τόσα ἦταν τὰ ψωμιά του!

ἌΟ μπακάλης. — Σώθηκε τὸ λάδι του.

ἌΟ δάσκαλος. — Παρέδωσε τὸ πνεῦμα του.

ἌΟ μουσικός. — Τὰ κούρδισε!

ἌΟ καλόγηρος. — Μετέστη εἰς αἰωνίους Μονάς.

— Πιστεύεις πὸς μπορεῖ νὰ γεννηθῇ μὲ μιὰ ματιῶ;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν προίκα

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ βρίζω τὴν γυναῖκα μου ὅσο θέλω, χωρὶς νὰ μ' ἀπαντᾷ.

— Ἐχει καλὸ χροικτῆρα;

— "Ὀχι, εἶναι κερφή.